

bảo ngảm

TIỂU THUYẾT

ĐÀO TRUNG HIẾU

NHÀ XUẤT BẢN
CÔNG AN NHÂN DÂN

Lời tựa

Tiểu thuyết này đặc biệt dành tặng đồng đội tôi, những người lính can trường trên mặt trận đấu tranh phòng chống ma túy.

Bước ra từ cuộc chiến đấu thâm lặng, như chất kháng thể của xã hội chống lại những kẻ gieo rắc cái chết, bao gian truân trên đường đời mà chúng tôi đã trải nghiệm bằng mồ hôi và cả máu xương, đã biến thành nguồn chất liệu sinh động cho cuốn tiểu thuyết này.

Một câu chuyện do lính viết từ những gì đã trải, đã thấy, đã cảm trong hiện thực cuộc đấu tranh sinh tử với tội phạm. Hành trình lần tìm ra các sào huyệt ma túy, chui sâu leo cao trong các đường dây, tổ chức tội phạm... của người lính, hẳn không phải một cuộc dạo chơi. Trên con đường vào trận, mỗi bước đi của họ đều nằm giữa lằn ranh sống và chết, vinh quang hay hèn nhát. Bởi, tội phạm không chỉ đón họ bằng những loạt đạn đồng khi chống trả, mà còn giăng đầy những chiếc cạm bẫy.

Hiểm nguy hay cám dỗ, đều có đặc tính của "quỳ tím", là liều thuốc thử đặc hiệu nhất giúp soi tỏ bản chất

Lời tựa

Tiểu thuyết này đặc biệt dành tặng đồng đội tôi, những người lính can trường trên mặt trận đấu tranh phòng chống ma túy.

Bước ra từ cuộc chiến đấu thâm lặng, như chất kháng thể của xã hội chống lại những kẻ gieo rắc cái chết, bao gian truân trên đường đời mà chúng tôi đã trải nghiệm bằng mồ hôi và cả máu xương, đã biến thành nguồn chất liệu sinh động cho cuốn tiểu thuyết này.

Một câu chuyện do lính viết từ những gì đã trải, đã thấy, đã cảm trong hiện thực cuộc đấu tranh sinh tử với tội phạm. Hành trình lần tìm ra các sào huyệt ma túy, chui sâu leo cao trong các đường dây, tổ chức tội phạm... của người lính, hẳn không phải một cuộc dạo chơi. Trên con đường vào trận, mỗi bước đi của họ đều nằm giữa lằn ranh sống và chết, vinh quang hay hèn nhát. Bởi, tội phạm không chỉ đón họ bằng những loạt đạn đồng khi chống trả, mà còn giăng đầy những chiếc cạm bẫy nhưng.

Hiểm nguy hay cám dỗ, đều có đặc tính của "quỳ tím", là liều thuốc thử đặc hiệu nhất giúp soi tỏ bản chất

con người. Không thiếu những người xông xáo khi chiến đấu, nhưng lại chịu thúc thủ rồi gục ngã trước tiên và quyền. Khi ấy, những lớp vỏ rụng lá tả, bộc lộ những bộ mặt trần không son phấn. Để rồi chính họ lại cản trở bước chân đồng đội trong hành trình truy tìm thủ phạm.

Nghiệt ngã là bản chất của mọi cuộc chiến. Trong mặt trận này, tính khốc liệt không chỉ hiện ra qua tiếng súng bắn trả của tội phạm, mà còn quyết liệt trong bản thân mỗi con người khi đứng trước những lựa chọn. Sự chuyển hóa giữa tốt và xấu, thiện với ác, trung thực hay dối giả... diễn ra không ngừng nghỉ.

Cuối cùng, quy luật đào thải sẽ cất những tiếng lạnh lùng, làm bắn ra khỏi quỹ đạo vận động những gì là giả tạo và lạc hậu, nghiền nát trong vòng quay luật đời mọi tráo trở, lừa lọc và phản bội...

Cùng lúc ấy, nó tôn vinh những giá trị nhân văn, những mầm thiện trời lên từ thực địa cuộc xung đột chính - tà.

Cảm ơn truyền thống gia đình, ông bà cha mẹ đã trồng cây phúc đức, tỏa bóng che chở cho con cháu trong những giây phút hiểm nghèo, cận kề sống chết. Ghi ơn vợ con tôi đã tự khắc phục mọi khó khăn trong cuộc sống, để tôi làm tròn trách nhiệm người lính trong những năm tháng đã qua, cũng như đã động viên tôi hoàn thành tác phẩm này.

Cảm tạ các nhà văn tại Trại Sáng tác văn học về đề tài “Vĩ an ninh Tổ quốc và bình yên cuộc sống” do Bộ Công an phối hợp với Hội Nhà văn Việt Nam tổ chức tại thị xã Cửa Lò - Nghệ An, cùng đồng đội tại các đơn vị phòng chống ma túy... đã đóng góp ý kiến, nhận xét bản thảo và cung cấp chất liệu cho tôi trong quá trình sáng tác.

Cảm ơn Nhà xuất bản CAND đã tạo mọi điều kiện tốt nhất để tác phẩm được ra mắt bạn đọc.

Xin trân trọng cảm ơn!

Hà Nội, ngày 30 tháng 4 năm 2015

Tác giả Đào Trung Hiếu

Chương 1

Mưa rả rích cả tuần,

da trời thâm bầm xám ngoét như môi thằng nghiện. Đồi lúp xúp, đồi hiu trong chiều lạnh. Những rạch chè dài hun hút đến vô tận. Lẻ loi những thân cọ chơ vơ, tán lá ủ dột trĩu xuống vì nước, chốc chốc lại rùng rùng, đành đập khi có độn gió dưới thung thổi hất lên.

Gió mang tối xuống nhanh. Trên con đường dẫn vào xóm Chè trơn như mỡ đỏ, thấp thoáng bóng một người đàn bà chưa vượt mặt đang dò dẫm từng bước. Khối bụng lặc lè nhắc nhở chị ta thận trọng, phòng những cú sảy chân bất ngờ. Trên lưng, chiếc ba lô to như chực kéo người ngựa về sau.

Ì ạch leo đến giữa đồi, thốt nhiên người đàn bà ngồi sụp xuống vạt cỏ. Thán khí từ phổi tranh đường ra qua mũi, qua mồm. Hơi thở dốc qua đi, chị chống tay vào cỏ, định đứng dậy đi tiếp. Đường về nhà còn xa, phải qua hai mỏm đồi thế này mới tới, mà trời đã nhập nhoạng.

Chợt từ đâu le lói một cơn đau, âm ỉ ở vùng lưng dưới. “Chắc do đi bộ quãng đường xa, khó chịu nên em đập?” Người đàn bà nhìn xuống bụng, cười mỉm rồi quyết định ngồi lại, hy vọng một lát cơn đau sẽ dịu đi. Luôn trong lớp áo mưa, đôi tay người mẹ xoa xoa, vỗ về đứa con trong bụng, thì thào: “Ngủ ngoan, bé bỏng của mẹ!”.

Mưa vẫn quất vào mặt, tóc bết dính, dẫn nước luồn lách qua cổ, qua nách, xuống bụng. Người đàn bà run lên bên con đường nhật nhòa trong mưa. Như là tự nhủ phải về được đến nhà trước khi tối hẳn, chị quả quyết đứng dậy nhưng rồi lại khụy xuống. Một cơn đau mới lại đến. Đau thốc từ sau ra trước, từng tức nơi cửa mình. Hôm trước khám thai, bác sỹ bảo phải hai tuần nữa mới sinh cơ mà. Chị nhìn xuống bụng vẻ nghi hoặc, lo lắng rồi lại như tự trấn an mình. Nhưng sao vẫn đau, đau liên tục, đau theo nhịp vài phút một lần, như thể bị động thai. “Đừng, đừng con ơi, ở lại với mẹ, mẹ chỉ còn mình con!”, trong cơn vật vã trên vệ cỏ, lưng bùng giãy giụa giữa màn áo đi mưa, người đàn bà vẫn lẩm nhảm những tiếng cầu xin...

Cơn đau mỗi lúc một mau hơn, lan nhanh từ vùng lưng dưới hông ra trước. Bụng dưới quặn lên vì co thắt, thúc đẩy. Háng ẩm ướt, hai bên đùi phía trong bồng lép nhép. Sinh khí tứa ra.

- Thôi chết! Hay là chuyển dạ? Trời ơi!

Ánh mắt thất thần vụt nhìn xuống dưới, rồi đảo dác nhìn lên, nhìn ngang, như thể tìm một bóng người, một chỗ trú chân.

- Có ai không? Cứu tôi với? - Tiếng kêu lạc giọng vì sợ hãi của người sắp làm mẹ.

- Cứu, cứu với!

- Cứu!

Tiếng kêu yếu dần, tan vào vô vọng. Giờ này, trời này, chỉ một mình chị giữa mênh mông đồng đất. Trong xa xăm, đâu như có tiếng chó sủa tối vọng về. Trên đầu mây vùn vủ, bỗng bênh tiền sử. Trời càng lúc càng tối, vạt chè, tán cộ thoáng chốc đã biến sang màu đen dị hình. Từ đất đã vọng lên tiếng rì rì nỉ non của đế.

Chỉ có một mình! Tiếng khóc tức tưởi bật ra từ lồng ngực người mẹ trẻ, không chỉ vì cơn đau dứt ruột, mà ai oán như tử phận, xót xa đến cùng cực.

“Đàn ông đi biển có đôi, đàn bà vượt cạn mồ côi một mình”, câu ấy cũng chỉ nói đến lúc lâm bồn bình thường của người đàn bà, ở thời khắc họ cho cuộc đời những sinh linh mới mẻ. Đàng này, chỉ một mình chị cô độc tuyệt đối giữa bạt ngàn chè cộ. Không lúc nào ranh giới sống chết của cả hai mẹ con có thể mỏng manh hơn. Quay cuồng trong cơn đau, vòng xoáy màu máu đảo lộn rút con người hướng lên trên, miệng há lưỡi thò khỏi cung răng.

Đúng lúc ấy, như ảo giác, rõ ràng trong làn mưa bay từ nền trời đen ngòm, có ánh mắt đang nhìn xuống chị. Ánh mắt ấy lạ lắm, như thúc chị gắng lên, như chỉ dẫn cho chị cách thoát khỏi tình huống nguy hiểm hiện tại. Nó còn như van vãn, cầu xin...

Dắm đắm vào cái nhìn tưởng tượng, chợt như có lửa bùng lên trong cặp mắt người đàn bà. Một cái gì đó thật dữ dội, quyết liệt đã trỗi dậy. Bản năng giống cái bảo vệ những đứa con của mình ư? Không rõ. Chỉ thấy người mẹ trở dạ ấy ngời nhổm lên giữa bê bối bùn đất, rướn hết thị lực nhìn xung quanh. Kia rồi, lơ mờ bóng cọ. Căn môi bật máu, người mẹ nén đau lết cặp mông trượt trên mặt đất từng chút, từng chút một. Cọ già, tán phủ rộng rãi như cái lọng của tự nhiên. Dưới gốc, một đồng tàu lá khô vương vãi. Cũng không xa là đồng cành chè dân đồn vụ trước còn vắt ngổn ngang. Củi chè bèn lửa, chỉ tội mưa gió ướt sũng thế này làm sao mà cháy được. Người đàn bà khó nhọc vợ lấy nắm cành chất vôi thành bếp, nhét mấy tàu cọ già xuống dưới, rồi bàn tay run rẩy móc ra một hộp diêm, quỳnh quáng quẹt lửa châm.

Khói um, mù mịt, chị nén đau ra sức thổi.

Hì hục, rồi ánh lửa cũng bùng lên, ma quái nháy nhót.

Mồ hôi vẫn rịn ra theo từng cơn co thắt. Người mẹ trẻ lập cập mở chiếc ba lô, lấy mảnh áo mưa kê dưới

mông, giặt toang chiếc quần lót để chuẩn bị cho thời khắc vượt cạn, sẵn sàng đón đứa con bé bỏng chào đời bằng chính đôi bàn tay mình.

Vũ trụ chao đảo, người đàn bà quần quai hét từng tiếng dứt quãng:

- Hùng ơi, khôn thiêng thì về đây cứu em, cứu con. Nối đời của anh đây, của dòng họ Vũ đây!

Lửa vẫn cháy rần rật trên mấy tàu cọ. Nước ối đã ra đầm ướt mảnh nylon. Nỗi sợ cạn dịch thoáng vụt qua trong đầu, người mẹ nghiêng chặt hàm răng rặn mạnh.

- Ra đi con, ra đi, mẹ xin con, Hùng ơi, cứu em, con ơi, thương mẹ... ra đi, rồi mai mình về bà ngoại. - Người mẹ trẻ gào lên trong từng đợt co thắt, háng dang rộng, tay phải nắm chặt con dao ăn.

Nửa giờ vật vã, kết bằng một tiếng rú văng động. Bên dưới, đầu trẻ đã nhô ra khỏi ống sinh. Người mẹ dồn toàn sức cho cơn co bóp cuối cùng.

“Oe, oe”, bé trai dây rốn lòng thông đã trườn khỏi lòng mẹ đi ra, cơn đau vụt tắt, chỉ còn những âm ỉ, giật giật khó tả miền bụng dưới. Phản xạ đón con xảy đến, khi tiếng khóc đầu tiên lọt vào tai người mẹ. Chị đảo chiều nằm, quay xuống cửa dao cắt rốn hài nhi rồi áp nhanh bé vào lòng cùng mớ quần áo vương vãi. Bầu vú như tự tìm đến miệng trẻ. Không rõ sữa đã về chưa, chị bóp mạnh. Tiếng khóc ngằn ngặt làm người mẹ

nhớ đến đồng lửa gần tàn. Bàn tay quờ quạng chất thêm mấy tàu cọ khô vào. Lửa lại in hình nháy múa trong đôi mắt đang sáng rực vì sung sướng của người mẹ. Đêm nhích dần về sáng, người mẹ trùm cả đồng quần áo đắp cho con.

Khi hài nhi thiếp vào giấc ngủ, chị cũng nằm vật ra, miên man. Thời gian bỗng đảo chiều chuyển động, kéo quá khứ hiện hình đầy ắp trong cơn mê mệt. Những tiếng nổ chát chúa như nện vào óc hôm nao, bỗng rền vang trong ký ức...

Ngoài tán lá, mưa cũng đã ngớt. Thi thoảng có giọt nước rơi xuống đồng lá khô, lộp bộp như tiếng gà mổ ngô. Đồng lửa leo lét tàn dần nhưng cũng đủ giữ cho hai mẹ con họ qua đêm thu mưa gió trên triền đồi heo hút ấy.

Ánh trăng non đầu tháng, không đủ cường lực để xuyên thủng lớp giáp của rừng. Dòng người lầm lũi chuyển động theo sau ánh đèn pin loang loáng. Cầm lặng. Chỉ có tiếng lách cách khe khẽ của kim khí chạm nhau. Sau cơn mưa ban chiều, muỗi túa ra từ bụi, u u rờn rợn. Thảng hoặc, có con gì thấy động vụt bỏ chạy. Những tiếng xột xoạt bất ngờ phát ra từ bụi rậm tối ngòm, làm tớp người khựng lại, dò xét rồi lại ngấp ngừng bước tiếp.

Cây gậy trên tay khua khua, đập đập về phía trước, sang hai bên đường mòn, để tránh những cú tát bất ngờ của con cạp nong, hổ mang nào đấy.

Đêm xuống, rừng đen ngòm như một cái bẫy khổng lồ, chờ đợi những cái sa chân. Trên đầu, những búi dây leo quềnh quàng, búa xua xuống trước trán. Trong đấy, biết đâu chẳng có những con lục xà đang thả mình...

Hơn ba giờ đi bộ, lối của rừng đã ở lại phía sau. Những tán lá ken trên đầu bớt dày. Từ ống nhòm đêm, đập vào mắt là một thung lũng hẹp, tạo thành giữa ba khe núi, như cái miệng nơm úp. Mờ mờ hiện ra một con đường mòn hình con rắn, đang ngoằn ngoèo trườn đi giữa các khe núi. Phía sau đã là vành đai biên giới.

Tin trinh sát báo về, độ quá nửa đêm sẽ có cuộc giao hàng lớn ở đây. Người cầm đèn pin đi đầu nói nhỏ: "Nghỉ tại chỗ mười phút, tranh thủ hội ý!". Tốp người tản ra, vặn vẹo đỡ mỏi rồi vạch quần xả nước ồ ồ. Sảng khoái. Có tiếng hỏi nhỏ:

- Thuốc lá đâu? Tao điếu, mày!

Những đốm lửa lập tức được chuyền nhau, lập lòe đom đóm.

- Muốn chết à? Tắt thuốc ngay, ngu thế! Ngồi cả xuống đi! - Tiếng quát khê nhưng đầy uy lực. Những điếu thuốc nhả vôi khỏi mồm, rơi xuống đất. Bàn chân di di.

- Lát nữa, chúng sẽ giao nhận hàng dưới thung lũng. Bây giờ thằng Linh phụ trách tổ 1 vận động ra phục hai bên cánh gà của khe núi kia. Tổ 2 thằng Tuấn chỉ huy. Tuấn “đen” đâu? Mày dẫn năm anh em lùì lại rừng ngay, ém sát đường mòn. Thấy chúng đi qua, cứ để yên cho qua. Khi ta gọi hàng, bọn nó sẽ chạy tán loạn. Nếu qua chỗ chúng mày thì xông ra mà bắt, đừng để sống thằng nào. Tổ 3 triển khai đội hình bao vây toàn bộ khu vực giao hàng. Hai chục khẩu AK tập trung ở đây, tạo thế gọng kìm, đợi chúng “chập” với nhau sẽ phang.

- Nếu nó “bật” lại thì ta được phép bắn hạ chứ?

- Nghe này! Cả hai nhóm không dưới mười thằng đâu, đều có AK, lựu đạn, nên chúng mày phải hết sức cẩn thận. Mặc áo giáp vào! Tìm thân cây to mà nấp! Đầu tiên ta sẽ gọi hàng, nếu chúng bắn lại thì cứ hạ súng tầm thấp mà “tiu” què chân cho anh. Vạn bất đắc dĩ mới phải tiêu diệt, vì tao cần những cái lưỡi còn cử động để khai. Lưu ý lúc bắn tạo góc bốn mươi lăm độ, kéo phang nhâm vào nhau. Quy ước là bắn điểm xạ ba viên một. Tao hô xung phong, chúng mày đồng loạt xông ra nhé. Chú ý vồ tay, đừng để chúng kịp rút chốt lựu đạn. Còn anh chưa lao ra, cấm thằng nào manh động rời khỏi chỗ nấp. Nghiêm cấm nổ súng khi tao chưa có lệnh!

Có tiếng rì rầm bàn tán các tình huống có thể xảy ra lúc vào trận.

- Đội trưởng Thắng ơi em ở tổ nào anh? - Có tiếng con gái cất lên.

- Con Hoa, mày ở tổ anh. Phụ trách liên lạc giữa các tổ bằng bộ đàm. Tý nữa mà có đàn bà thì mày khám!

- Nhớ chọc rồi ngoáy cho kỹ em gái, nhớ nó giấu hàng! - Ai đó chêm vào rồi cười khùng khục.

- Vớ vẩn! Vào việc đi!

Tiếng lên đạn loạch xoạch. Những bóng đen tản ra rất nhanh, trả lại cho rừng cái yên tĩnh vốn có.

Chiều hôm trước.

Toàn “khỉ đốm” ngả người lim dim trên ghế phụ chiếc Lexus 470. Xe đang lao vùn vụt trên đường, trục chỉ hướng biên giới, chọt điện thoại đổ chuông. Một số máy lạ hoặc gọi tới, có số đuôi 919. Gã ngạc nhiên, số này chỉ có ông Trùm biết. Nhầm máy chẳng? Gã uể oải cầm máy lên nghe. Mất toi con ngủ, khí nóng nghe như đã bốc tới mặt. Giọng nói chuẩn bị sẵn. Bỗng, đầu dây kia có tiếng rất quen:

- Nghe thôi, đừng hỏi! Sếp dặn mày cẩn thận. Bọn “cóm”⁽¹⁾ đang làm mạnh. Lúc giao hàng đề phòng bọn A Tú chơi đều. Có gì tao gọi lại.

⁽¹⁾ Công an.

Máy tắt phụt, đột ngột như lúc gọi đến. Toàn ngã người ra sau ngấm ngội. Mấy đứa ngồi sau hỏi với lên:

- Ai gọi đấy anh?

- Câm đi! Đéo phải việc chúng mày! - Toàn sáng giọng.

Cuộc gọi bất ngờ khiến gã thấy bất an. Nỗi lo sợ không còn là điều gì mơ hồ nữa. Bởi gã đang ngồi trên chiếc xe chứa cả tạ “trắng”⁽¹⁾, khác nào kẻ đang ôm bom. Gã biết đi chuyến này quá nguy hiểm. Đang cao điểm, Công an ra quân rầm rộ. Thằng nào ho he thò mặt ra hãy coi chừng. Mới rồi mấy đường dây lớn trong nước vừa bị hốt trọn, dắt díu nhau vào trại cả trăm thằng, chờ ngày ra tòa mà nhận án tử. Thành thử, hàng khan lắm, đội giá cao vọt. Khách đói hàng kêu như vạc, nhao nhao tìm nguồn cung. Bán ra lúc này một vốn trăm lời.

Toàn vào nghề đã có “thâm niên”. Nghề này đã thò chân vào thì khó mà rút ra. Khó, vì chỉ có nó mới thỏa mãn cơn khát tiền trong mỗi con người. Mỗi bánh kiếm lãi cả trăm triệu. Ban đầu, nhiều đứa bước chân vào nghề có thể là do những khó khăn, quẩn bách trong cuộc sống. Nhưng vào cuộc rồi, thấy tiền thật dễ kiếm, thì việc kiếm tiền trở thành đam mê lúc nào chẳng hay. Tiền có sức mạnh vạn năng, mang những giấc mơ sang giàu về trên mặt đất. Khi đã phê phờn vì nhiều tiền, bước vào đảng

⁽¹⁾ *Heroin.*

cấp của những kẻ sống trên tiền, thì chẳng còn cái phanh nào tồn tại trong đời nữa. Có những thằng nhiều tiền quá chẳng biết làm gì, bèn chôn cả hăm tiền dưới đất. Đêm nào cũng lén xuống thơ thẩn chơi với tiền. Chơi say mê, chơi chân thành. Chúng nó bảo, âm thanh vĩ đại nhất trên cuộc đời này là tiếng sột soạt của tiền khi mang ra đếm. Nó ngân lên những giai điệu mà những kẻ không tiền không thể hiểu được. Một điều nữa khiến những kẻ đã “ngồi trên thuyền” không thể nhảy xuống, buộc phải đi đến cùng. Đó là vì luật chơi.

Đợt trước, có thằng sợ chết gặp lão Trùm để thoái thác việc vận chuyển. Lão hỏi “sao lại thôi, thôi dễ thế á?” rồi đưa mắt cho mấy thằng hộ sát xúm vào tấn cho nó một trận thừa sống thiếu chết. Về sau Toàn không gặp lại thằng ấy nữa. Có lẽ xác nó đã dưới đáy sông hay mục ruỗng ở một xó xỉnh nào đó rồi. Và gã hiểu ra, đã cùng tổ chức, cùng đánh quả, ăn chia với nhau, biết hết chiêu thức và các mối làm ăn. Nay tự dưng bảo rút, rút là rút thế nào? Ai cho rút mà rút? Luật làm ăn, chỉ cần có ý định rút lui, là đã tự điền tên mình vào sổ khai tử. Bởi về nguyên tắc, không thể để thằng ất ơ nào đó nắm thông tin về mình mà lại không làm việc cho mình. Để nó sống, tức là thông tin có nguy cơ bị lộ lọt. Nên đã bỏ việc, thì phải cho nó im lặng vĩnh viễn. Lão Trùm chỉ cho lính tạm nghỉ ngơi, mỗi khi dính cao điểm bị “cớm” đánh mạnh. Nhưng khi yên ắng, phải

trở lại với công việc. Đừng đại dốt nghĩ đến chuyện “rửa tay gác kiếm”. Cuối cùng thì những thằng như gã đều có suy nghĩ giống nhau, chẳng nào tay cũng đã “nhúng chàm”, buôn một bánh khác nào nghìn bánh. “Mẫu số chung” đều là tai chỉ kịp nghe một tiếng “bùm”, hay thấy nhói đau nơi bắp tay khi mũi tiêm thuốc độc chọc vào, rồi tất cả thành hư vô. Thành thử, kệ mẹ cho số phận đưa đẩy, dẫn dắt.

Làm cho lão Trùm, chứng kiến cách lão xử lý công việc, Toàn phục lẫn. Bụng dạ lão Trùm sâu thăm thẳm, khó ai mang thước mà dò. Là người “túc trí đa mưu”, lão cùng lúc khoát mấy bộ mặt. Mà ở vai diễn nào, lão cũng rất tròn. Thành thử, mấy ai biết lão là trùm của trùm. Những năm trước, Toàn được lão cho đi theo sang Lào, để áp tải gỗ nhập cảnh vào Việt Nam. Làm mãi, rồi gã mới tình cờ được biết những xúc gỗ ấy là rỗng ruột. Chẳng rõ được khoét từ bao giờ, trở thành kho ma túy di động hoàn hảo. Có thánh mới phát hiện ra. Gã tính nhầm, với từng ấy công gỗ đã áp tải về nước suốt mấy năm qua, thì lượng hàng trắng đã lên đến vài tấn chứ chẳng chơi. Nghĩ mà mồ hôi vãi ra như tắm, dù trời đang vào rét. Gã vờ lẽ tiếp, thì ra những quyển đô hậu hĩnh lão Trùm phát cho gã trước đây là tiền công chuyển hàng.

Sợ không? Gã rất sợ. Nhưng dù có sợ lăm lăm, thì gã vẫn phải cung cúc tuân theo chỉ lệnh. Ánh mắt của lão Trùm chưa bao giờ khiến gã đủ dũng khí để mở miệng thoái

thác nhiệm vụ. Cứ thế, gã nhắm mắt đưa chân, mặc cho con tạo đưa đẩy. “Sống chết có số” - gã tự trấn an mình thế. Dần dà, gã lấy được lòng tin của lão, rồi biết được những chuyện cơ mật. Thì ra lão Trùm là một kênh điều phối quan trọng của tuyến hàng trắng từ Tam Giác Vàng, qua Lào vào Việt Nam. Hàng tiêu thụ trong nước hoặc xuất đi Trung Quốc. Bán ở Trung Quốc thì được giá tốt hơn. Chỉ là khâu vận chuyển qua biên giới càng lúc càng khó. Sau đợt truy quét vừa rồi, còn thằng nào bên ngoài thì “són dái” cả, nằm im thở khê nghe ngóng động tĩnh. Nhân cơ này, Toàn “khí đống” cũng định té đi nước ngoài “tránh bão” một thời gian.

Hôm nọ, vừa xách va ly ra sân bay thì Toàn bị lão Trùm gọi giật lại, bảo về có việc quan trọng cần làm ngay. Gã đi taxi đến thẳng khách sạn Nikko gặp lão, bụng chất chứa lo âu.

Căn phòng mù mịt khói thuốc lá, lão Trùm đi đi lại lại, nét mặt căng thẳng. Cốc rượu mạnh cầm trên tay sóng sánh theo bước chân lắc lư. Hồi lâu, lão lên tiếng:

- Tình hình căng lắm rồi. Bên kia bọn nó thúc tao rất quá!

- Đợt này bọn “cớm” đang làm gắt, hay ta cứ bảo nó thư thư đã, đợi yên ắng hẵng đi.

- Đéo được! Tiền đặt cọc của nó mình đã cầm nửa năm nay rồi. Mấy chuyến trước không chuyển được nên đọng quá!

- Còn thiếu của nó bao nhiêu ạ?

- 500 bánh!

- Khiếp! Nhiều thế cơ ạ? Bây giờ mình chuyển thể nào được? Đang cao điểm bọn “cớm” đánh mạnh quá. Vừa rồi bị bể hàng loạt đấy anh. Em sợ khó tìm bọn “bảo tiêu”!

- Sợ cũng phải làm! Đéo chuyển được chuyển này, chúng nó giết tao... Mà nghe thì biết! - Lão Trùm chột sáng giọng làm Toàn sợ xanh mặt.

Nói rồi lão rút trong túi áo ra chiếc máy ghi âm, nheo mắt tìm lại đoạn đàm thoại với khách. Toàn nhận ra giọng thẳng A Tú, nói tiếng Việt lơ lơ:

- Ông nên nhớ, với bọn này thì làm ăn là phải chuẩn. Tiền đặt cọc cầm rồi, tiêu rồi thì chẳng có lý gì mà đến hẹn tôi không có hàng. Hay ông tính chơi tôi? Tôi bảo này, “lệch” với ai chứ với chúng tôi là không có được. Ông biết tôi ít đùa mà!

Toàn biết, ai chứ đám A Tú đã nói thì hẳn không phải là dọa rồi. Nó là thẳng đầu sai đặc lực của bọn A Khiêm - cầm cái nhánh Tam Hoàng ở mấy nước Đông Nam Á. Trước đây, hội này chỉ hoạt động sông bãi, cá độ, buôn gái, rửa tiền... Quãng chục năm nay, chúng ôm thêm mảng ma túy, hình thành ở các nước mạng lưới phân phối, bán buôn, bán lẻ. Thị trường tiềm năng nhất bây giờ chính là lục địa Trung Quốc. Lúc này trông lão

Trùm không giấu được vẻ lo lắng, có thể lão rất sợ rằng chỉ cần sai hẹn thêm lần này, chuyện đao thương sẽ xảy ra. Tay chân của đám A Tú nhiều vô số kể, ở mọi nơi. Việc “bem”⁽¹⁾ mấy thằng như lão dễ tựa lấy đồ trong túi. Có điều, trước nay lão vẫn làm ăn đàng hoàng tử tế nên lần chậm trễ này mới không bị xử, mà chỉ gọi thúc giục, cảnh cáo. Chứ nếu lão tính xù thật, thì có chui xuống đất chúng cũng mọc lên.

- Chuyến này, đích thân mày phải đi. Tìm lấy khoảng chục thằng thạo việc, vũ khí đầy đủ để hộ tống xe hàng. Cho mày ba ngày để chuẩn bị! - Lão Trùm đột ngột hạ lệnh.

Thiếu chút nữa Toàn đánh rơi cái ly đang cầm trên tay. Vậy ra lão muốn gã đi giao chuyến hàng này cho A Tú tại vành đai biên giới. Nghĩ mà kinh. Ôm mớ hàng to như thế đi ngheù ngệnh qua hàng trăm cây số, chỉ sợ xảy một chút gì là coi như xong.

Mồ hôi rịn vô thức trên khuôn mặt mai mái của kẻ từng vào tù ra khám. Gã len lét, cúi đầu nói lí nhí câu “vâng”. Gã không đủ gan để báo bạn hay tìm cách thoái thác, bởi cặp mắt rắn đăng sau lớp kính trắng ấy đang xoáy đến tận đáy nhân cầu của gã. Lão Trùm có thói quen như vậy - luôn áp chế người khác bằng tia nhìn lạnh, để tước đoạt mọi nỗ lực cự tuyệt.

⁽¹⁾ Giết, trừ khử.

Với Toàn, mệnh lệnh này không thể không tuân, vì ngoài sự sợ hãi thần phục, nó còn dịp để gã báo ân. Từ ngày vào chốn giang hồ, sống trong cạm bẫy, lừa lọc phản trắc, Toàn chỉ đội ơn duy nhất một người. Đó là lão. Trong gã, lão Trùm hiện lên như một đấng quyền lực, nhưng giàu lòng nhân, ít nhất là với riêng gã.

Toàn nhớ mãi ngày còn là thằng lưu manh trẻ trâu chiếu dưới. Mới tập tọe ra ràng, gã đành kiếm ăn độ nhật nhờ vào bảo kê thu “phế”⁽¹⁾ của mấy động gái, sỏi bạc. Sau vài năm tạo dựng được chút tên tuổi, gã gọi bọn “trẻ con” về dưới trướng, mở thêm nghề đòi nợ thuê. Sau mấy vụ tranh giành địa bàn thu tô, đâm chém lãng xẹt, gã nhập kho, án bảy quyển lịch. Ngồi trong trại, gã học thêm được khối ngón nghề, nên khát khao ngày về để thi triển. Một ngày đẹp trời, lão Trùm ghé qua trại thăm nuôi mấy thằng đệ tử. Tình cờ được gặp lão, cuộc đời Toàn đã rẽ sang một chương mới. Chẳng biết lão Trùm lo lót chạy vạy thế nào, mà chỉ một thời gian ngắn sau, Toàn được ra tù trước thời hạn. Công “vớt” gã ra từ trong trại giam nặng như núi, nhưng chưa hết. Toàn bộ số nợ tiền tỷ sau những trận cá độ “quên sầu”, lão cũng rộng tay trang trải cho. Vợ của gã, vốn dĩ là cô ả gái gọi cao cấp, gã đem lòng si

⁽¹⁾ “Phế”: Tiền phải nộp do các băng nhóm giang hồ quy định với người làm ăn trên địa bàn, một hình thức cưỡng đoạt tài sản.

mê bấy lâu nhưng không có phúc lại gần, vì thị đã thuộc về một thằng có số má. Về dưới trưởng lão Trùm, đời gã bắt đầu lên hương, tiền vào như nước. Biết gã đã phê lòi mắt cô ả kia, lão bố trí một vụ đẹp để thằng đó vào khám. Rồi bằng tiền, lão đã mua cô nàng về để gã cho gã làm vợ. Ổn thế, sao trả cho hết. Bởi vậy, có phải nhảy vào lửa vì lão, Toàn cũng đâu dám từ nan.

Vụ vận chuyển này là “mệnh lệnh trái tim”. Dù có phải đổ máu, xô khám hay “đi tàu suốt”⁽¹⁾, gã không thể không nhận. Kết thúc cuộc gặp, lão Trùm cho gã ba ngày để chuẩn bị. Trước ngày xuất phát, kế hoạch vận chuyển được Toàn “khỉ đốm” tính đến từng chi tiết nhỏ nhất. Hàng được san làm bốn xe, bình xăng phụ và sàn xe dưới hàng ghế sau đã được gia cố thành thùng chứa hàng, nguy trang cẩn thận. Nếu không bị “zích”⁽²⁾ thì có trời mà biết. Chưa yên tâm, hành trình của gã liên tục có xe đi trước thám thính và xe sau đoạn hậu. Tất cả bọn áp tải hàng đều phải để điện thoại ở nhà, cấm liên lạc với ai trong suốt hành trình. Đến biên giới, sẽ tập kết hàng ở nơi an toàn. Sau khi “khớp lệnh” với A Tú về ngày giờ, địa điểm giao nhận, cả bọn sẽ đi bộ gửi hàng vượt núi.

⁽¹⁾ *Tử hình.*

⁽²⁾ *Mật báo.*

Thông tin bên kia báo địa điểm giao nhận ở thung lũng giáp vành đai biên giới. Điểm này rất sâu, đường đi rất hiểm trở, lại xa đồn biên phòng. Nếu có động thì tất cả cùng té sang Trung Quốc. Để thực sự yên tâm, Toàn cho người đi “tắm” trước địa hình.

Tính thì kỹ vậy rồi, nhưng sao gã cứ thấy nóng ruột khó tả. Hồi đầu năm đi coi tử vi, nhìn mặt ông thầy mà phát sợ. Gã gặng hỏi, ông mới sang tai rằng năm nay gã gặp hạn đào thương, cẩn thận bị chết thảm bởi “đại tiểu hạn trùng phùng”. Giải ra là mệnh có sao Tang, Hổ hội hợp, lại gặp cung tiểu hạn có lưu Tang, lưu Hổ chiếu vào. Ông thầy bói khuyên gã ra ngoài phải hết sức cẩn trọng và tránh đụng độ. Từ hôm ấy đi đâu gã cũng cố giữ gìn. Vậy mà chuyến đi này là chuyện chẳng dừng.

Chiều qua lúc vừa mở cửa định bước lên xe, con bò thối mồm lại chạy theo hỏi với: “Anh đi có về không?”.

Phỉ phui cái mồm! Gã lừ mắt: “ĐCM., tao có chết đéo đâu mà không về?!”. Thị lấp bắp dính chính: “Em chỉ hỏi là có về ngay không”. Chưa đi đã bực mình, gã quay vào nhà xách thêm khẩu AK cửa nòng, xếp dưới gầm ghế phụ. Những thằng cùng đi cũng đã nai nịt gọn gàng. Chờ tín hiệu báo yên, gã từ từ cho chiếc Lexus lăn bánh ra cửa rồi vút đi. Ba chiếc Nissan cùng lần lượt bám sau.

“Cuộc điện vừa rồi của thằng nào nhỉ”? - Toàn bắn khoản mãi. Nghe giọng thì rất quen, đâu như tiếng thằng Huy “mỗ”, nhưng nó đang bên Lào cơ mà?!

Nhập nhoang tối, bốn chiếc xe ô tô đã rẽ vào con đường mòn biên giới. Sương mù đã bay là đà, trùm lên một bức màn mờ ảo. Có tiếng chim lợn kêu eng éc vụt qua, dơi lao vút lên không trung như những mũi tên. Ánh sáng đỏ hắt ra từ những chiếc đèn hậu báo hiệu đoàn xe đã dừng lại. Qua màn sương, mờ mờ hiện ra một ngôi nhà xây bí hiểm lưng tựa vào đồi, chung quanh có tường xây cao vút.

Từ bên trong có ai đẩy ra kéo cánh cổng sắt. Khoảng sân rộng bên trong đã tối sẫm, bỗng như con quái thú há mồm để cả bốn chiếc xe chui lọt vào. Mấy bóng người nhộn nhạo đi lại ngoài xe. Hai người đàn ông khoác súng chạy ra ngoài đường ngó nghiêng giây lát rồi chạy vào, kéo cánh cổng đóng sập lại. Có một giọng đàn bà the thé: “Chuyển vào hầm đi”. Toàn nháy xuống xe, thúc đàn em khẩn trương xuống hàng chuyển vào trong căn hầm bí mật trong vườn. Căn hầm này gã đã quá quen thuộc, bên trong đủ chỗ cho bảy, tám người với lương thực, nước uống, lại có đường ăn thông ra chân núi,

phòng khi có “động”. Trên nắp hầm chủ nhà đã đắp đất để trồng rau ngụy trang.

Cả bọn hì hụi khai hàng ra khỏi xe, xếp lên chín cái quấy tấu⁽¹⁾ rồi chuyển nhanh xuống hầm. Xong xuôi, cổng lại mở ra để bốn chiếc xe quay đầu rồi lăn bánh rời khỏi ngôi nhà ven núi. Không gian yên tĩnh trở lại. Thảng hoặc có tiếng rúc gọi bạn của lũ chồn núi, nghe ma quái, rờn rợn. Khi cả bọn Toàn đã yên vị dưới hầm, một mâm rượu thịt được dọn ra. Chúng bốc bãi trong tâm lặng, xem chừng uể oải, vẻ căng thẳng đang dần rõ trên khuôn mặt mai mái. Ngoài đường và trong sân, mấy thằng súng ống lăm lăm đang căng mắt quan sát. Yên lặng.

Đem xuống, sương kết tủa trên lá thành nước, rõ xuống lộp bộp. Liếc nhanh đồng hồ, Toàn bảo tất cả chuẩn bị. Vừa lúc định đi, bỗng đâu “mọc” ra bảy, tám gã người Mông nữa. Chúng đều cao lớn, mặt mũi dữ tợn, lúc lắc bên hông là những con dao mèo sáng loáng, chuôi lấp lánh khâu đồng. Chắc bọn này vào hầm qua đường thoát hiểm. Một thằng ghé tai bảo Toàn điều gì đó, rồi cả bọn nhanh nhẹn khoác số quấy tấu đầy hàng lên vai. Tay đèn pin, súng AK quàng dây qua cổ, nhóm tội phạm đi hàng một, lặng lẽ rời căn hầm theo lối đi bí mật. Những bóng đen lần lượt tuồn ra khỏi miệng hầm ở dưới gốc tre già,

⁽¹⁾ *Gùi đan bằng mây.*

khẩn trương leo lên triền đồi rồi vụt tan biến vào bóng đêm đặc quánh.

Canh hai, có tiếng gà rừng gáy hồi ngẩn lạc lõng. Trăng thượng huyền đã ở giữa trời, nhòe đi sau làn sương mù phủ dày. Trong muôn vòm cây đại um tùm, những nòng thép ẩm hơi sương vẫn kiên nhẫn hướng vào thung lũng. Để nỉ non đến sốt ruột, khiến đêm rừng càng u tịch, miên man. Từ tối đến giờ, muỗi bu kín phần da thịt hở ra sau lớp áo mưa, con nào con nấy mọng căng. Vết cũng đã rời lớp lá mục, những cái vòi nhọn như kim nhâu nhâu về nơi có mùi máu. Những cái gãi rất sē, không đủ tạo thành tiếng sột soạt. Tất cả như bất động. Chỉ có những cặp đồng tử căng ra, đảo nhanh theo từng tiếng động trên con đường mòn. Trong bàn tay, bóng súng nhớp nhúa mồ hôi, túa ra từ nối căng thẳng bên trong.

Vài phút nữa vào trận, thương vong chưa biết thế nào.

- Em buồn đái quá, đái rồi mà vẫn mót! - Có tiếng thì thảo.

- Tao cũng thế, vạch ra mà xả tại chỗ đi. Khi căng thẳng hay bị thế.

- Xuyt!

Tiếng đế lại nỉ non dưới lớp cỏ. Ai đó cựa quậy, ngón tay bầu vào con vắt mọng máu giật ra khỏi cổ chân.

Từ xa, đã rõ dần tiếng chân bước bậm bịch. Có ánh đèn pin loang loáng trên mặt đất. Sương vẫn dày đặc, cản ánh thượng huyền soi xuống thung sâu. Khoảng cách còn vài sải, mới lờ mờ hiện ra hơn chục thằng lưng đeo gùi, súng tiểu liên lủng lẳng trước ngực. Bước chân xào xạo trên cỏ, ngang tầm những cặp mắt đang ép chặt trong bụi cây ven đường. Bước chân xa dần về phía thung lũng. Chừng năm phút sau, trong ống nhòm hồng ngoại, hiện ra một tốp khác từ phía khe núi biên giới. Cả hai nhóm cùng tiến vào khoảng đất hẹp giữa các vách đá.

Chúng “khớp lệnh” với nhau chính xác đến từng phút.

Còn cách khoảng chục mét, hai bọn cùng dừng bước, súng chĩa vào nhau rồi quay ra xung quanh. Toàn “khỉ đốm” tiến lên trước cất tiếng hỏi:

- A Tú đâu?

Từ nhóm bên kia, một tên béo đậm bước ra, nói bằng thứ tiếng Việt lơ lớ:

- Tao đây. Hàng đâu? Bao nhiêu?

- Tiền đâu? Đô la hay tệ?⁽¹⁾ - Toàn hỏi.

- Đô. Đây. Xem hàng đã, đủ năm trăm cái không?

⁽¹⁾ Tiền Nhân dân tệ Trung Quốc.

- Đủ, đúng hợp đồng.

- Tiền thật chứ? Trừ khoản đặt cọc đi, mày phải đưa tao....

- Yên tâm, khách quen sao phải nghi! Vấn giá cũ đây chứ?

Một thằng bên Toàn “khỉ đốm” bước về phía nhóm A Tú, bấm đèn pin soi đồng tiền xếp trong mấy chiếc gùi mây rồi ngoái lại phía Toàn, đầu gật gật. Bên A Tú cũng cử một đứa tiến lại chỗ đông quấy tấu của nhóm Toàn, xem xét rồi kiểm đếm cẩn thận số hàng. Xong, gã quay lại chỗ A Tú đứng, xì xồ điều gì bằng tiếng Quan hỏa. Thời gian chậm chạp nhích. Người của Toàn đã sang nhận những chiếc gùi đầy tiền, nhóm A Tú cũng tiến lại khoác số quấy tấu ma túy lên lưng.

Thời gian đông cứng lại, chỉ có tiếng lạch xạch thật khê của kim giây đồng hồ.

- Đứng im! Giơ tay lên! Các anh đã bị bắt! - Tiếng quát lớn và đột ngột qua chiếc loa pin, như giải tỏa sức nén, xé rách cô tịch rừng khuya.

Vỡ òa xúc cảm, mạch máu giãn gập. Chim chóc giật mình nháo nhác từng không.

- Bỏ súng xuống, giơ tay lên! - Tiếng loa nhắc lại, kiên quyết.

Những bóng đen bỗng cứng đờ tay chân, đứng chết lặng. Không rõ tiếng loa phát ra từ đâu.

“Pằng pằng pằng”, loạt đạn đầu tiên khắc ra từ khẩu AK trên tay Toàn “khỉ đom”. Những đốm đỏ nổi đuôi nhau thành vệt dài như sao Chổi, hướng về những bụi cây tối om gần đó.

Tiếng nổ khai mào đã đánh thức đồng bọn. Sau giây thất thần, cả lũ sục tỉnh, những khẩu AK khác đồng thanh lên tiếng. Đạn bay chiu chiu, loạn xạ. Vừa bắn, chúng vừa quáng quàng tìm chỗ nấp.

- Đầu hàng ngay, nếu không sẽ bị tiêu diệt! -
Tiếng loa vẫn đông dặc trong mớ âm thanh chát chúa.

Những tràng súng tiếp tục như quai trấu về phía Công an.

- Bắn!

Tiếng quát đánh gọn trên loa vừa dứt, tức thì những tia sáng đỏ phụt cấp tập từ sau những thân cây to, đan chéo cánh xẻ, chụp xuống thung lũng. Súng AK nổ điểm xạ loạt ba viên rất chụm. Đêm sơn cước bừng sáng bởi những đường lửa nhằng nhịt, đan ngang cắt dọc. Rừng mịt mù khói súng, lá cây rụng lá tả...

Vừa bắn, các trinh sát vừa di chuyển, vận động khép chặt vòng vây từ hai cánh gọng kìm. Trong thung lũng, đạn bắn trả vẫn rít vèo vèo qua tai. Quyết liệt.

- Lựu đạn, ném! - Khẩu lệnh đánh gọn.

Chưa đầy nửa giây, trên không trung đã xuất hiện những quả cầu tròn, bay theo quỹ đạo hình cầu vòng xuống thung lũng. Từng quầng lửa xanh lè hất lên, mảnh bay rào rào, bịt hòng tiếng súng AK bắn trả. Chuỗi nổ kết thúc, vầng động đầu dây tiếng thét đau đớn.

Trận địa chợt trống hoác, im bật. Trên thình không, chim lợn giạt mình rời cành, bay chao đảo trong tiếng eng éc thảm thiết.

“Xoẹt”, pháo sáng bỗng vút lên cao. Một quầng sáng bùng lên giữa không trung, soi rõ cái dù bé như cái khăn mùi xoa trắng phau. Khối sáng đung đưa, tỏa rộng như ngọn đèn nhiều nghìn oát soi xuống bãi đất trống. Dù đưa pháo từ từ hạ xuống...

- Xung phong! - Đội trưởng Thắng hô to rồi lao vọt ra từ sau một thân cây.

- Xung phooong!... Nhiều tiếng hô dài tiếp ứng. Những bụi cây bỗng rùng rùng chuyển động cùng chiều. Mang trên lưng cả đồng cành lá ngụy trang, các trinh sát ào xuống thung lũng như một cơn lốc.

Tại rẻo đất trống giữa các khe núi, la liệt xác người ở mọi tư thế. Qua ánh đèn pin, chương mặt tại chỗ 18 tên tội phạm. 7 cái xác đã nằm còng queo, mắt trợn ngược trắng dã và máu vẫn tuôn xối xả ra từ những vết thủng trên đầu, dưới bụng. Số còn lại đang quần quại, rên rĩ.

Toàn “khí đốm” đã bất động, ngực nát bầy vì bị một mảnh lựu đạn to găm vào, máu lấp xấp bên trong chiếc áo dạ màu đen. Cạnh đó, một chiếc điện thoại di động đang lập lòe sáng...

Sơ cứu xong, những chiếc võng dù đã chuẩn bị sẵn nhanh chóng đưa cả lũ ra khỏi rừng. Những chiếc gùi đầy ắp tiền và ma túy trêu vai các trinh sát trên đường quay ra...

Trụ sở Công an tỉnh L.C đèn sáng rực như ban ngày. Trung đội Cảnh sát cơ động được tăng cường canh gác cổng ra vào cơ quan. Bóng lính lố nhố dưới sân. Hai chiếc xe đặc chủng đã đậu sẵn bên ngoài, chỉ chờ lệnh là nổ máy. Lá khô xào xạc, rụng lả tả sau mỗi trận gió lạnh quét qua khoảng sân rộng. Đêm mênh mông, ôm trong nó bao khốc liệt, cả những khắc khoải, bồn chồn...

Chiếc máy bộ đàm nóng ran trên tay Đại tá Trần Trọng Hà - Trưởng ban chuyên án. Trong phòng làm việc, chiếc gập tăn đã đầy ắp. Từ tối đến giờ, tướng Thành - Giám đốc Công an tỉnh chốc chốc lại điện hỏi tình hình công việc, khiến ông càng nóng ruột. Bụng bắt đầu râm râm đau, chứng loét dạ dày đáng ghét, cứ mỗi lúc căng thẳng thế này, lại trở chứng đến là khó chịu.

Không lo sao được, vì là tổng chỉ huy chiến dịch, ông phải gánh chịu trách nhiệm về thành bại trước tập thể Ban Giám đốc.

Trận đánh này quá lớn và phức tạp. Theo tin lực lượng, ngoài lượng ma túy cực lớn, còn có sự góp mặt của bọn tội phạm nước ngoài, khả năng đấu súng rất cao. Ông đã tính đến tình huống này, nên mọi phương án đã được dự liệu thật cụ thể, chi tiết đến từng khâu trước giờ xuất kích. Quân cán được tăng cường tối đa, trang bị hỏa lực mạnh nhất có thể. Nhưng, đánh bắt ma túy giống như người đi câu, giật cần sớm hoặc muộn đều hỏng. Chưa kể, luôn có những chuyện ngẫu nhiên xảy ra ngoài ý muốn, vượt xa mọi dự kiến. Chính những điều “ất ơ” này, nhiều khi lại làm hỏng án, hoặc gây nguy hiểm cho anh em. Đó là điều khiến ông lo ngại nhất.

Đại tá Hà tiếc mãi vụ “sống chuồng” mấy bánh heroin dạo trước. Lần đó, các ông bám theo hai thằng mua hàng đến một quán nước ven đường là địa điểm giao dịch. Lúc này ta vẫn chưa biết thằng bán là ai. “Phác đồ” của ông là đợi cho chúng “chập nhau”, trưng ra hàng và tiền sẽ ập vào bắt quả tang. Mọi việc diễn ra đúng kế hoạch. Trinh sát đã chốt chặn, cài cắm đủ cả, nói theo cách của ông là “mắc mìn đợi trời tối”. Vạ vật chờ đợi suốt một ngày trời, nên thoáng thấy bọn bên mua đến điểm hẹn, anh em đã mừng húm. Chắc mẩm

phen thả lưới này sẽ câu được cá, bỏ cái công “rắc thính, đào giun” bao tháng ngày qua.

Đang chờ tên bán xuất hiện, đột nhiên có chiếc xe Công an tỉnh bạn đi công tác ngang qua. Buổi trưa nắng như thiêu đốt, cả bọn tạt vào quán để nghỉ chân uống nước. mấy chú lính trẻ mồm miệng cười nói oang oang, vô tư ngồi xuống cái ghế hai thằng khách đang ngồi. Đứng ở trong buồng, ông Hà dậm chân, nghiêng rắng, nắm đấm xiết chặt. Ông tiên liệu được chuyện gì sẽ xảy ra. Quả thực, chỉ nhác thấy bóng Công an, hai thằng khách bỗng chột dạ, len lét đứng dậy trả tiền nước rồi rảo bước xe vù mất. Bao công sức thoát biến thành “công dã tràng”, bởi những chuyện ất ơ. Tiếc “rỏ máu mắt”!

Lúc đi ra ngang qua bàn nước của mấy đồng nghiệp đang vô tư “chém gió”, ông hậm hực gằn giọng từng tiếng một: “Lạy các bố! Các bố phá nát việc của con rồi!”. Cả nhóm công an ngơ ngác nhìn ông già ăn mặc nhếch nhác, đang cầu nhàu điều gì chả rõ. Thế mới nói, trong làm án yếu tố may mắn rất quan trọng. Câu “người tính không bằng trời tính” là vậy. Trước những tình huống phát sinh, mọi sự trông cả vào khả năng ứng biến của anh em ngoài trận địa.

Trận đánh càng lớn, nỗi lo càng tăng gấp bội. Nói về lo thì có đủ thứ khiến người ta phải đứng ngồi

không yên. Lo có được việc không, có sút mẻ, thương vong, sai sót gì không? Ranh giới giữa huân chương, bằng khen, võ tay... Với kỷ luật hạ sao, thậm chí cách chức... Khi vào trận cũng chỉ là gang tấc.

Ngoài thực địa, chỉ cần một tính toán sai gây thiệt hại về nhân mạng, một ứng xử thiếu nhạy bén hay quyết định hấp tấp, nóng vội... của người lính, đều có cơ phá nát một chuyên án dày công. Đánh án ma túy đòi hỏi phải bắt quả tang và thu giữ được ma túy ngay tại trận, thế mới có đủ căn cứ để xử lý. Nếu để đối tượng kịp tẩu tán, thoát ly vật chứng, cuộc bắt sẽ thảm bại.

Và rồi phía sau những thất bại ấy là những hệ lụy với tiền đồ chính trị của người trong cuộc. Nhất là với số cán bộ chỉ huy. Về nguyên tắc, ông nào vi phạm sẽ “ăn đòn” nặng nhất. Kế đến là người phụ trách trận đánh, rồi đến cấp chỉ huy cao hơn. Lại nói đến trách nhiệm liên đới của lãnh đạo, kể ra có lúc cũng hơi oan, vì người ở nhà phải gánh cả “tội” cho ông ngoài đường. Mà lỗi lúc vào trận thì vô cùng đa dạng, như một đòn bắt non, hấp tấp, một cái nhăng ý hoặc để súng cướp cò làm đối tượng vu mất...

Trận nào cũng vậy, không ít thì nhiều cũng đều có những vấn đề cần phải rút kinh nghiệm. Làm sao có thể hoàn hảo tuyệt đối. Muốn không mắc lỗi, chỉ

có cách là không làm gì. Chứ đã bắt tay vào công việc, không thể tránh khỏi sơ sẩy. Có điều là lớn hay nhỏ, nặng hay nhẹ mà thôi.

Nên có thể hiểu được tâm trạng “ngồi đồng lửa” của người ở nhà.

Chưa hết, gần đây lũ “bảo tiêu” áp tải ma túy được vũ trang bằng súng đạn không kém gì công an. Tháng trước bắt nhóm vận chuyển ma túy từ Lào về, chúng khai cứ mua từ ba bánh heroin trở lên, được bên bán tặng một khẩu K54 với hai cơ sở đạn. Còn mua trên mười bánh, chủ hàng khuyến mại một cây tiểu liên AK. Ma túy mang lại siêu lợi nhuận, biến bao kẻ thành con “thieu thân”. Vì tiền, chúng sẵn sàng chết. Mặt khác, tên nào cũng biết rõ điều gì sẽ đợi mình nếu bị bắt. Chỉ có một con đường, đừng nào chả chết, nên chúng đâu có ngại mạng đổi mạng, sẵn sàng “xanh - chín”, “tất tay” với công an khi đối mặt. Trận này việc đấu súng xem ra rất khó tránh khỏi.

Từ lúc có tin lượng hàng tầm 500 bánh sẽ đi qua tỉnh, ông Hà giật mình thẳng thốt. Nửa đời lăn lộn, quần nhau với đám giặc cỏ này, nhưng ông chưa từng gặp vụ nào “khủng” đến thế. Hàng nhiều thế này, rất có thể được mua gom từ nhiều nguồn về, hoặc đã ủ rất lâu trong nội địa. Vì vậy, bằng mọi giá phải hốt trọn “mẻ cá” này, để có câu trả lời về xuất xứ lô hàng. Chiều

nay, khi các chốt báo về hành trình di chuyển của đoàn xe ma túy, ông vét hết quân tung vào trận, đồng thời xin Giám đốc chi viện thêm Cảnh sát cơ động hỗ trợ đánh bắt...

Thời gian trôi đi như máu chảy. Đã quá nửa đêm mà vẫn chưa có tin báo về. Bộ đàm cầm lăm lăm trên tay, chỉ cần một cú ấn nhẹ vào phím đàm thoại, là ông sẽ biết tình hình. Nhưng ông không thể, bởi sẽ thế nào nếu giữa rừng đêm phát ra tiếng khọt khọt của bộ đàm?

Thiếu thông tin, dẫu là người điềm tĩnh nhưng ông không thể ngồi yên.

- Có tin gì chưa? - Giám đốc lại hỏi.

- Báo cáo anh, chưa ạ. Giờ này anh em chắc đã vào đến nơi.

- Tôi cho phép bắn hạ nếu chúng chống trả quyết liệt bằng vũ khí nóng. Tuy nhiên, bắt sống được thì tốt hơn, để còn khai thác.

- Dạ, tôi đã quán triệt rồi.

- Ừ, có gì báo cáo tôi ngay.

Khi chiếc xe Gaz chở quân đầu tiên vượt qua cổng gác tiến thẳng vào trong sân Công an tỉnh, Đại tá Hà guồng chân từ gác hai chạy xuống.

- Thế nào? Ổn cả chứ? Có ai làm sao không? - Ông hỏi như hét.

- Báo cáo sếp, anh em lành lặn cả. Bắt được mười tám thằng, nhưng chỉ mười một thằng còn cựa quậy.

- Thế những đứa khác thì sao?

- “Tèo” cả rồi! Tại chúng nó phang lại bọn em dữ quá!

- Thu được hàng không?

- Báo cáo thu toàn bộ hàng và tiền, chưa đếm, nhưng rất nhiều.

- Được lắm!

Ông Hà cười ha hả rồi ra tận cửa xe đón lính, ôm lấy từng người. Sau lúc hoan hỉ, trong đầu ông đã bật ra ngay một list⁽¹⁾ những việc phải làm ngay. Cuộc họp án diễn ra khi chiếc xe cuối cùng về đến nơi. Tất cả những tên còn sống đều đã bị trọng thương. Đầu ra của những lỗ đạn AK to như miệng bát con, máu đã thâm đen băng gạc sơ cứu lúc trong rừng. Đại tá Hà chỉ thị:

- Anh Tuất chỉ đạo một tổ đưa những thằng còn sống vào bệnh viện cấp cứu. Cắt cử canh gác hai bốn trên hai bốn để chống trốn, thông cung, tạt sạt. Chúng tỉnh lại phải lấy sinh cung ngay. Người đã chết thì đưa vào nhà xác, chờ sáng mai khám nghiệm. Cậu Thắng viết báo cáo

⁽¹⁾ Danh sách.

sự việc, vẽ sơ đồ hiện trường. Tuấn “đen” phụ trách kiểm đếm vật chứng, niêm phong chờ giám định. Cô Hoa kiểm tra điện thoại đối tượng. Nghiêm cấm tiếp xúc với báo chí. Giữ bí mật tuyệt đối kết quả phá án. Tất cả rõ chưa? Vào việc luôn đi!

Suốt đêm hành quân, di chuyển, đấu súng... những anh chàng như đã hết hơi, người như nhũn ra, thật khó để nhắc nổi đôi chân. Ước mơ sau mỗi trận đánh chỉ là ngủ. Chẳng mong gì hơn là được đặt cái lưng xuống giường, đánh một giấc đến sáng. Nhưng tổ tụng hình sự quy định chặt chẽ thời hạn cho từng hoạt động. Những việc cấp bách, khẩn cấp không có lý do gì để chậm trễ hay trì hoãn. Bởi vậy, dân trinh sát không ngại đấm đá, mà ớn nhất là lúc bắt xong, vì cả núi việc đang đợi chờ họ. Từ phát sinh tố tụng, soạn thảo văn bản, đến đấu tranh xét hỏi, niêm phong tang vật, thu giữ tài liệu, khai thác thông tin... Họ không làm thì ai làm đây.

Trong lúc họp, Thượng sỹ Hùng nghẹo cổ ngáy khò khò. Người cu cậu lấm lem bùn đất, mái tóc bờm xờm, trên gò má còn nguyên vết gai cào đang rỉ máu. Hùng ngáy khá to khiến ông Hà dừng lời. Vị chỉ huy đưa mắt nhìn thông cảm. Quỳnh Hoa lấy tay che miệng ngáp, đá chân sang Hùng nhắc khẽ: “Ngáy vừa thôi cu, sắp đang nhìn đấy!”. Anh chàng giật nảy mình, ngoái sang nhìn cô ngơ ngác, rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Cuộc họp kết thúc chóng vánh, trả lại cho trụ sở cái tĩnh lặng vốn có lúc rạng sáng. Bên ngoài, gió vẫn quét u u trên những tầng lá. Lác đác đâu đó, đã có tiếng gà le te báo sáng.

Phòng làm việc Đội trinh sát địa bàn đèn điện bật sáng rực. Người nào việc nấy. Quỳnh Hoa cặm cụi kiểm tra chiếc máy điện thoại dính máu của Toàn “khỉ đom”. Tất cả những thông tin được cô thận trọng ghi vào tờ biên bản. Trong khi ấy, Đội phó Tuấn “đen” chỉ đạo một nhóm kiểm đếm số ma túy thu được.

Những cục hàng bọc trong mấy lớp ny-lon màu vàng, được xếp la liệt chật mặt bàn dài. Tổng số đúng 500 bánh. Anh em thoăn thoắt xếp chúng vào thùng các tông được đánh số thứ tự, rồi dán băng dính niêm phong. Đang làm, chợt Trung úy Linh gọi Tuấn giật giọng:

- Ô, đại ca ơi! Xem này, toàn hàng loại mới em chưa thấy bao giờ!

- Đâu, đâu? Mà y bóc ra à?

Bánh heroin có hình bánh chữ nhật, được nén từ chất bột màu trắng, trọng lượng khoảng 360 gam, kích thước 12x15 cm, dày chừng 4 cm. Mặt bánh dập nổi hình chữ S và dòng chữ “Made in Vietnam”. Tuấn nâng bánh heroin trên tay. Lạ quá, trước nay anh chỉ biết đến loại “Sư tử vờn cầu”, xuất xứ từ miền Tam Giác Vàng. Loại này anh cũng chưa từng biết đến.

Tem nhãn rất lạ, lại ghi sản xuất ở Việt Nam. Tuấn thẳng thốt:

- Ái chà, mẹ kiếp! Hàng sản xuất trong nước à?!

“Ôm án” từ đầu đến giờ, Tuấn nắm được cục diện vụ án. Trong anh lập tức bật ra hàng loạt câu hỏi cần phải giải đáp nên quay sang hỏi Hoa:

- Em, mấy ngày gần đây, thằng Toàn liên lạc với số nào?

Hoa chưa trả lời mà cầm cúi xem lịch sử giao dịch trên máy. Tuấn chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng. Anh đang hình dung đến một việc cực kỳ phức tạp tiếp theo trận đánh ngày hôm nay. Tiếng reo của Hoa làm Tuấn giật mình:

- Đây rồi anh, có hai tin nhắn mới nhất đến máy thằng Toàn. Tin thứ nhất đến lúc 2 giờ sáng hôm nay. Em đọc nhé: “Hỏi A Tú xem đợt tới lấy bao nhiêu? Đặt cọc trước một nửa. Mở máy, có gì tao sẽ gọi sau!”. Tin thứ hai đến sau đó khoảng một giờ. Nội dung: “Giao xong chưa? Sếp đang sốt ruột. Xong mày điện ngay để lão ấy yên tâm.”

- Ờ? Thế tin đến đúng lúc đang bắn nhau à? - Thiếu úy Phong buột miệng chêm vào.

- Cả hai tin này gửi từ số nào? - Tuấn hỏi như quát.

- Dạ, đều gửi từ số 09xxxxx919 anh ạ. Vào chiều hôm qua số này còn gọi cho thằng Toàn một cuộc.

- Hay rồi! Mà chết với anh! - Tuấn thốt lên vui vẻ. Nụ cười phá đi nét đăm chiêu cố hữu trên mặt anh. Đó là lần đầu tiên Tuấn cười, trong mấy ngày gần đây.

- Sao hả anh, mình biết gì rồi? - Đám lính trẻ bầu bầu lại hỏi.

- Này nhá, manh mối chính là “thằng 919”. Tìm được sẽ biết kẻ được gọi là “sếp” là ai. Chắc chắn là thằng trùm. Ra được nó, mới biết xuất xứ nguồn hàng từ đâu. Mẹ kiếp! Không chừng lại phăng ra cả nhà máy tinh chế heroin trong nước chứ chẳng chơi. Bây giờ bằng mọi cách phải tìm cho ra “ông cháu” đuôi 919 này, hiểu chưa? - Tuấn giảng giải với giọng hứng khởi. Nỗi mệt nhọc dường như đã tan biến trong anh, Hoa nhìn Tuấn cũng tủm tỉm cười, ánh mắt đăm thắm, cảm phục.

Cả đám trinh sát tự cho mình giây phút xả hơi. Chuyện láo rộ lên, tay rút thuốc châm như đốt rạ. Phút chốc căn phòng đã ngập mùi khói. Thật khó tả cho người ngoài cuộc hiểu cái cảm giác sượng âm ỉ của lính tráng, mỗi khi lần ra đầu mối lớn. Có lẽ, đó là giây phút hạnh phúc nhất của người cầm súng.

Chương 2

Chuyến tàu đêm về xuôi đông

nghe khách. Tiếng đường ray rít ken kết khi khối sắt ngàn tấn băng băng nghiêng qua. Còi đêm nghe xa lơ xa lắc, như vọng về từ một cõi hư vô. Đoàn tàu lăm lăm băng vào bóng tối sâu thẳm. Những rung lắc nhẹ nhẹ như vành nôi đong đưa, đẩy lũ khách chìm vào giấc ngủ mệt.

Nằm gọn trong vòng tay chị Hân, thằng Kiên thêm thiếp trong cơn sốt cao. Mỗi lúc đoàn tàu vào ga dọc đường, những cú phanh đánh “ruỳnh” giật cục, kèm tiếng dàn van hơi xả khí như đàn trâu mệt nhọc thở dốc, nó lại giật mình ọ ọ khóc. Người mẹ đặt tay lên trán con lo lắng, rồi lại nhẹ nhàng vỗ vào lưng dỗ con. Chỉ dăm ba phút là thằng bé bỏ dở tiếng khóc, trở lại giấc ngủ lịm trong hơi thở khò khè.

Ở ghế đối diện, Quỳnh Hoa đang ghé đầu vào vai Tuấn “đen” ngủ ngon lành. Sau trận đánh ác liệt vừa qua, Tuấn cũng cố chợp mắt để não được giảm

nhật. Anh ngồi thẳng lưng, bờ vai rắn chắc lặng yên đỡ lấy người yêu. Thỉnh thoảng, Tuấn choàng tỉnh, nhìn ngó xung quanh. Tỳ vào anh, là bầu ngực đôi mươi tròn căng, êm êm từng nhịp thở phập phồng dưới làn áo. Mùi thiếu nữ thơm thơm ngầy ngậy, phả đầy tâm tưởng người trai những dịu ngọt, nồng nàn yêu đương.

Với một cái nhìn lướt qua, họ là một đôi “khập khiễng”. Cô gái như đóa hải đường. Suối tóc tựa thác chảy tràn khuôn ngọc. Sống mũi cao thanh tú, như dẫn đường để mắt người tìm đến khoe môi nhấn nhá, nom như đang phụng phịu, mà cũng giống gọi mời. Rồi cặp mông nảy nở, điểm khởi đầu của đôi chân thon thả trong chiếc quần jean, đã hút ánh mắt của những người đàn ông ở đủ cỡ tuổi trong toa tàu ấy.

Còn Tuấn giống một thanh củi mục bởi nước da xám đen, lại thêm vết sẹo nổi dài trên má, một chút râu ria lồm chồm dưới cái đầu cắt cua. Nét bặm trợn ấy rất hợp với chiếc áo phao hầm hốc và chiếc quần túi hộp nhét ống trong giày ghệt. Trước cổ lủng lẳng sợi xích bạc gắn chiếc nanh hổ cong cong. Nhìn tổng thể, Tuấn chẳng khác gì một tay anh chị số má, hoặc kẻ ít chữ, thừa liều. Bộ dạng của anh như đe nẹt, gợi nên nỗi lo lắng, cảnh giác mơ hồ. Duy, có một điểm rất nhỏ trên mặt, như một lời thanh minh kín đáo. Đó là

cặp mắt sáng khoan hòa, phân minh. Tiếc là cặp kính to bản thường trực trên mũi không cho phép ai nhìn ra điều ấy.

Ở đơn vị, bộ dạng như anh khá phổ biến. Những ông trắng trẻo thư sinh thường ở nhà làm công tác tổng hợp, tham mưu, hậu cần. Còn đám lính trận quăng quật vào gió bụi, họ có nét khác đặc trưng. Nét khác đấy ban đầu là do cố ý để nhập vai, để hòa tan vào cái ồn ã của đời sống, cái bạo liệt hiểm ác trong giới tội phạm. Rồi khi ở mãi trong môi trường ấy, ngày lại ngày, sự biến hình đổi dạng cũng tìm đến họ một cách tự nhiên. Từ trang phục đến cử chỉ, cách nói năng, đi đứng... đậm dần bóng dáng của lĩnh vực mà họ thâm nhập. Điều khiến họ không hòa tan với đối tượng đấu tranh, chỉ là tính mục đích trong từng hành động.

Làm việc ở Đội chống tội phạm ma túy trên tuyến địa bàn, Tuấn biên biệt quanh năm suốt tháng, ròng rã theo đuổi những ổ nhóm, đường dây liên tỉnh. Lợi thế từ đặc điểm ngoại hình, cùng “phông” kiến thức khá rộng về thế giới ngầm... khiến Tuấn luôn là người đầu tiên được chỉ huy nghĩ tới, khi cần một “vai diễn” đi sâu vào các chuyên án phức tạp.

Thường đi vào chuyên án với vai trò trinh sát nội tuyến, phải “đơn thương độc mã” trong hoàn cảnh không chi viện, chẳng bọc lót..., anh chỉ còn cách

phải luôn tỉnh táo, thận trọng. Tay không đi vào các ổ nhóm tội phạm, đó là cuộc dạo chơi với thần Chết. Chỉ một chút sơ sẩy, chủ quan, tính không hết nước, cái giá phải trả luôn là mạng sống. Chúng đâu có tiếc đạn với nội gián khi biết đã thâm nhập vào băng nhóm của mình.

Bí mật hay là chết, nguyên tắc ấy thường trực trong não bộ của những người như Tuấn. Bí mật tuyệt đối không chỉ về nhiệm vụ, mà còn về lai lịch và trong mọi hoàn cảnh, ngay cả khi “kịch” đã hạ màn. Thế mới có chuyện đã không ít lần đạn của đồng đội bay vào vèo trên đầu anh trong tiếng hô “đứng lại!”. Tuấn nhớ mãi một bài học xương máu, đó là vụ một đồng đội của anh bị bọn tội phạm ma túy xả cả băng AK và bồi thêm quả lựu đạn, khi đang trên đường điều chúng vào trận địa mai phục. Sau này khi vụ án được phá, mới biết bọn tội phạm đã “đọc vị” được thân phận của chiến sỹ đó và rắp tâm “chơi” lại bằng một vố độc địa để dẫn mặt. Số là trong một lần rời điểm hẹn với đối tượng, sai lầm chết người của anh đó là đi một mạch về... cơ quan, quên khuấy mất việc cảnh giác “cắt đuôi”. Lũ tội phạm ranh ma, luôn có cách để kiểm tra kẻ tiếp xúc với chúng là ai. Việc bám theo chỉ là trò đơn giản, nhưng nếu không chú ý thì hậu quả thật khôn lường. Bởi vậy, thận trọng không bao giờ là thừa. Cũng vì thế, trừ bố mẹ Tuấn, ngay cả mấy bà bán nước đầu phố hay

cánh xe ôm thạo chuyện, cũng không thể biết anh đang làm gì.

Hàng xóm trong khu chợ xép chỉ thấy anh thoát về, thoát đi. Rồi lời ong tiếng ve cũng rộ lên, ái ngại cho vợ chồng ông giáo hiền lành trong ngõ, lại có đứa con trai lông bông, dặt dẹo. Mỗi lần Tuấn về nhà, những ánh mắt thiếu thiện cảm ném theo sau. Mấy bà sồn sồn rồi việc đã có lần đánh bạo đến tận nhà dò hỏi, rồi phản ánh với bố mẹ anh về cách ăn mặc, đi đứng, nói năng của Tuấn. Nghe chuyện, Tuấn cố nén để không bật cười thành tiếng. Đợi khách ra về, chỉ còn hai mẹ con, họ ôm nhau cười đến chảy nước mắt.

Vì sự an toàn của con, mẹ anh giữ kín như bưng về công việc Tuấn làm. Lắm lúc thương con, bà khuyên anh xin chuyển sang lực lượng khác cho nhàn hơn một chút. Rồi cũng phải vợ con, gần ba mươi tuổi đầu chứ còn ít ỏi gì. Nhắc đến lấy vợ, Tuấn lại nhe nhớn cười, rồi đánh trống lảng. Hôm nào được ở nhà, anh với thằng cháu lại đâm đầu vào chơi điện tử, rồi cãi nhau chí chóe, làm bà thêm lo lắng không yên.

Giục mãi, rồi có một hôm Tuấn đưa cô Hoa cùng cơ quan về chơi. Chỉ giới thiệu là bạn đồng nghiệp, nhưng bà biết hai đứa có điều hơn thế. Hôm ấy, họ ríu rít vào bếp. Tuấn cặm cụi băm chặt, còn Hoa thoăn thoắt đưa xào. Về khoản nội trợ cô này cũng tạm ổn. Vóc dáng khỏe mạnh,

“to mông rộng háng thế kia thì dễ đẻ” - bà kín đáo quan sát rồi nhủ thầm. Kể lấy làm vợ cũng được, nhưng sao bà vẫn thấy có gì đó ngại ngùng. Cô nàng có cặp mắt ướt, lại rạo rực như cánh đào xuân. Vùng khoe mắt phải có nốt ruồi nhỏ. Người như thế hay gặp trắc trở, truân chuyên trong đường đời. Một hôm bà kể với Tuấn chuyện ấy, cu cậu chỉ ậm ừ không nói. Từ đấy hể động đến chuyện vợ con, Tuấn lại lấp liếm sang chuyện khác. Bà thở dài. Nó đâu còn bé bỏng. Công việc, xã hội đã biến Tuấn thành người đàn ông thực thụ, đã làm những việc ngoài miền hiểu biết của bà. Anh đã trượt khỏi vòng tay của bà thật rồi. Thú thực, bà chẳng biết anh đang nghĩ gì nữa.

Tốt nghiệp Học viện Cảnh sát chuyên khoa ma túy, Quỳnh Hoa xin về tỉnh làm việc. Thời sinh viên cô là hoa khôi của trường, được in ảnh trên bìa lịch tết. Bởi thế mà phòng cô ở trong ký túc xá luôn nườm nượp khách vào ra. Nào là bạn nam cùng lớp, các anh khóa trên, đến cả mấy thầy giáo trẻ... cũng như những con công đực xù lông khoe mẽ, mong lọt vào cặp mắt xanh của nàng.

Giữa một “rừng si”, Hoa hiện ra tươi tắn, nhí nhảnh và chưa thuộc về ai. Ánh mắt hồ thu không đầy của cô khiến bao chàng thẳng thốt như bị điện giật, mỗi khi được Hoa tặng cho cái nhìn thân thiện. Trong

si mê, người ta làm thơ về cô rồi lén bỏ vào trong ngăn bàn. Giữa sân trường, người được cùng cô sánh bước sẽ ngẩng mặt hãnh diện với chúng bạn. Ngoài quán rượu, cánh nam sinh thách đố, cá cược nhau tán đố Hoa. Giải thưởng có thể chỉ là một châu bìa hay trận rượu đã đời. Thắng các bạn mời, thua phải mời các bạn. Kể ứng thí được lữ bạn cùng phòng “đầu tư”, cho mượn giày đẹp, dép mới và những bộ cánh thơm nhất để tự tin đi cửa cấm. Rồi đêm về, cả phòng lại sôi sục đòi nghe báo cáo diễn biến tình hình. Những tên không tham gia cuộc đua, lại cao giọng tư vấn những chiêu thức tán tỉnh.

Trường Công an chủ yếu học viên nam. Con gái đã ít, xinh xắn lại càng là của hiếm hoi, bởi vậy Quỳnh Hoa luôn là tâm điểm mọi sự chú ý.

Có những lời mời cô ở lại trường sau khi tốt nghiệp, hay hứa hẹn xin việc cho ở Hà Nội, nhưng Hoa chỉ cười, vì cô biết động cơ của những lời mời này. Cái cười của Hoa lạ lắm, như tiếng khánh reo. Cười mà như nói, nói mà như không. Mỗi buổi tối thứ bảy, khách khứa dập dìu vào ra. Sinh nhật nàng thì ký túc rộn ràng như có hội, bất chấp những ánh mắt khó chịu của đám con gái cùng phòng.

Một ngày, đột nhiên Quỳnh Hoa khoác tay một chàng trai lạ hoắc, dáng bặm trợn đi vào căng tin nhà trường. Cánh nam sinh ngạc nhiên, bọn con gái xì xào,

dò xét. Họ bên nhau tình tứ như không, trước hàng trăm cặp mắt nhìn vào. Không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn đó là một đôi. Đêm ấy hai người ôm hôn nhau ở góc sân trường bắn tối om, đầy cỏ gà. Người cô nóng bừng, mê mê, tay chân vô chủ, nhũn nhão. Họ chỉ dừng lại khi cách đó không xa, có tiếng chuông điện thoại của ai đó. Thì ra, người ta đi rình, để có câu trả lời về mối quan hệ khó hiểu ấy.

Ngay sáng hôm sau, tin dữ truyền khắp các khoa. Tin về chàng trai nhếch nhác lại chiếm được trái tim cô hoa khôi đã làm bàng hoàng bao kẻ. Rồi những câu về băng quơ chế nhạo bay qua tai Hoa, mỗi lúc lên giảng đường hay vào nhà ăn. Phòng cô thừa khách dần, vậy nhưng Hoa vẫn tưng tửng, nét mặt không vui cũng chẳng buồn. Cánh con gái nhiều chuyện đương nhiên xì xào. Kể khen, người chê, nhưng chẳng nói ra thì ai cũng thấy nét hả hê hiện ra ở khóe mắt họ. Bởi, họ đã sống trong sự ám ức đã lâu rồi.

Anh chàng đen nhọ xấu trai thỉnh thoảng lại xuống trường thăm Hoa. Mọi người biết tên anh ta là Tuấn, nhưng không rõ hiện đang làm gì và ở đâu, vì Hoa khá kiêu lời. Cho đến một đêm mưa tầm tã. Mất điện nên cả ký túc xá đen ngòm. Còn gì buồn với sinh viên xa nhà hơn một đêm mưa gió. Cả dãy phòng nữ lại rì rầm chuyện trò, Hoa mới kể về chuyện tình bí

hiểm của mình. Té ra lý do quen anh chàng tên Tuấn lại khá đơn giản.

Sau kỳ nghỉ tết năm ấy, Hoa đón chuyến xe khách để xuống trường. Ngồi cạnh cô là một gã trai trong bộ dạng nhà quê, với chiếc mũ lưỡi trai đội sùm sụp trên mặt. Gã như “có mắt không trông”, ngồi bên người đẹp mà cứ phớt lờ, đứng đưng như không. Hoa cũng chẳng bận tâm, thậm chí hơi khó chịu bởi kẻ đồng hành nom dặt dẹo ấy.

Họ bên nhau câm lặng trong gần hết cuộc hành trình. Ngồi cạnh, nên Hoa biết anh ta không hề chớp mắt. Cặp mắt nhìn như đóng đinh vào gáy người khách ngồi ở hàng ghế trước. Đến Phú Lễ, khách này xuống xe. Anh ta cũng nhanh chóng theo xuống theo và quẹt vào tay cô làm rút chiếc điện thoại xuống sàn. Điềm nhiên cúi xuống nhặt trả lại rồi anh ta bật ra một câu cộc lốc: “xin lỗi”.

Ngứa cả mắt! Hoa khinh khỉnh không đáp, nhưng vẻ ngang tàng, bất cần đời của kẻ không quen ấy, đã vô tình đi vào bộ nhớ của cô.

Vài tháng sau, Hoa lại đi xe khách về quê nghỉ lễ. Đang gà gật, chợt có tiếng hét thất thanh “móc túi!” làm cô giật nảy người. Từ cuối xe, hai thằng mắt trắng môi chì đang vọt ra cửa xe để nhảy xuống. Ngay lúc đó, có bóng người nhào theo rồi tung đòn liên hoàn cước,

làm cả hai đứa đổ sập xuống đường. Xong, anh chàng điềm tỉnh móc từ cặp quần ra cái cồng số 8, khóa dính cổ tay chúng lại với nhau và bảo tài xế giải đến trụ sở công an gần đó.

Lúc xe tiếp tục chuyển bánh, Hoa nhìn anh ta ngỡ ngơ, rồi chợt nhận ra đây chính gã đã đánh rơi điện thoại của cô dạo trước. Thì ra hẳn là “cớm”! Cảm giác tin tưởng và ngưỡng mộ lan nhanh trong lòng cô nữ sinh mơ mộng. Trước hết, bởi họ là đồng nghiệp. Hơn nữa, tâm lý của đám còn mãi đưng quần trên ghế nhà trường, luôn dành sự kính trọng cho người từng trải.

Lần đầu tiên, Hoa phá lệ chủ động bắt quen với con trai. Cô khiêu khích: “Hôm trước anh đánh rơi điện thoại của tôi”. Mặt tỉnh queo sau lúc bắt phạm, anh chàng ngược lên nhìn cô giây lát, rồi bỗng nhoẻn miệng cười. Ô, trên khuôn mặt bặm trợn ấy lại là một nụ cười khá hiền! Hàm răng trắng và đều như bắp mới ngộ chứ. Câu chuyện mặn dân và trở nên gần gũi khi biết cả hai ở cùng quê, họ có số điện thoại của nhau từ đấy. Xuống đến bến xe, Tuấn - anh chàng mới quen, chợt bảo nếu họ nên duyên là nhờ nhà xe, làm cô bật cười lạnh lạnh. Thêm những lần về tết hay nghỉ hè, tình yêu chớm nở giữa đôi trẻ.

Té ra, bên ngoài cái vỏ xù xì, gân guốc của Tuấn, lại là một người tình tế. Đôi trẻ lao vào nhau, cuồng nhiệt. Đó là lý

do để Hoa một mực trở về quê sau khi tốt nghiệp. Rất ngẫu nhiên, Hoa được điều động công tác về đơn vị của Tuấn.

Xinh đẹp, trẻ trung, nên ngay từ buổi đầu ra mắt đơn vị, Hoa đã làm cánh đồng nghiệp nam điêu đứng. Nhiều chú trẻ lượn lờ, ra điều từng trải tận tình bảo ban người đẹp. Ngay cả sếp Tuất - Phó trưởng phòng cũng nhìn cô rất lạ. Ánh mắt ông như ghim vào các điểm nhấn nhạy cảm trên thân thể tròn căng, nảy nở của cô cháu sinh viên mới ra trường. Đôi lần bắt gặp cái nhìn ấy, Tuấn thoáng cau mày. Trong công việc ở cơ quan, Tuấn bảo Hoa không nên để người khác biết chuyện của hai người. Anh chỉ nói: “Phức tạp lắm, từ từ rồi em sẽ hiểu!”.

Từ khi về đơn vị, cô được giao tổng hợp tình hình, báo cáo số liệu và làm nội cần đơn vị, chuyên lo đời sống cho anh em. Thế nhưng khi đánh án cần đến vai nữ, cô lại được điều vào trận. Vụ 500 bánh vừa qua, cô đã có mặt ở cuộc đấu súng kinh hoàng trong rừng đêm ấy.

Chuyến tàu chở họ xuôi Hà Nội đêm nay, nằm trong kế hoạch mở rộng chuyên án. Một kịch bản lớn đang trông chờ vào khả năng diễn xuất của hai người ở miền đất nơi ga cuối của cuộc hành trình...

Nhà chị Hân nghèo xác xơ. Quê xa, ruộng đất không có, hai vợ chồng dắt díu nhau lên miền biên giới lập

nghiệp. Không đồng lương vốn, ngày ngày chị đi rửa bát thuê cho một nhà hàng, tối về cặm cụi làm gia công hàng mã. Còn anh Dũng - chồng chị theo bạn đi đào đá quý ở mạn Lục Yên, Yên Bái. Khi chị có bầu cu Kiên được vài tháng thì anh Dũng bị sập hầm lò. Mấy ngày sau mới lòi được xác lên. Chị khóc ngất, ốm liệt giường. Được vài hôm lại phải gượng dậy đi làm, vì nghỉ lâu sẽ mất việc. Bé Kiên chào đời không thấy mặt cha. Chị từng tiệm nuôi con bằng đồng lương làm thuê ít ỏi. Hàng ngày người mẹ lam lũ địu đứa con gầy tong teo trên lưng, ngồi kỳ cạch rửa chồng bát đĩa cao ngất. Tối muộn, hai mẹ con lại dắt díu nhau về căn phòng trọ tồi tàn phía góc chợ.

Đã túng túng, bé lại mắc chứng bệnh viêm phế quản mãn tính. Dành dụm được đồng nào lại vào thuốc cho con.

Mấy hôm trước, bé Kiên lại sốt cao, người mẹ nghèo ôm con vào bệnh viện. Với một người “tứ cố vô thân”, ai dám cho chị vay mượn tiền. Còn lại vài chục bạc lẻ, chị định bụng mua mấy viên thuốc kháng sinh cho con uống cầm chừng. Nhưng khi bác sỹ bảo phải nhập viện ngay, tình hình sức khỏe của bé Kiên đang diễn biến xấu, thì người mẹ òa khóc. Tiếng khóc nghe khản lẩm. Phảng phất tựa âm rên của người chuẩn bị già từ cõi sống. Đến tiền ăn của cả hai mẹ con còn chưa biết trông vào đâu, vì tiền lương mấy tháng tới chị đã tạm ứng cả rồi, để thuốc men cho thẳng cu.

Tiếng khóc ban đầu rầm rút như kể về nỗi tủ nhục. Nhưng sau trở thành tiếng gào khan, khô khốc và hoàn toàn hết sinh lực. Âm thanh từ nỗi đau cắt ruột, khác hẳn với thứ tạo ra từ cổ họng. Nỗi niềm thực sự mang đến những hiệu ứng thực sự. Thành thử, tiếng nửa gào, nửa khóc tuy không còn vang được xa, nhưng cũng đủ kéo mọi người lại gần. Những khuôn mặt bủng beo, thiếu thần sắc xúm lại chị khi ấy, cũng toát ra cái vẻ ái ngại trước một thân phận còn tệ hại hơn mình. Có ai đó hỏi han vài câu, chép miệng rồi lẩn đi. Chị biết, tình cảnh của họ cũng chẳng hơn mình là mấy, khi đây thân bệnh tật, lại cũng đang rò người bởi tiền thuốc men, viện phí. “Ốc chưa tha nổi mình ốc, sao cọc được thêm rêu.” Thành thử, dẫu có thương cảm cho kiếp số của chị đến mấy, thì họ cũng có thể làm gì. “Đã khó chó cắn thêm”, người đã nghèo lại luôn bị ông trời giáng họa lên đầu như vùi dập. Tuy thế, cũng lác đác vài người móc ra mấy nghìn lẻ đưa cho chị. Những đồng tiền “bòm” phát phơ trong chiếc nón lá xác xơ của người mẹ nghèo.

Ánh mắt người đàn bà nhòe đi bởi nước. Tiếng cô y tá giục lần nữa, nghe lòng bùng bên tai:

- Đấy, bệnh cháu khá nặng đấy, cấp cứu ngay mới kịp. Chị đóng tạm ứng viện phí để cho cháu đi!

- Chị có nghe tôi nói không nhỉ?

...

Người đàn bà chồng chết đáp lại bằng những tiếng rên, ư ử trong thanh quản. Bống chị ấp miệng vào má con, hít lấy hít để. Rồi chị ngược lên, ráo hoảnh. Ánh mắt chuyển từ đau đớn đến thất thần, sang nung nấu, quả quyết điều gì đó. Cái nhìn vụt xa xăm, hướng về phía bờ sông. Nơi ấy, cây cầu sắt lừng lững vắt ngang dòng sông Hồng cuộn sóng. Lúc này đang vào mùa lũ. Cả một dòng mênh mang, ngầu đỏ, ùng ục man dại. Những đám xoáy nước như lỗ đen, mọi cành khô, rác rưởi trôi qua miệng, xoay tít như chong chóng rồi mất tích trong chớp mắt. Chị không nghe thấy gì nữa. Chỉ nhìn ra sông, rồi quay xuống nhìn đứa con đang sốt xình xịch, mặt đã gay gắt, bờ môi nhỏ xịu khô khốc, nhợt nhạt.

- Cảm ơn chị, thôi mẹ con em không chữa nữa!

Một lời cảm ơn không tròn âm chột thốt ra. Người mẹ đội lại chiếc nón mê lên đầu, ôm chắc con trước ngực rồi lững thững rời khỏi sân bệnh viện. Bước chân chậm chạp dẫn họ ra đến giữa cầu. Dòng nước cuộn cuộn dưới đó như mời gọi giải thoát. Dưới bầu vú đã kiệt sữa, khuôn mặt bé Kiên vẫn đỏ ruộm, tiếng ọ ẹ nhỏ dần. “Cha sư bố anh, giống bố như lột!”, người đàn bà nhìn con chửi yêu. Rồi chị cười, bởi hình như từ trong ánh bạc của bọt nước tung trắng dưới kia, thấp thoáng hàm răng vổ của bố nó đang cười chào đón hai mẹ con.

Việc hai mẹ con đứng trên cầu trần trần nhìn xuống dòng nước khiến dòng người qua lại không khỏi ngạc nhiên, để ý. Nhưng việc họ làm chỉ là cái ngoái đầu ngoáy xem, nhưng không ai dừng lại. Họ đang bận rộn mài miết với phần đời của mình. Mà mẹ con chị đã ở bên lề cuộc đời, không ai thềm quan tâm họ đến từ đâu và định làm gì.

Đứa bé đã lả đi trên tay mẹ trong cái nắng quái xiên khoai lúc sắp chiều. “Thôi con ạ, chúng mình đi gặp bố!” - Người mẹ lăm bắm với con rồi giơ hai tay chìa giọt máu của mình ra phía ngoài lan can. Chìa ra rồi rút lại, lại chìa ra. Bỗng từ sau, có đôi bàn tay ôm thốc lấy cả mẹ và con lôi giật lùi xa thanh lan can cầu. Một tiếng đàn ông quát: “Đừng làm thế!”.

Mất vài giây, vòng tay ôm lỏng ra, chị Hân vùng vằng gào to:

- Bỏ ra, để mẹ con tôi chết, tôi không nhìn con chết từ từ trên tay được!

Trong cái gay gắt của ánh nắng xế, hiện ra khuôn mặt đen nhẻm với cái sẹo dài trên má trái, đầu húi cua ngông nghênh.

- Tôi sẽ giúp chị! Đừng tuyệt vọng! - Tiếng nói nhắc lại, lần này thì ôn tồn hơn. Giọng trầm tĩnh nhưng có uy, khiến người mẹ đứng như trời trồng.

Người thanh niên dắt chiếc xe máy lại gần rồi cộc lốc: “Lên xe!”.

Họ cùng quay trở lại bệnh viện. Bảo mẹ con chị Hân ngồi chờ ở ghế, anh ta tiến lại nói gì đó với cô y tá ban nãy, rồi móc ví lấy ra một sấp tiền. Chị Hân thấy đầu mình váng vất, quay quay. Thật sự, chị chưa kịp định tâm để hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Bé Kiên được nhập viện sau vài phút. Khi ca cấp cứu bắt đầu thì người thanh niên tiến lại đưa cho chị mẫu giấy vỏ bao thuốc lá:

- Đây là số điện thoại của tôi, có gì chị gọi cho tôi ngay. Tôi thu xếp công việc xong sẽ quay trở lại.

Nói xong, anh ta đi thẳng.

Tin nhắn đến số máy của Toàn “khí đống” đúng lúc y lĩnh đạn là manh mối duy nhất để “khai quật” lên những bí mật đang bị bao phủ sau cái chết của y. Bọn bị thương lác đác đã có đứa hồi phục, nhưng thông tin từ chúng vồn vện: “Em làm thuê cho anh Toàn, không rõ anh ấy lấy hàng từ đâu”. Căn nhà có hầm bí mật ở giáp chân núi cũng vắng hoe từ sau hôm đấu súng trong rừng. Chủ của nó đã biến mất từ lúc nửa đêm, trước khi các trinh sát ập vào khám xét.

Tập hồ sơ về các số điện thoại trong chuyên án đặt ngay ngắn trên bàn làm việc của tướng Thành. Ông đang trề kính đọc và đối chiếu với những tài liệu khác,

thỉnh thoảng lại quay sang Đại tá Hà trao đổi vài câu. Dưới những mái đầu điểm bạc là những quầng trán đang cau lại vì suy tính. Trận đánh đã rất tốt, nhưng chỉ hoàn toàn nếu có được câu trả lời: “Hàng ở đâu ra?”.

Nghiên cứu các giao dịch của đối tượng, có một điểm khiến Ban chuyên án đặc biệt lưu ý là ngoài liên lạc với Toàn, cách đây vài tháng thuê bao có đuôi 919 còn ba lần gọi đến số đuôi “tứ quý” 5. Các cuộc đàm thoại này khá dài và liên tục trong mấy ngày, sau đó không có thêm giao dịch nào. Tọa độ hai máy khi giao dịch đều “ăn” vào cột sóng tại khu vực Giảng Võ, Hà Nội. Rất rõ ràng là chúng có quan hệ với nhau. Vấn đề đó là quan hệ gì? Từ lúc nổ án, “thằng 919” đã tất ngóm. Vì vậy, “đột phá khẩu” để mở rộng chuyên án phải bắt đầu từ việc lần tìm ra kẻ sở hữu sim có nhiều số 5. Ra được nó, mới biết “thằng 919” là ai.

Mặt vẫn còn bạc đi sau trận đấu súng, Tuấn “đen” lại lên đường đi Hà Nội cùng hai trinh sát trong Đội. Mất một tuần nữa, họ mới xác định được “thằng tứ quý 5”. Thật kỳ lạ, kẻ sở hữu sim lại là Vũ Tuấn Hùng - bác sỹ nội trú của Bệnh viện Nhi.

Mất thêm vài ngày vạ vật trong viện, Tuấn mới có thêm mấy thông tin về Hùng. Đó là một anh chàng khá đẹp trai và phong độ, tầm tuổi ba mươi Hùng vừa làm xong tiến sỹ tại Pháp về chuyên khoa hô hấp nhi.

Nghe nói Hùng tuy trẻ nhưng là tay mổ khá, cũng có vẻ say nghề. Về gia cảnh chỉ biết là chưa có vợ con, còn cụ thể các mối quan hệ họ hàng chưa có điều kiện để đi sâu nắm bắt. Nhân lúc tay bác sỹ đó vào căng tin ăn trưa, Tuấn kịp ghi lại mấy kiểu ảnh chân dung.

Thông tin do tổ Tuấn “đen” chuyển về đã mở ra một cuộc họp án khá gay gắt của Ban chuyên án về hướng điều tra tiếp theo. Thiếu tướng Đào Trung Thành - Giám đốc Công an tỉnh trực tiếp chủ trì cuộc họp. Tính toán để hoạch định hướng điều tra là lúc hàng tỷ nơ ron thần kinh cùng chạy với công suất tối đa. Đây là lúc “hại não” nhất, vì mọi phán đoán, nhận định, đánh giá... nếu sai lầm vì chủ quan, phiến diện... đều có thể dẫn đến hỏng án, kèm theo nó là xương máu anh em cán bộ.

Căn phòng họp mờ mịt khói thuốc lá. Vì dù độc hại, nhưng nó lại giúp tỉnh táo hơn, hy vọng bất ngờ làm bật ra cái gì đó hay ho trong lúc bầy trận.

Thượng tá Lê Vũ Hoàng - Phó trưởng phòng lên tiếng trước:

- Theo tôi, để nhanh chóng xác định kẻ tổ chức ra đường dây ma túy này, cần xác định “thằng 919” là ai. Muốn vậy, ta nên ộp bốt, triệu tập bác sỹ Hùng lên đây để đấu tranh xét hỏi. Đấu trực diện và kiên quyết, anh ta sẽ phải khai về mối quan hệ của mình với đối tượng đã nhấn tin cho Toàn “khỉ đốm”.

Người đồng cấp của ông, Thượng tá Mai Đức Tuất bỗng đứng phắt dậy, phản bác với giọng gay gắt:

- Tuyệt đối không được! Sẽ “rút dây động rừng” nếu tay Hùng là một mắt xích trong đường dây. Nó hoàn toàn có thể bịa ra chuyện “thằng 919” là người nhà bệnh nhân, liên lạc với nó vì lý do bệnh tật. Làm như ông Hoàng đề xuất là thối án. Vừa chẳng biết nó là ai, lại báo động cho đồng bọn té sâu, lặn kỹ. Cách này quá non, thế mà cũng bàn! Ông này chắc hay ăn đậu!

Ông Tuất nói một thôi, nước bọt tứa ra hai bên khóe mép, hai tay vung chém ở những đoạn cần nhấn mạnh. Câu cuối bất chợt ông nói như là pha trò cho giảm tông câu chỉ trích, mà cũng như chế nhạo đồng nghiệp. Khi nói, mắt ông luôn hướng lên phía tướng Thành, nên có lẽ không nhìn thấy nét mặt sếp Hoàng đã ửng đỏ, rồi chuyển dần sang tím tái. Cơ đuôi mắt cứ giật giật liên hồi.

Bị nói như tát nước vào mặt, mắt nhắm trước Giám đốc và lính tráng... bởi một thằng cha ngang cơ, khiến cơn giận trong người ông Hoàng chực bùng nổ: “Nó bảo mình ăn đậu, mĩa mai mình óc đậu phụ! Thằng đểu!”.

Bầu không khí cuộc họp chợt ngột ngạt đến khó tả. Những ánh mắt len lén nhìn ông Tuất, rồi quay sang ông Hoàng. Im lặng. Mọi người cùng cúi đầu. Chẳng biết họ đang nghĩ về án, hay về cuộc chiến đang nóng lên từng ngày ở đơn vị, trước cuộc đua vào ghế trưởng phòng.

Trong khi ấy, Đại tá Hà vẫn chú mục vào cuốn sổ tay, như không biết đang xảy ra chuyện gì. Ông hý hoáy ghi vào sổ tay những ý gì đó. Nét mặt không biểu cảm. Cũng có thể, việc ông tỏ ra thờ ơ trước phát biểu của ông Tuất, như một cách xoa dịu người vừa bị xúc phạm.

Thực ra, ít ai có thể phủ nhận tài năng của ông Tuất. Thời trai trẻ ông đã kinh qua nhiều trận đánh lớn, nên có bề dày kinh nghiệm tích lũy được qua thời gian. Điều đó biến thành cách nghĩ độc đáo, rất khác người trong công việc. Nhưng con người ông cũng có nhiều thứ gây tò mò. Từ khi ông còn là lính quèn, có một vị lãnh đạo từng nhận xét: “Thắng Tuất hãnh tiến và rất thủ đoạn, dùng nó như chơi dao!”. Chẳng biết con mắt nhìn người của ông ấy thế nào, nhưng đúng là Thượng tá Tuất lên rất nhanh trong nghề, bằng những cách không giống ai.

Người ta đồn nhau, trong sự thăng tiến ấy, có sự can thiệp nhiều khi “phô” đến sống sượng của những ông bố nuôi. Có những cuộc họp toàn thể Công an tỉnh, vị lãnh đạo đó được mời lên phát biểu. Ông ta thắng thắn yêu cầu Ban Giám đốc phải quan tâm bồi dưỡng và cất nhắc lên vị trí chỉ huy “những cán bộ trẻ đầy tài năng như đồng chí Tuất đây!”. Việc gây áp lực vào công tác tổ chức không giấu giếm, đặt ra bao dị nghị về mối quan hệ giữa ông Tuất đối với họ.

Ở tỉnh, ai cũng biết ông Tuất cùng lúc nhận làm “dưỡng tử” của hai vị lãnh đạo đối nghịch nhau. Cách ông

gỗ cửa quan cũng độc đáo. Chọn những vị đang có chiều hướng đi lên, thông qua các kênh trung gian giới thiệu, ông mon men đến với thân phận tôi mọn. Giỗ chạp lễ tết hay bất cứ công to việc nhỏ gì, ông đều xông pha hăng hái, cung cúc hầu hạ chu toàn mọi nhẽ. Trời phú cho ông tay nấu thiện nghệ. Mỗi lần qua nhà sếp, ông không ở phòng khách hầu chuyện như mọi người, mà xông thẳng vào bếp trở tài nội trợ.

Ông làm bếp vì thích thể hiện ư? Không phải. Làm người, ai mà chẳng thích được hầu hạ, cỗ bàn cơm canh dâng bê đến tận miệng. Vậy nên, kẻ làm khác, ắt phải có cách nghĩ khác đời, mà những tên ngẩn nghĩ làm sao có thể luận ra được. Đừng coi thường những việc tầm thường trong bếp, như rửa cái bát, chặt con gà, xếp cái mâm, rót chai rượu... Vì nó lại cho kẻ bận rộn ấy những giá trị khó nói cho hết. Hiểu đơn giản là thế này, bếp là không gian của vợ sếp. Mà từ xưa xưa tới giờ, vẫn luôn có câu: “Lệnh ông không bằng cồng bà!”.

Ông Tuất tinh ý nhận ra điều này, nên ông xuống bếp. Không gì hiệu quả bằng những câu chuyện của chị em khi đang xào nấu. Kẻ cùng lo một việc thì dễ thân nhau. Đàn bà mà, khi đã tin thẳng chú như người trong nhà, thì có gì mà chẳng dốc lòng, xổ bụng. Rồi cũng đàn bà mà, lòng tham nó cứ lồ lộ, giấu giếm cũng khó. Mà muốn giấu cũng không qua được mắt những kẻ tinh quái như ông.

Qua đủ thứ chuyện trong bếp, ông hiểu “cá muốn mồi gì” để lựa cho vừa. Rồi thì những phong bì dày khựng khi nhà có công có việc, những món hàng hiệu nhập ngoại thích ới là thích, hay những chuyến du lịch bao trọn gói... sẽ tích tụ lại, để chuyển hóa thành tiếng thê thọt khi ở trên giường, kiểu: “Mình này, thằng cu ấy đã ngoan, lại còn khôn, ứng xử biết trên biết dưới. Xem ra thông minh, lanh lợi ít đứa bằng, thành tích thì đầy mình. Chẳng dùng nó thì dùng ai. Mà bữa trước nó cũng vừa có lời nhờ mình rồi. Đợt tới anh xem thế nào...”.

Những câu chuyện trên giường, sáng ngày ra biến thành những quyết định tươi rói, dấu đề chữ ký. Chuyện đấy bây giờ không hiếm. Và cũng không ít kẻ chọn kẻ tiến thân như thế.

Bằng cách này, ông tin có thể đặt chân ở bất cứ đâu mình muốn. Sở hữu cả hai ông bố nuôi đang cạnh tranh với nhau, nhưng vì ông quá khéo léo, hài hòa, nên chẳng ai đặt ra vấn đề “đã làm con tao, sao còn làm con thằng ấy?”. Dư luận cơ quan một dạo đã rộ lên câu: “Chả biết bố nuôi con, hay con nuôi bố”. Ông biết cả, nhưng chỉ cười nhạt. Khi đó, cái mắt một mí vốn đã hùm hụp trên khuôn mặt nhiều thớ thịt ngang, lại như sưng lên. Người thân cận ông đều biết, ông cười thế thôi, nhưng đã ghi tên ai đó vào sổ “thù vật”.

Trong quan hệ với kẻ dưới, ông lại là một người khác hẳn. Nếu như khi đến “nhà quan”, ông lịch duyệt bao

nhiều, thì với đám “lính ghê”, ông thiếu độ lượng bấy nhiêu. Kiểu “thượng đội, hạ đạp” cũng đâu còn là hiếm trong thời buổi này.

Kể như nhơ làm trái ý ông, nhất là để ông ghét, sẽ linh đủ. Khi đó, không đơn giản là những câu chỉ trích như mặt sát, hạ nhục. Mà tệ hơn, ông mang họ ra bêu riếu trong các cuộc họp. Việc họ có tên trong danh sách quy hoạch cán bộ hay luận công ban thưởng à? Đừng có mơ! Ông sẽ khoanh tròn tên họ rồi kéo mũi tên ra lề văn bản, nơi ấy ông chỉ thả mấy chữ: “không được”, hoặc “không đủ tư cách”. Những chữ ấy, ông nhả một cách vô cảm, không cần một lời giải thích nào thêm. Cũng có những cái tên khác bị ông gạch không kèm lời bình, nhưng là gạch cắn tận, bằng hai vệt song song hoặc chéo nhau. Lính tráng bảo nhau, hãy xem cách sắp Tuất gạch, để thấy tình hình đã nghiêm trọng tới mức nào.

Hàng ngày tiếp xúc với lính, cách nói như vô mặt, chặn họng của ông Tuất, luôn đẩy người chịu trận đến đường cùng. Lòng tự trọng của họ, với ông không đáng một xu. Ông không cho kẻ mắc lỗi có cơ hội để giải thích, phân trần.

Chỉ những ai biết đến với ông, theo cách ông đã đến với các cấp bậc bề trên, mới nhận được sự chăm bẵm, tạo điều kiện trong công việc và đề xuất cất nhắc...

Cuộc họp bỗng yên ắng lạ từ lúc ông Tuất phát biểu. Đang mải mê chạy theo những suy nghĩ về vụ án, Tuấn giật mình ngơ ngác nhìn quanh. Phải mất mấy giây, anh mới định thần về chuyện vừa xảy ra. “À, thì ra ông này đang lấy án để ướm sắp Hoàng đây mà”.

Tuấn biết rõ quan hệ của họ. Từng là bạn đồng liêu, thưở trai trẻ đã bao phen chia lửa, sát ván bên nhau trong nhiều trận đánh. Tình bạn giữa hai sếp, xem ra không phải bình thường. Vậy mà, từ lúc cả hai được đề bạt chỉ huy, dường như hố ngăn cách bắt đầu xuất hiện. Bằng chứng là hiếm khi thấy họ gọi nhau nhậu nhẹt, trong các cuộc họp, hai bên “táng” nhau thẳng thừng. Những lời nói tốt đẹp đã thưa thớt dần. Chẳng nói thì ai cũng biết, căn nguyên sâu xa là vì họ có cùng một mục tiêu - thay sếp Hà trưởng phòng chuẩn bị nghỉ hưu.

Những ngày gần đây, nhất là sau hôm bên tổ chức cán bộ xuống thăm dò nhân sự, đơn vị đột ngột yên ắng. Người ta xì xầm về một cuộc đua giữa hai ông phó. Không ai biết trước điều gì sẽ xảy ra, vì nhân sự luôn là chuyện bí mật, bất ngờ nhất. Chẳng thế mà có câu: “Bao giờ quyết định trao tay, làm việc vài ngày rồi mới yên tâm”...

Cuộc chiến quyền lực luôn khốc liệt, có thể phân rã một tập thể thành nhiều cực đối chọi. Công việc chung vì thế mà xao nhãng, ảnh hưởng trực tiếp đến tinh thần, thái độ làm việc của anh em...

Thiếu tướng Thành lên tiếng phá tan sự im lặng:

- Anh Tuất nói đúng. Không nên triệu tập Hùng, mà phải cử trình sát về Hà Nội ngay. Có thể công khai tiếp cận Hùng, nhưng với vai trò bệnh nhân, người nhà bệnh nhân, để có điều kiện đi sâu nắm bắt về con người này. Cần làm rõ xem bản chất anh ta là ai, quan hệ gia đình, bạn bè như thế nào. Đặc biệt, phải điều nghiên sâu để xác định quan hệ với “thằng 919” như thế nào, lý do giao dịch với nhau là gì. Để làm được việc này, phải làm gì đấy để thiết lập được quan hệ bạn bè, tình cảm với anh ta. Phải đi sâu vào, mới trả lời được những câu hỏi trên.

Đại tá Hà sau lúc hý hoáy ghi chép, ngược lên chăm chú nghe tướng Thành nói. Ông ngẫm ngợi giây lát rồi phát biểu:

- Tôi nhất trí với ý kiến của Giám đốc. Theo tôi, nếu ta dùng trình sát nữ để tiếp cận tay Hùng sẽ thuận lợi trong việc moi hỏi, khai thác thông tin. Chưa hết, phụ nữ vốn nhạy cảm nên dễ nắm bắt tâm lý đối tượng, dễ làm anh ta tin tưởng, gần gũi mà chia sẻ những chuyện cơ mật khác mà ta đang rất muốn biết.

Thượng tá Tuất bật dậy hưởng ứng, giọng đầy phấn khích:

- Hay! Tôi thấy phương án “đánh” nữ trình sát vào tiếp cận tay Hùng sẽ hiệu quả. Vì anh ta chưa vợ, nhu cầu tự nhiên sẽ là tìm bạn gái, nếu không phải dân

gay. Cần sắm cho người của ta vào cuộc với vai trò người nhà bệnh nhân. Ở đơn vị, có cô Hoa cho vào vai này được đấy!

- Hoa nào nhỉ? - Tướng Thành hỏi lại.

- Thưa anh, cô Hoa là sinh viên mới tốt nghiệp, về đơn vị được hơn một năm rồi. Hình thức rất khá, lại nhanh nhẹn trong giao tiếp, võ thuật và bắn súng cũng được, tôi nghĩ cô Hoa thích hợp để cử vào trận này. - Đại tá Hà giới thiệu.

Cuộc họp đã hào hứng hơn. Khi đã có giải pháp của vấn đề, người ta thường rộn ràng triển khai ý tưởng.

Vân vê trên tay tấm ảnh chụp lén bác sỹ Hùng, tướng Thành suy tính một hồi rồi bàn tiếp:

- Thế là dùng mỹ nhân kế à? Cách này có thể được, nhưng phải bảo đảm an toàn cho cán bộ ta. Mà này, tôi nhìn ảnh thấy tay Hùng này có vẻ đào hoa đấy! Có chắc là cán bộ ta đủ bản lĩnh để vượt qua cám dỗ không? Đã xảy ra những vụ “đánh” nữ vào quá sâu, lửa gần rơm rồi lại nảy sinh thương nhớ, sa đà vào chuyện yêu đương với đối tượng. Đây không phải chuyện đùa. Nếu để xảy ra, tôi với ông Hà không có chỗ nào mà chui đầu!

Những mái đầu lại cúi xuống, hoặc ngửa lên nhìn chiếc quạt trần đang quay vù vù trên đầu. Đại tá Hà đột ngột bật lửa châm thuốc, phả luồng khói ra không gian đã đậm đặc mùi khói. Ông xô ghế đứng dậy, chấp hai tay sau

lưng, bước tới bước lui vài lần quanh căn phòng họp, rồi cất giọng:

- Thưa anh, việc lựa chọn nữ trinh sát vào trận, tôi đồng ý cử cô Hoa đi. Để đảm bảo an toàn, ta cần phải cử cán bộ nam đi cùng để giám sát, bọc lót và trợ giúp lúc cần thiết. Nhưng không được đeo bám kè kè, kéo tay Hùng sẽ sinh nghi. Cái này phụ thuộc vào khả năng ứng biến của anh em khi vào việc. Theo tôi, trinh sát của ta sẽ trong vai người nhà bệnh nhân, để có lý do ở bệnh viện nhiều ngày. Trong quá trình đó, bằng mọi cách phải tiếp cận tay Hùng, để kết thân với anh ta. Theo cách này, Hùng sẽ không bao giờ có thể nghi ngờ trinh sát ta. Tuy nhiên, tôi vẫn băn khoăn một điều...

- Điều gì? Anh cứ nói! - Giám đốc Thành nhíu mày hỏi lại.

- Dạ, vấn đề là kiếm đâu ra bệnh nhân để “đánh” người của ta vào đúng chỗ tay Hùng làm việc?

Từ góc phòng, Tuấn “đen” buột miệng nói to:

- Cái đó các sếp khỏi lo, em có người rồi!

- Ý kiến của mày toàn phát ra từ góc tủ! Rúc vào đấy ngủ cho tiện hả? Thế nào hả? Nói đi!

Đại tá Hà nhìn Tuấn trêu mếu, giọng bông đùa như để kéo giãn cơ trên những khuôn mặt đang cau

lại vì suy tính. Dù là câu nói đùa, nhưng dư vị của nó đã toát lên sự tin cậy, gửi gắm của vị chỉ huy. Trong mắt ông, cu cậu xấu trai đen nhẻm này rất khá. Kiệm lời nhưng làm gì chắc đó. Trận 500 bánh này là công của Tuấn, ban đầu cũng chỉ từ nguồn tin ngoại biên ắt ơ mà nó nghe được. Thằng bé cặm cụi tính toán thế nào mà lại ra được chuyên án hay thế này.

Tuấn đứng lên. Bằng chất giọng trầm trầm, anh kể vắn tắt chuyện cứu hai mẹ con chị Hân định nhảy cầu tự vẫn hồi đầu tuần. Hiện bé Kiên đang ở bệnh viện tỉnh điều trị chứng viêm tiểu phế quản mãn tính, chưa biết khi nào mới xuất viện.

Lần đầu tiên từ lúc khai cuộc, tướng Thành mới bật cười khà khà, sảng khoái. Ông vươn vai, vợ lấy điều thuốc quẹt lửa rít một hơi dài rồi thông thả kết luận:

- Các anh nghe này: Phải xoay bằng được cái giấy chuyển viện cho thằng cu Kiên về Hà Nội. Kinh phí Công an tỉnh sẽ lo. Làm thật tự nhiên, đừng để bất cứ ai, kể cả cái Hân biết công an đứng sau việc này. Thành bại chuyến này là nhờ có giữ được bí mật hay không. Tôi đồng ý giao cậu Tuấn cùng cô Hoa triển khai kế hoạch trinh sát nội tuyến. Cả hai lấy tên khác đi, có thể đóng vai người nhà cái Hân xuống Bệnh viện Nhi trông cháu. Xuống đấy có gì hai anh em chủ động bàn bạc với nhau. Cậu Tuấn phải hướng dẫn

nghiệp vụ và bảo vệ cô Hoa khi tiếp cận tay Hùng. Hàng ngày duy trì chế độ thông tin báo cáo tình hình về trung tâm. Anh Hà sắp nghỉ nhưng tôi giao theo nốt vụ này. Tôi sẽ trực tiếp nghe án và chỉ đạo. Tất cả phải tuyệt đối giữ bí mật. Để lộ lọt thông tin, hoặc báo chí đánh hơi được là “mất đầu” đấy. Trước mắt, tôi sẽ ký tạm ứng án phí để đơn vị vào việc, cần sẽ cấp thêm. Nào, triển khai đi. Chúc chiến thắng!

Rời cuộc họp, Tuấn chở Hoa đến thẳng bệnh viện thăm bé Kiên. Được cấp cứu kịp thời nên bé tạm thời qua cơn nguy kịch. Dù vẫn còn khó thở, nhưng Kiên đã cắt sốt và ăn được một chút cháo loãng.

Chị Hân cũng qua cơn bắn loạn nên bình tĩnh trở lại. Đang lúi húi bón cháo cho con thì thấy Tuấn và Hoa đến, chị lập cập đứng dậy. Người đàn bà khổ sở rất muốn nói một lời cảm ơn Tuấn, nhưng ứ nghẹn nơi cổ họng. Chàng thanh niên nom nhàng nháo kia lại là ân nhân cứu mạng mẹ con chị. Bởi vậy, mọi lời nói đều quá thừa thãi lúc này. Chúng không thể diễn tả hết cảm xúc của chị dành cho chàng trai ấy. Chẳng biết làm gì hơn, chị Hân đành chấp hai tay trước ngực rồi vái Tuấn như tế sao. Anh bật cười:

- Ồ, không! Chị đừng làm thế chị ơi. Người ta giúp nhau trong hoạn nạn là điều bình thường mà! Sức khỏe

của cháu thế nào? Từ hôm vào đây, tôi bận quá nên chưa qua thăm cháu được. Đây là cô Thủy, cùng cơ quan Hội chữ Thập đỏ với tôi. Anh em rủ nhau vào thăm chị và xem có cần hỗ trợ gì không?

- Cháu cũng đã qua cơn nguy kịch. Em không biết phải làm gì để trả ơn anh!

- Có gì đâu chị. Chuyện bé Kiên, tôi đã báo cáo và đề xuất lãnh đạo cơ quan để giúp đỡ mẹ con chị. Sếp nghe chuyện có vẻ xúc động và đã duyệt ủng hộ cho chị một khoản kinh phí để đưa cháu Kiên về Hà Nội điều trị. Chú cứ để thế này và làm không triết để, thỉnh thoảng cháu nó lại tái phát thì khổ lắm.

Ánh mắt rạng ngời sự biết ơn, chị lấp bắp:

- Dạ vâng, quý hóa quá ạ. Đội ơn anh chị giúp đỡ, mẹ con em xin nghe theo chỉ đạo, sắp xếp của anh.

- Tôi cùng cô Thủy sẽ giúp chị hoàn thiện các thủ tục nhập viện cho cháu Kiên. Ngoài ra, chúng tôi sẽ giúp chị chăm sóc cậu bé trong suốt quá trình điều trị ở dưới ấy. Chị đừng quá bận tâm, vì đây là hoạt động nhân đạo chúng tôi thường xuyên tổ chức hàng năm. Để chị đưa cháu đi một mình xuống bệnh viện, biết đường nào mà xoay sở.

- Dạ, đội ơn anh chị!

- Có điều để tiện cho việc làm các thủ tục và chăm sóc bé ở bệnh viện, chúng ta cứ nhận nhau là người nhà. Tôi là anh họ chị, còn Thủy là em cô. Thế có được không?

- Dạ, mọi việc anh cứ bảo sao là em làm thế ạ. Mẹ con em đội ơn anh chị.

- Để tôi về cơ quan xem đã có kinh phí chưa đã, nếu được thì lát nữa chị cùng tôi ra xin giấy chuyển viện cho cháu, tối nay ta ra tàu xuôi Hà Nội luôn.

- Được thế thì phúc đức cho nhà em quá. Anh ơi, anh sống khôn thác thiêng về phù hộ cho mẹ con em. Các bác đang cứu mang, giúp đỡ hai mẹ con đây này.

Hoa tiến lại giường, đặt bàn tay mềm mại lên trán bé Kiên, rồi vuốt vuốt mấy món tóc lơ thơ trước trán thẳng bé. Trong lòng cô dậy lên một cảm xúc khó tả. Đứng bên cạnh, Tuấn nhìn cô trù mến. Họ lại được bên nhau trong một trận đánh mới mà sự cam go, phức tạp đã nhìn thấy trước.

Cả hai sẽ trải qua một cuộc sống khác, với một thân phận khác. Điều gì sẽ chờ họ ở phía trước?

Chương 3

Chiếc giường gỗ cấm lai

khảm trai rộng thênh thang, chần gối xô lệch, nhàu nát sau cuộc mây mưa. Mùi dâm khí ngai ngái, lẫn với khói thuốc, hơi rượu, khiến gian phòng ngủ xộc lên mùi lờm lợm khó tả. Hai cô ả vẫn lỏa lồ, nhể nhại, tóc lòa xòa dính cả vào mồm, đang nằm co quắp bên lão Trùm.

Những ngày này thấy người như hụt hơi, lão dùng sex để tạm quên nỗi sợ và giảm nhiệt cho bộ não đang muốn nổ tung. Thằng thư ký biết ý, dẫn về một lô các em mơn mớn cho lão giải khuây. Riêng chuyện chọn gái, lão rất khoái, không bao giờ chịu dừng lại lần thứ hai. Hàng của lão được bọn đệ tử tuyển lựa kỹ. Phải xinh, cao ráo đầy đặn. Đặc biệt, phải là những đứa còn trinh nguyên, da thịt còn ngây ngây mùi thiếu nữ. Đám này cũng không khó kiếm ở các trường học trong thành phố. Lão ghét “hàng chợ”, tuy đủ ngón nghề chiều chuộng, nhưng lại

không cho gã cái cảm giác đi chinh phục và chiếm đoạt. Đang dây đen, lão bảo cần tăng cường “phá xúi” bằng gái. Thực ra, dù chẳng có việc gì, thì đây vẫn là món khoái khẩu của lão.

Lão thích làm tình tập thể, bởi khi ấy, lão được thỏa mãn cảm giác thống trị của hoàng đế, có quyền hành hạ, rẻ rúng những thân xác khác như đồ chơi. Sau những pha thác loạn oái ăm, quái dị, nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má kẻ hầu hạ, lão hả hê vì mãnh lực của mình, có được từ tiền.

Mỗi lần tan cuộc, lão bo cả xấp tiền đô, không cần đếm. Tiền với lão chỉ là con số. Bởi vậy, dù qua một đêm bị giày vò, nhưng các cô gái đều chào lão để về với khuôn mặt nhẹ nhõm, ráo hoảnh...

Lão vẫn nằm yên, hai tay vuốt ve những cặp đùi dài trắng muốt, mắt trần trần nhìn lên trần nhà. Cơn say xác thịt vừa nãy, chỉ giúp lão tạm quên. Còn bây giờ, những câu hỏi lại từ đâu đổ về chập óc. Bị lộ ở đâu nhỉ? Thăng nào đã “zích”? Hay bị “cớm” chui vào đường dây? Có khi nào bị bọn Tàu có chơi đểu cướp hàng? Chắc là không chứ, vì bên kia cũng báo không thấy A Tú về. Chẳng lẽ cả bọn đều bị bắt rồi sao? Hay thăng Toàn ôm hàng rồi té? Không thể, nó không thể phản lão! Xưa nay, nó vẫn ngoan như chó cún mà. Tự hỏi, rồi lão tự trả lời, mà trả lời kiểu gì cũng có điểm không ổn.

Ngay từ đêm giao hàng không thấy thăng Toàn diện về, lão đã linh cảm là có biến. Rồi sau đó là “biệt vô âm tín”, khiến bụng lão sôi sục, bỏng rát như có lửa và râm rẩm đau. Người ta bảo quá lo, quá sợ hay quá giận dữ, đều làm tổn thương nội tạng. Ban đầu, lão choáng váng vì tiếc của. Răng cứ nghiêng trèo treo, khiến bộ hàm hình đầu rắn phập phồng. Máy triệu đô tiền hàng chứ có ít ỏi gì! Cay nhất là mất tiền mà không hiểu vì đâu. Lão rất cần phải có câu trả lời. Nhưng mấy hôm nay, lão đã trấn tĩnh lại. Vì lão hiểu, tiền mất thì kiếm lại được, không việc gì mà phải rầu rĩ. Cái đáng sợ nhất lúc này là điều gì đang diễn ra. Có cái thông lọng nào đang từ từ thít vào cổ lão hay không? Xung quanh, bên cạnh, ai là kẻ đang rắp tâm ăn thịt lão? Mối nguy lớn nhất từ việc này, là cả “đế chế” của lão sẽ sập đổ tan tành trong phút chốc, nếu Công an lần ra những manh mối nào đấy. Lão biết câu “lỗ nhỏ đắm thuyền”, những việc tận đâu tận đâu khéo khi lại phá tan hoang một sự nghiệp. Thâm tâm lão cũng muốn dừng lại từ lâu. Vì công việc này quá mạo hiểm. Ma túy đã cho gã điểm khởi phát mạnh mẽ, làm nền tảng cho việc làm ăn bây giờ. Có lưng vốn rồi, lão muốn dừng lại, để chú tâm vào những công việc khác, mà cũng kiếm bộn tiền chứ ít ỏi gì. Thế mà, đồng tiền ma quái, cứ hút lão chẳng cho rời. Bởi vậy lắm lúc muốn thôi, rồi cũng lại đầu đóng đậy, lão không thể nhảy ra khỏi con đường đã theo. Cũng vì khách không

cho lão nghỉ. Những đơn hàng béo bở cứ tới tới đổ về. Mua gốc bán ngọn, lãi đến tận trời luôn.

Ban đầu lão chỉ lo thu xếp việc trung chuyển hàng từ Tam Giác Vàng qua ngã Lào về nước. Ngày ấy, những đoàn xe chở gỗ nhập của lão kìn kìn đi qua cửa khẩu. Các súc gỗ được khoét rỗng ruột để nhét ma túy và hàn keo như cũ, được xếp lẫn trong hàng tấn gỗ có nguồn gốc, nên qua mắt được tất cả biên phòng, hải quan. Mà anh em cũng làm cho phải phép, vì toàn huynh đệ “trên bến dưới thuyền” bấy lâu. Hàng được lão ủ, cất giữ ở nhiều nơi an toàn, có khách trả giá tốt lão mới xuất. Toàn là thằng lo đầu ra. Chỉ có nó mới nắm được hệ thống kho tàng của lão. Được vài năm, lão tính nếu nhập nguyên liệu cùng hóa chất về để tinh chế, đóng bánh ngay trong nước, sẽ ăn từ gốc đến ngọn, lãi gấp đôi, gấp ba lần so với việc làm thương mại cho bọn Tam Giác Vàng. Vậy là, lão từng bước xây dựng hệ thống sản xuất ở nhiều nơi, tại những chỗ không ngờ nhất. Mỗi xưởng lão chỉ giao thực hiện một công đoạn, để không bọn nào hiểu được mình đang làm cái gì. Việc vận chuyển cũng bình thường, công khai như các loại hàng hóa khác. Đến công đoạn pha trộn và đóng bánh, công việc mới thực sự nguy hiểm. Do đó, chỉ rất ít những thằng đàn em mà lão đặc biệt tin cậy mới được biết ít nhiều. Cả một hệ thống vận hành trơn tru, nhưng hầu như không ai biết tổng thể. Ngay cả đám phụ trách sản xuất, cũng hầu như không biết lão.

Rút kinh nghiệm từ những đường dây đã bị đánh sập, lão chủ trương không bán hàng ở trong nước. Thành phẩm đều xuất đi nước ngoài cho khách. Làm vậy giá lại tốt hơn bán cho bọn đầu nậu nội địa, đồng thời tránh được rất nhiều rủi ro. Lão thừa biết việc phối hợp điều tra giữa cảnh sát các nước luôn gặp phải những rào cản. Bọn họ khó có thể truy đến tận cùng manh mối ở một đất nước khác. Một khi sản phẩm không có ở thị trường nội địa, cũng có nghĩa khả năng bị lộ lọt thông tin, bị để ý, bị điều tra... sẽ thấp đi.

Về phần mình, lão không trực tiếp nhúng tay vào bất cứ công việc gì. Đó là nguyên tắc “bất di bất dịch”. Kinh nghiệm những năm làm ăn với bọn maphia nước ngoài, đã cho lão thói quen tạo những lớp vỏ dày, để khó có móng tay nào bầu vào đến thịt. Qua “n” lớp người, mới có thể lần tìm đến lão. Càng nhiều tầng nấc trung gian, càng dễ xóa dấu vết. Lão điều hành hệ thống chỉ bằng việc ra lệnh, thông qua một thằng trợ lý duy nhất. Nó sẽ phải biết gọi cho ai để thực hiện ý kiến của lão. Tách mình ra khỏi đường dây, khi ở trên cao, lão càng dễ bao quát và có điều kiện để đánh hơi những mối nguy hiểm đang rình rập xung quanh.

Tuy nhiên, lần này lại chính thằng Toàn gặp chuyện. Thế lão mới lo, vì nó đã nhiều lần tháp tùng lão sang Lào để sắp xếp việc vận chuyển ma túy về nước trong những năm trước đây. Rồi cũng chính nó làm “tổng đạo diễn” vụ chuyển hàng lần này, nhận lệnh trực tiếp từ lão.

Hiện giờ chưa biết nó còn sống hay đã chết. Trong sâu thẳm, lão mong gã chết. Chết rồi thì may, vì tất cả hiểu biết của nó về lão đã theo xuống ba thước đất. Sợ nhất là nó vẫn còn thở ở một xó xỉnh nào đó, đồng nghĩa với nguy cơ bại lộ vẫn hiện hữu, đe dọa tất cả. Nếu nó đã sa vào tay Công an, chắc gì đã vượt qua được những cuộc thẩm vấn triền miên ngày này qua tháng khác, cùng đồn xét hỏi lọc lõi của dân trong nghề. Thằng này nếu còn sống thực sự là quả bom nổ chậm. Nếu có thể, phải cho nó im lặng vĩnh viễn. Nó nghèo rồi thì mới hết lo. Với bọn áp tải hàng thì chẳng đáng ngại. Bất quá, chúng chỉ khai được xuất phát từ địa điểm nào. Mà bọn này rất những đứa “đầu đất” được thằng Toàn thuê, chứ lão không đứng ra. Tóm lại, lúc này lão cần biết thằng Toàn đang ở đâu. Nếu đã chết thì cũng phải thấy xác.

Khi chưa biết sự thể thế nào, thì cứ chắc chắn là mọi dấu vết phải được xóa sạch. Một mặt, lão khẩn trương cho sơ tán các kho hàng, nguyên liệu, hóa chất, máy móc... đến nơi an toàn. Với bọn thợ đóng bánh và thằng Huy “mỗ” - kẻ đã gọi điện cho Toàn “khỉ đốm” đêm ấy, lão đã phát cho mấy trăm ngàn đô rồi đuổi cổ ra nước ngoài “nghỉ đông”, đợi yên ắng mới được về. Còn chiếc điện thoại lắp sim đuôi 919, chính tay lão đã mang ra giữa cầu Bãi Cháy rồi thả rơi đánh tôm. Giờ thì nó yên vị đáy biển Hạ Long, có mà giờ tìm. Song song với việc ấy, lão cho bọn “đệ” đi các nơi dò hỏi, nghe ngóng rồi rà soát “cuốn chiếu” theo hành trình của

Toàn, từ điểm xuất phát đến “ga” cuối. Hy vọng cách làm này kiểu gì cũng ra thông tin. Tại nơi giao hàng, lão bảo phải tập trung quân lực, cày tung đất lên để tìm cho ra manh mối về thằng Toàn. Kinh nghiệm mách bảo lão, công an hay đợi các bên chập nhau rồi mới bắt, nên để mà mọi chuyện đã xảy ra ở đây.

Không thể một vụ án to thế mà không có tin tức bị rò rỉ. Những thằng thân tín nhất đã ôm tiền của lão lên biên giới cả tháng nay, để kích hoạt các mối quan hệ. Nhưng thật kỳ lạ, tiền thì rải rồi, “ăng ten” cũng đã giương ra tứ phía, mà lô hàng cùng đám thằng Toàn vẫn biệt tích. Báo chí cũng lặng như tờ, chẳng có chút thông tin gì liên quan. Càng chờ, càng sốt ruột. Có lẽ lão phải thân chinh đi một chuyến, lên tận nơi để dò xét. Lão đang cân nhắc nên xuất hiện trên đó với vai trò nào.

Dãy phòng điều trị vắng động bởi tiếng khóc ngằn ngặt của các bệnh nhi. Những thanh âm dai dẳng đến sốt ruột, làm người ta dễ nổi đóa. Bác sỹ, y tá chạy rầm rập, xúm quanh những ca bệnh có diễn biến bất thường. Máy điện tim vẫn phát ra tiếng “ping, ping” vô cảm, đều đặn như đếm từng giọt huyết thanh, dịch truyền đang rỏ xuống từ bình chứa treo trên các cọc màn. Đang vào đợt chuyển mùa, gió bắc đem lạnh tràn

xuống khiến bọn trẻ thay nhau đổ bệnh. Từ các địa phương, lượng trẻ nhập viện vì các bệnh đường hô hấp không ngừng tăng lên. Những ca phức tạp, nguy hiểm được chuyển lên tuyến trên thì đều dồn về đây, chủ yếu là những trường hợp biến chứng suy hô hấp... Thành thử, bệnh viện luôn quá tải. Mỗi giường bệnh có từ đến hai đến ba bệnh nhi, nên chúng được đặt nằm tráo đầu đuôi. Đám dây dợ lòng thông cùng số máy móc, chăn màn, yếm tã, chậu phích... khiến không gian chật chội đến ngột ngạt. Mỗi khi những cánh tay nhỏ như cái que bị mũi tiêm chọc vào lấy ven, tiếng khóc ré lại xát muối vào ruột người lớn.

Theo quy định mỗi bệnh nhi chỉ có một người được ở lại giường bệnh để chăm sóc. Các bà mẹ gánh vác nhiệm vụ này, nên cánh đàn ông hay người cùng đi đành vạ vật ở ngoài hành lang, gốc cây, ghế đá... trong nỗi lo lắng đến theo thắt ruột gan. Đêm xuống, từng chiếc chiếu được trải luôn xuống đất, chăn bông phủ lên những thân hình mệt mỏi và run lên vì lạnh giữa trời đêm. Bên cạnh họ, nôi niêu, cặp lồng, phích nước xếp ngổn ngang.

Sáng ấy, một tổp sinh viên trường y thực tập xúm quanh bệnh nhi Kiên vừa chuyển từ tuyến dưới lên. Bị suy hô hấp do biến chứng viêm tiểu phế quản, may được cấp cứu kịp thời ở bệnh viện tỉnh, nên cháu tạm thời qua cơn nguy kịch. Tuy nhiên diễn biến bệnh vẫn phức tạp.

Mặt thẳng bé vẫn đỏ lựng, thở khò khè co kéo lồng ngực, ho nhiều kèm sốt cao. Một bác sỹ trẻ chăm chú quan sát sắc mặt bé Kiên rồi hỏi:

- Ai là người nhà bệnh nhân?

- Chúng em ạ. Đây là mẹ của cháu. - Hoa nhanh nhẩu lên tiếng.

Quay sang chị Hân, vị bác sỹ hỏi tiếp:

- Cháu bị lâu chưa? Bao lâu lại tái phát một lần? Có thường bỏ bú không?

Trong lúc người mẹ lú lú trả lời thì Hoa liếc nhanh tám biển đang lủng lẳng trước ngực vị bác sỹ ấy. Dòng chữ: “TS.BS Vũ Tuấn Hùng” lập tức như nhảy nhót trong mắt. Cô ném nhanh về phía Tuấn “đen” một cái nhìn đầy ẩn ý. Anh chàng đang đứng ngoài hành lang lặng lẽ quan sát. Tức thì một cái gật đầu kín đáo đáp lại...

Bác sỹ Hùng như trẻ hơn tuổi ba mươi, dưới mái tóc bông là cặp kính trắng, vẽ thêm nét khôi ngô trên khuôn mặt sáng sủa ấy. Bắp tay vạm vỡ lộ ra bên trong cánh áo blu mỏng. Thân hình nở múi của một người đàn ông chăm tập Gym, luôn có ma lực hút cái nhìn khác giới. Cánh nữ sinh thực tập hướng những cặp mắt trong veo vào từng động tác của Hùng, như học, mà cũng như là ngắm. Trong đấy, Hoa đọc được cảm giác ngưỡng mộ. Cô chú mục quan sát đối tượng cần đi vào.

Áp ống nghe vào ngực, rồi lưng bé Kiên, đôi lông mày vị bác sỹ cau lại. Tất cả cùng yên lặng, chăm chú quan sát. Vài phút sau, Hùng gỡ thiết bị khỏi tai, định cất lời nói gì đó, chợt bắt gặp cái nhìn của Hoa. Ánh mắt giao nhau, chạm đến đáy sâu. Hùng sưng ra trong giây lát. Không có hành động nào tiếp theo, cho đến khi có tiếng học trò hỏi điều gì đó. Một chút luống cuống khi trở lại công việc, Hùng nói trống không:

- Cô cặp nhiệt độ cho cháu bé đi. Xong sang phòng báo tôi biết. Cần theo dõi kỹ, nhớ giữ ấm cho cháu.

Nói xong, Hùng quay gót bước ra. Nhóm sinh viên thực tập lú lú bám theo. Khách đi rồi, Hoa và Tuấn lại tiếp tục trao đổi công việc qua những cái nhìn. Lính trinh sát có năng lực hiểu được suy nghĩ của đồng đội, thông qua một cái nhìn xoáy sâu, cái cau mày, bĩu môi hay cử chỉ lắc, gật nhẹ cái đầu.

Đo xong thân nhiệt của bé Kiên, Hoa cầm theo cặp nhiệt độ đến gõ cửa phòng làm việc của bác sỹ Hùng.

- Dạ thưa bác sỹ, cháu em vẫn sốt nhẹ, nhiệt độ khoảng ba mươi tám độ ạ.

Nhận ra cô gái xinh xắn đang trông bệnh nhi Kiên ở phòng 10, Hùng dừng đọc bệnh án, ngược lên nhìn cô. Đôi mắt cô nàng thật kỳ lạ, như bao vây lấy anh thật khó thoát ra. Lại mất vài giây, Hùng mới mở lời được:

- Ngồi, ngồi đi cô! Cô, à em... là gì của cháu bé?

- Dạ, em tên Thu Thủy, là cô của cháu Kiên.

- Thế có hai chị em trông cháu thôi à?

- Dạ còn anh họ của chị Hân nữa ạ. Lúc nãy chắc anh ấy đi nộp tạm ứng viện phí. Cháu em chuyển bệnh nặng nên đành phải xin nghỉ việc để đưa cháu xuống đây. Thể sức khỏe của cháu có đáng lo lắng không anh?

Giọng nói mềm mại, ấm áp tự nó đã là chất keo hút người đối thoại. Hùng nhận cái cặp nhiệt độ giơ lên xem xét, rồi nhìn thẳng vào Hoa nhẹ nhàng giải thích:

- Cháu Kiên mắc bệnh viêm tiểu phế quản đã lâu, những lần phát bệnh lại không được điều trị dứt điểm nên chuyển thành mãn tính. Đợt này biến chứng suy hô hấp nên khá nguy hiểm đấy. Cũng may được cấp cứu ngay nên tạm thời chưa thấy có nguy cơ nào phức tạp, nhưng lần này phải điều trị triệt để. Có lẽ phải mất nhiều thời gian đấy.

- Khoảng bao lâu hả anh? - Đôi mắt trong veo lại nhìn sâu vào mắt Hùng với vẻ lo lắng.

- Có bệnh nhân nằm hàng tháng ở đây mà vẫn chưa dứt bệnh. Tình trạng cháu Kiên bọn anh phải hội chẩn và lên phác đồ điều trị. Giờ thì chưa thể nói được điều gì. Mà em chỉ đưa cháu xuống đây rồi lại về hả?

- Chết nhỉ?! Em còn nhiều việc trên quê. Muốn về lắm nhưng để một mình chị Hân ở đây lại không yên

tâm. Lấy ai lo liệu công việc bây giờ? Chưa biết phải tính thế nào. Chắc phải xin nghỉ phép vậy!

- Em làm ở đâu vậy?

- Dạ, em làm kế toán doanh nghiệp trên tỉnh anh ạ. Anh ơi ngộ nhờ bệnh tình của cháu em có diễn biến xấu, em xin phép được gọi cho anh có được không ạ?

- Được chứ! Ghi số máy anh vào!

Số đuôi tứ quý 5 đập vào mắt Hoa, cô buột miệng:

- Số của anh đẹp quá! Vâng, có gì em sẽ gọi báo cáo anh ạ. Thôi thì trăm sự nhờ anh quan tâm giúp cháu. Bố nó đi làm ăn xa, chị em nuôi thằng cu này vất vả lắm. Lúc nào anh có thời gian, em xin phép được mời anh cà phê nhé. Mà em chẳng thạo đường xá Hà Nội đâu.

Hoa nói rồi cười mỉm, nom Hùng phẩn chấn hẳn. Câu chuyện từng bước trượt khỏi trạng thái sơ giao. Hùng bắt đầu kể về công việc của mình:

- Anh bận lắm, quanh đi quẩn lại đã hết ngày. Lại phải thường xuyên trực đêm, nhìn chung chẳng có thời gian dành cho mình.

- Vậy thì chị em ở nhà chắc tủi thân lắm?! - Hoa đưa đẩy thăm dò.

Hùng cười rồi nói ồm ồm, ý nhị:

- Đâu có! Anh cũng mới về nước nên cũng chưa kịp quen cô nào. Mà tán gái mất nhiều thời gian lắm, trong

khi đấy lại là thứ anh có ít nhất. Thôi thì hôm nào ra đường thấy cô nào xinh xinh như cô này, thì chủ động va quệt xe, biết đâu tình cờ lại lên duyên. Lúc nào rảnh, anh sẽ đưa đi uống ở mấy quán hay lắm.

Hoa đáp lại bằng cái cúi đầu cười bên lên.

Ngay buổi chiều hôm ấy, họ đã có buổi uống nước đầu tiên ở căng tin bệnh viện. Ở đây, việc người nhà bệnh nhân xun xoe, cầu cạnh bác sỹ để được quan tâm là tâm lý chung. Bằng cách này, Hoa đã nhanh chóng kết nối được quan hệ với Hùng. Vị bác sỹ trẻ chẳng mấy may nghi ngờ. Linh cảm cũng mách bảo Hoa, mối quan hệ này có thể đi xa, vì ánh mắt của Hùng đã nói lên nhiều điều.

Đêm ấy tại một góc khuất của hành lang bệnh viện, Hoa rúc đầu vào ngực Tuấn. Mùi mồ hôi đàn ông lại là thứ khiến cô nhớ nhiều khi quay quắt. Lần nào bên nhau, trông Tuấn cũng có vẻ tư lự, suy tính. Con người của công việc, nên nhiều lúc Hoa thấy anh hơi bị “khô”. Đứng bên người yêu mà đầu óc lúc nào cũng mãi miết chạy theo logic của sự việc cần tìm hiểu. Bây giờ, Hoa biết Tuấn đang rất căng. Hơn ai hết, anh chịu trách nhiệm chính của hoạt động nội tuyến lần này. Anh đang phải cân nhắc kỹ những động thái tiếp theo của vở kịch. Để

người yêu áp đầu vào ngực mình một lúc, Tuấn khẽ khàng gỡ cô ra rồi lên tiếng:

- Mới có mấy ngày mà ta đã chấp được với Hùng, thế là may rồi. Nhưng để có thể đi sâu khai thác, mình cần làm thêm nhiều việc nữa. Nói chuyện với hấn, em cảm nhận thế nào?

- Qua giao tiếp bước đầu cũng chưa nói được nhiều, nhưng em thấy tay này rất trí thức, thông minh và nhiệt tình trong công việc. Mặt mũi thì đạo mạo và có vẻ lương thiện, nói năng cũng khá từ tốn, đi vào lòng người. Em chưa thấy có gì không ổn.

- Đừng bị vẻ bề ngoài đánh lừa nhé. Bản chất con người ta chỉ bộc lộ trong những điều kiện, hoàn cảnh nhất định thôi. Còn khi không có sự va đập, tác động của ngoại cảnh, môi trường, thì rất khó nhận biết.

- Vâng em hiểu! Nhưng em linh cảm tay này trong sạch thôi. Thật khó tin khi nói hấn dính dáng đến ma túy. Biết đâu “thằng 919” lại là người nhà bệnh nhân.

- Thế thì sẽ bị “cụt tin”. Trông chờ cả vào quan hệ của hai con người này. Giả như có cách nào kiểm tra danh bạ trong máy điện thoại của Hùng, xem có lưu tên “thằng 919” không. Cách này không dễ, lấy bí mật thì không ổn, ngộ nhỡ bị phát hiện sẽ “hồng hết bánh kẹo”. Em tính thế nào?

- Em có cách rồi. Trước mắt tăng cường tiếp xúc, trò chuyện để làm chắc chắn hơn quan hệ giữa em với Hùng.

Lúc nào đủ độ tin cậy, em sẽ có lý do hợp lý để mượn máy của anh ta. Khi đó, việc check⁽¹⁾ danh bạ dễ như lấy đồ trong túi.

- Được, cách này hay. Chỉ cần hấn cho mượn máy, nhanh tay bấm gọi cho số đuôi 919. Nổi lên tên thằng nào thì ngon quá! Thế thì cần tăng cường mời anh ta đi uống nước nhé. Để ý tay này có khoái rượu không? Nếu cũng là dân nhậu thì hôm nào đó ta sẽ lấy cớ cảm ơn để mời hấn một bữa. Rượu vào lời ra, sẽ biết được khối chuyện.

- Theo em, liều lượng tiếp xúc cũng cần tính toán thận trọng. Không nên quá vồ vập trái tự nhiên, dễ làm hấn sinh nghi.

- Nghi sao?

- Nghi là em kết anh ta trước, dễ dẫn đến tâm lý coi thường. Mất hết giá đi. Đàn ông chỉ khoái làm kẻ đi chinh phục đúng không?

- Á à, ghê nhỉ! - Tuấn “đen” thò tay véo má người yêu.

- Qua giao tiếp với Hùng, em có cảm giác là tay này thích em đấy. - Hoa nói rồi liếc nhanh qua mặt Tuấn.

Một cảm giác tung tức vụt nhanh qua đầu, Tuấn nghiêm giọng bảo Hoa:

- Giữ khoảng cách. Đừng để cháy vỡ. Tay ấy mà cửa cảm em là anh nện đấy!

⁽¹⁾ Kiểm tra.

-Ồ, ghen hả? Em đùa đấy. Chưa thể đánh giá tay Hùng nghĩ gì về em đâu. Nhưng bằng mọi cách phải làm cho anh ta tin tưởng mà chia sẻ, tâm sự... Em tính, những ngày tới cứ duy trì mật độ giao tiếp như thế này với hắn, với lý do thăm hỏi bệnh tật của cu Kiên. Trong lúc nói chuyện, em sẽ lựa ý mà thăm dò, kiểm tra. Có thể nhờ anh ta vài việc đơn giản, nếu Hùng làm theo, nghĩa hắn có thiện cảm với em. Cứ thế thì việc “đọc vị” tay này chỉ còn là chuyện thời gian.

-Ừ cứ làm thế đi, sáng mai anh phải tranh thủ về báo cáo án. Sếp Hà vừa gọi, bảo Giám đốc rất sốt ruột tình hình dưới này. Anh về vài hôm, ở đây em cứ chủ động xử lý nhé. Nhưng có gì phức tạp nhất quyết phải báo anh ngay trước khi hành động, đừng làm gì vội vàng kéo sơ sảy.

Đôi trẻ lại cuốn lấy nhau trong nụ hôn tưởng không thể dứt ra.

Buổi đón tiếp đoàn đại biểu Hiệp hội doanh nhân lên thăm và làm việc với địa phương về xúc tiến đầu tư có đầy đủ lãnh đạo và các ngành chức năng trong tỉnh.

Trong đoàn khách, tâm điểm của sự chú ý là ông Vũ Đức Thiệp, tức Thiệp “rồ” - Chủ tịch Tập đoàn Đại Phát. Cao lớn, bề vệt trong bộ comple, trông ông ta toát lên vẻ

quyền uy, sang trọng. Từng cử chỉ, động tác dù rất nhỏ, đều mang nét khoáng đạt, phong độ của một người giàu “phú gia, địch quốc”. Giọng ông sang sảng và trường hậu, ngôn ngữ khúc chiết tựa ma lực hút người. Tuy nhiên, có vài điểm dị biệt trên mặt vị khách này, gây ấn tượng hơi khó nhìn. Đó là đôi quai hàm nảy nở như đầu rắn bạnh ra, tiếng cười tuy đầy đặn khí lực, nhưng hay tắt đột ngột và có nhiều âm lành lạnh. Những lỗ sọc to tướng tạo vẻ sần sùi nơi gò má, cũng làm khuôn mặt bớt đi vẻ lịch lãm.

Sở hữu trong tay nhiều mã cổ phiếu niêm yết trên sàn chứng khoán, hàng chục mỏ sắt, đồng, chì, nhôm... rải rác khắp các tỉnh trong cả nước, nhiều nghìn hec-ta rừng cao su, cà phê, hồ tiêu trên Tây Nguyên, cùng những tòa nhà, khách sạn tráng lệ ở các đô thị... Ông Thiệp thuộc hàng đại gia có tầm cỡ. Trên tỉnh này, ông Thiệp cũng đang triển khai vài dự án khai thác mỏ.

Sự có mặt của ông Thiệp trong đoàn đại biểu làm cánh phóng viên nhộn nhạo cả lên. Suốt buổi họp, những ống kính máy quay cứ nhắm nhắm chĩa về phía ông. Dường như ông đã nhận ra điều ấy, ông luôn giữ nụ cười nhả nhặn trên môi, trong lúc tỏ ra chăm chú lắng nghe như nuốt từng lời lãnh đạo địa phương phát biểu.

Có mặt tại buổi tiếp đoàn, nhìn những cử chỉ nhũn nhặn, thu mình của vị khách nổi tiếng ấy, tướng Thành có cảm giác về một ngọn đèn đang được

che lại cho bớt sáng. Giờ giải lao, ông ghé tai Phó chủ tịch Thúy hỏi nhỏ:

- Tay Thiệp là người thế nào? Anh có chơi không?

- À, ông ấy giỏi, lại hào sảng lắm. Chúng tôi quen biết nhau từ hồi Tập đoàn Đại Phát triển khai mấy cái dự án khai thác mỏ đồng, mỏ sắt ở tỉnh mình.

- Ông ấy khởi nghiệp lâu chưa? Nghe chừng mạnh đấy nhỉ?

- Ông Thiệp nổi từ sau phi vụ mua lại mấy tổng công ty nhà nước làm ăn bết bát, vỡ nợ như Vinaexport, Consuminex... Còn trước đó tôi cũng không rõ lắm, nhưng nghe mấy thằng đi Nga về kể, ông này có thời từng làm “soái” ở chợ Vòm đấy. Sau lại sang Hương Cảng, Ma Cao. Nghe nói, cũng có thời kỳ làm ăn ở Lào, Myanma... Chẳng biết ông ấy về nước khi nào, nhưng hiện nay thì hoành tráng lắm rồi. Cổ phiếu Đại Phát đắt như tôm tươi trên sàn chứng khoán. Thương hiệu đang lên vù vù còn gì. Ông này cũng chịu khó làm từ thiện và tham gia các hoạt động cộng đồng nên uy tín rất tốt.

- Ông bảo sao cơ?

- Thì ông không xem báo à? Tháng trước Tập đoàn Đại Phát vừa khai trương chuỗi bệnh viện “Vĩ dân” chuyên khám chữa bệnh cho người nghèo ở dọc mấy tỉnh miền Trung. Mấy chương trình gây quỹ từ thiện lớn, toàn

tiền của Đại Phát ủng hộ chứ đâu. Tôi đọc có tờ còn gọi ông ấy là Bill Gates của Việt Nam cơ đấy.

- Thế hả? Ác liệt nhỉ?! Ông Thiệp này tôi chưa gặp bao giờ, nhưng sao nhìn cứ thấy giống một ai đấy, mà nghĩ mãi không ra.

Hai người đàn ông cùng cười. Nhưng nụ cười ấy có thể khác nhau về nội dung. Với cách nhìn của tướng Thành, trong cuộc sống không có gì là đơn giản. Không dễ tin vào điều gì vì con người ta hành xử luôn có mục đích, và được thúc đẩy bởi một động cơ khó thấy ở bên trong. Không nhìn bằng mắt thường mọi biểu hiện trong đời sống, nhất là những hành động chính trị và kinh tế - đó là thói quen của những người như ông.

Trở lại cuộc họp, cử tọa vẫn dành ánh mắt ngưỡng mộ cho vị đại gia nổi tiếng. Còn tướng Thành thì lặng lẽ quan sát. Ông thừa hiểu thói đời cầu cạnh. Ai chẳng mong kết thân với một nhân vật thế lực. Biết đâu chẳng phải là duyên trời cho để đi lên, để làm ăn, nhờ vả.

11 giờ 30, cuộc họp kết thúc. Địa phương đã chuẩn bị buổi tiệc tươm tất đón đoàn. Những chai Macallan 21 năm đồng loạt tỏa hương ngậy ngất, trong dàn ly chân cao sang trọng. Sau lời phát biểu khai cuộc của ông Bí thư tỉnh ủy và lời đáp từ có cánh của vị trưởng đoàn, những tiếng nói cười rôm rả, ồn ào bắt đầu. Điểm xuyết sau mỗi phát ngôn, câu cười là tiếng leng keng

của pha lê chạm nhau. Bản nhạc thánh phòng êm dịu đẩy cuộc vui càng về cuối càng sâu. Vị cay tan theo giọt hậu trong họng, để lại dư vị lâng lâng, làm người ta sẵn sàng mở lòng với nhau.

Cầm ly rượu sóng sánh trên tay, ông Thiệp tận tình đi từng bàn chào hỏi. Đi ngang qua bàn tướng Thành, ông Thiệp đứng lại trò chuyện bắt quen rồi mời riêng ông một ly. Hai người đàn ông cùng nâng cốc:

- Chúc anh sức khỏe, thành công hơn nữa trong sự nghiệp!

- Chúc anh kinh doanh liên tục phát triển và đóng góp được nhiều cho đất nước!

Họ cùng cười ha hả. Ngụm rượu vừa tan trong cổ họng, chợt ông Thiệp khẽ hỏi trong cái giọng nhừa nhựa hơi rượu.

- Công an bắt ma túy vất vả nhỉ? Chúc anh lập thêm nhiều chiến công lớn hơn nữa.

Nụ cười vẫn hiện hữu nơi miệng, nhưng trên trán vị tướng như thoáng có cái nhíu lại. Rất nhanh, ông Thành tiếp lời:

- Cảm ơn anh. Chúng tôi vẫn luôn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

Họ chia tay nhau, ông Thiệp cầm ly về bàn, còn tướng Thành ngồi xuống ngẫm ngợi. Phải rồi, đúng là

ông này có nét giống một ai đó, từ cái trán, đôi tai, khuôn mặt... đều có nét phảng phất của một người, nhưng sao vẫn chưa thể nhớ ra. Làm nghề điều tra về con người, các ông có phương pháp để nhớ, để lưu lại trong óc những đặc điểm nhân dạng của người đã tiếp xúc hay cần tìm. Ấn tượng về những chi tiết trên khuôn mặt, cơ thể, giọng nói, dáng đi, cử chỉ, điệu bộ... sẽ đi vào đầu rất nhanh và giữ ở một miền nào đó. Khi có việc cần đối chiếu, là ký ức vụt tái hiện đầy đủ những thông tin về đối tượng. Lạ quá, lần này ông lại không thể tìm được mẫu so sánh với ngoại hình của ông Thiệp. Mà vừa nãy, tại sao ông ấy lại nhắc đến ma túy?!

Chương 4

“Xóm quan” vào chiều...

Những căn biệt thự xây kiểu cách, thấp thoáng dưới tán cau cảnh, yên bình tỏa bóng xuống mặt hồ nước xanh ngần ngát. Phía xa, dãy Hoàng Liên như tấm bình phong hình cánh cung, bảo vệ cho vùng hồ cái tĩnh lặng, thanh sạch trước khói bụi và ồn ã của thành phố cách đó non nửa giờ đi ô tô.

Xóm phố cũng mới hình thành, chỉ chục năm trở lại đây, sau khi thị xã biên ải này được nâng cấp lên thành phố. Như đón đầu quy hoạch phát triển đô thị, khi vùng hồ còn hoang sơ, người ta đã thấy lác đác có xe chở vật liệu đến tập kết. Rồi mấy tháng sau bỗng biến thành công trường tấp nập xe cộ rầm rập vào ra. Người dân lam lũ tất bật với mưu sinh, ai hơi đâu mà nhìn ngó đến chuyện chẳng liên quan tới mình. Mà có tò mò thì cũng chẳng

thấy gì, vì toàn bộ đường vào khu sinh thái ấy đã bị phong tỏa bởi các chốt bảo vệ. Xung quanh các công trình đang xây, bạt được căng phủ kín mít.

Thời gian thoi đưa, rồi một ngày bạt được lột ra, cả vùng hồ bùng sáng, lộng lẫy bởi vẻ tráng lệ của những ngôi nhà. Khi ấy, những người dân cả đời bám vào mặt hồ để kiếm con cá, mớ cua sống độ nhật qua ngày, chỉ có thể ngơ ngác trước sự đổi thay không thể tưởng tượng nổi. Uốn lượn bên mép nước là hàng trăm ngôi biệt thự tráng lệ đã mọc lên như trong giấc mơ. Hệ thống đường nội bộ phẳng phiu, ẩn hiện dưới những tán thông, bóng cau, dừa nước đã xum xuê, la đà... tạo ra một tổng thể cảnh quan sang trọng. Xung quanh hồ, những nhà hàng sang trọng, quán Karaoke, massage cũng đã mọc lên. Khi trời vào tối, ánh đèn màu hắt những nét huyền ảo trên từng đụn sóng lấp lánh. Giữa bức tranh thủy mặc vẽ bởi hồ rộng trời cao, thấp thoáng bóng trai gái lưng thưng tản bộ, như những nét chấm phá nên thơ.

Bây giờ thì cả vùng hồ đất đã đắt như vàng, vì là thế đất đắc địa. Nghe nói lúc chọn đất, người ta mời cả thầy phong thủy về xem. Thăm thú một hồi, thầy phán: "Tiền đình thủy tụ gia đình vượng. Hậu hộ sơn trường phúc lộc đa"⁽¹⁾. Người có tiền bắt đầu rủ nhau

⁽¹⁾ *Thế đất nhà tựa lưng vào núi, nhìn ra hồ nước. Phong thủy như vậy sẽ thịnh vượng và nhiều phúc lộc.*

cùng đầu tư mua đất làm nhà, để có chỗ bầu bạn, để thân càng thêm thân. Phong trào mua đất vùng hồ nóng dần. Sở hữu một căn ở đây, không chỉ tiện ích cho những buổi cuối tuần nghỉ ngơi, mà còn chứng minh đẳng cấp. Lúc này tiêu chí về sự lăm tiền nhiều của, không còn là chuyện đi xe gì, mà là có mấy căn ở vùng hồ. Rất ngẫu nhiên, nhiều quan chức trong tỉnh đã cùng về đây mua đất cất nhà, hình thành một quần thể, mà dân thường hay gọi là khu phố quan.

Thông thường, vào những ngày cuối tuần, gia chủ từ thành phố lại chuẩn bị đồ câu, thức nhắm rồi cả nhà cùng lên xe phóng về vùng hồ nghỉ ngơi. Làn nước xanh trong tới đáy, cùng bầu không khí mát lành chẳng chút vẩn đục bởi khói bụi, khiến những lồng ngực được thở căng ra. Đây cũng là nơi thù tiếp khách quý. Một bàn ăn trên thảm cỏ trong vườn nhà, hay ở phòng ăn tiện nghi, không chỉ mang đến cảm giác trọng thị, hiếu khách, mà còn là lời tự bạch về gia thế và năng lực tài chính, tạo dựng niềm tin cho những mối quan hệ lâu dài.

Cầm ly rượu trên tay, ông Tuất tựa vào bao lơn căn biệt thự, chốc chốc lại nhìn đồng hồ, rồi ngó xuống con đường nhựa quanh co bên cạnh mép nước ẩn hiện dưới những tán dừa đung đưa. Trời chưa về tối, nhưng trong nhà, từng chùm đèn pha lê đã bật đồng loạt, hắt xuống sàn thứ ánh sáng quý tộc. Dưới

bếp, cánh người làm đã nấu xong những món đặc sản của rừng và biển. Đồ được bày la liệt trên bàn ăn. Nào là súp vi cá mập, gân nai hầm, hải sâm xào nấm đông cô, lạ mắt nhất là những món tay gấu tiềm thuốc bắc hay rùa vàng nấu sốt cay... Những chai rượu vài chục năm tuổi cũng đã sẵn sàng khui nắp. Mấy cô em ca sỹ mơn mớn cũng đang trò chuyện ríu ran. Tất cả cùng ông đang chờ một vị khách đặc biệt, người mà từ lâu ông mới chỉ “văn kỳ thanh, bất kiến kỳ hình”⁽¹⁾.

Có tiếng còi “pim, pim”, vợ chồng ông Tuất te tái đi xuống, tự tay bấm chiếc điều khiển. Cánh cổng đồng có họa tiết hình trống Đông Sơn từ từ mở ra, chiếc Rolls-Royce Ghost cầu cạnh từ bên ngoài trườn nhẹ vào trong, cua một vòng ôm sát hòn non bộ. Ông Tuất đứng đặc tiến lại, tận tình mở cửa xe đón khách. Người đầu tiên bước ra là ông Thúy - Phó chủ tịch tỉnh. Trịnh trọng trong bộ vest sang trọng, ông Thúy cười ha hả rồi vỗ bồm bộp vào lưng chủ nhà, ra chiều thân thiết. Người kế tiếp ra khỏi xe là ông Thiệp “rỗ”. Vợ chồng ông Tuất tiến đến lễ phép chào:

- Nghe đại danh, quý tính quan bác đã lâu, hôm nay nhờ có anh Thúy đây giới thiệu nên chúng em mới được diện kiến. Quý hóa quá ạ!

⁽¹⁾ Mới nghe tên, chưa từng gặp mặt.

- Vâng, chào người hùng trên mặt trận phòng chống ma túy!

- Dạ, không dám ạ. Chúng em còn kém cõi lắm. Được các quan anh thương thì mới mong khá lên được.

- Chú xây chỗ này đẹp quá! Xem gần đây còn lô đất nào lấy cho anh một mảnh để về làm hàng xóm với chú cho có anh, có em.

- Được thế thì còn gì bằng! Ở cạnh “cây cao bóng cả”, chúng em cũng mong được khôn ra!

Những câu nói vui vẻ làm không khí giao tiếp nồng hậu ngay từ phút đầu. Chuỗi cười hào sảng, tràn căng nội lực của họ làm vẻ trầm mặc của căn biệt thự tan biến. Cánh cổng từ từ đóng lại. Phút hân hoan ngoài sân qua đi, vợ chồng ông Tuất trịnh trọng mời khách quý vào trong nhà. Nhạc thính phòng được bật lên du dương. Nhìn quanh đồ vật trong phòng khách, ông Thiệp tấm tắc khen cách bài trí và chất chơi của chủ nhà. Ông Tuất luôn miệng nói giảm, nhưng nét tự hào không giấu trên khuôn mặt nhiều thịt. Xem xét một hồi bộ ghế bằng gỗ ngọc am khắc hình “long, ly, quy, phượng”, ông Thiệp tấm tắc:

- Chơi thế này mới là chơi. Chú mua bộ này bao nhiêu?

- Dạ, có sáu tỷ thôi anh.

- Ừ, anh cực thích gỗ ngọc am. Bữa trước anh cũng khuôn về để ở phòng đọc sách một bộ. Tiền cũng tầm ấy. Dòng gỗ này xưa kia chỉ dành cho các bậc vua chúa.

Bây giờ thì hầu như không còn. Hiếm mới quý! Bên Tuyên Quang có một bộ giá tầm 10 tỷ đấy. Máy lần anh gạ mua lại nhưng thằng chủ quyết không bán. Nó bảo em lấy tiền của bác đem về trải dưới đất để ngồi thay ghế à? Đấy, gặp những thằng nghĩ tiền chỉ là giấy, mua bán cực khó!

Cả bọn cùng cười vui vẻ. Trà trong ấm được rót ra những chiếc chén sứ Tàu kiểu cách. Màu nước nâu sẫm sóng sánh, tỏa hương ngào ngạt. Chủ khách thông thả nhấp từng ngụm chè còn bốc khói nghi ngút vào miệng. Đợi cái vị đắng chát rồi ngọt hậu thấm vào đầu môi và tan dần trong thành cuống họng, ông Thúy thông thả vào chuyện:

- Giới thiệu với anh Thiệp, chú Tuất là em tôi, đang làm Phó trưởng phòng điều tra tội phạm ma túy của Công an tỉnh. Còn đây là vợ chú ấy - cô Liên, chủ một khách sạn lớn trên thành phố. Cô chú nghe nói về anh từ lâu nên cũng rất háo hức muốn gặp, cứ bảo tôi xem hôm nào anh lên đây công tác thì mời qua nhà dùng cơm. Nay thì thỏa nguyện rồi nhé!

Ông Thiệp cười hài lòng:

- Anh được nghe mọi người, nhất là anh Thúy đây khen chú hết lời. Tương lai cầm quân trấn ải mảnh đất biên thùi này, chẳng chú thì còn ai vào đây nữa! Thôi thì “tứ hải giai huynh đệ”, anh em trước lạ sau thân!

Anh cũng hay lên đây vì có vài cái mỏ đang làm dở. Sau này hễ đôi là anh vào nhà cô chú xin bát cơm nhé!

Bà Liên cười hí hí, đôi mắt như nhỏ thêm bởi lớp cơ má đang đẩy lên:

- Anh cứ coi đây là nhà của mình. Lên thì báo trước vợ chồng em một câu, để em đón tiếp cho chu đáo. Bọn em ngưỡng mộ anh đã lâu. Sau chắc nhiều việc phải nhờ cậy anh giúp đỡ.

- À, nhờ phúc của anh Thúy mà anh em mình chơi với nhau. Có việc gì cần anh thì cô chú cứ giao việc, anh đâu dám thoái thác!

- Ấy chết, quan anh dạy quá lời rồi, tổn thọ bọn em! - Ông Tuất cười giả lả, đỡ lời cho vợ.

Người giúp việc từ dưới khu bếp lễ phép đi vòng ra sau lưng bà Liên, ghé tai thì thào. Sau cái gật đầu, chị ta lui xuống. Trong phòng ăn bắt đầu phát ra tiếng bát đĩa lách cách. Từng món nóng hổi được bung lên, nghi ngút khói dậy mùi thơm nức. Ông Tuất trịnh trọng đứng dậy:

- Dạ thưa hai anh, hôm nay vợ chồng em rất vui được đón hai anh. Có sửa bữa cơm rau, kính hai anh ta vào bàn luôn ạ.

Tiếng cười vui vẻ lan dần vào phòng ăn sang trọng. Bản nhạc "Thư gửi Elise" của Beethoven vang lên đều đặn, xen kẽ tiếng leng keng của pha lê chạm nhau.

Từng ngụm rượu màu trôi nhanh xuống họng, tăng thêm độ chặt của những cái bắt tay. Rượu được vài tuần, mặt ông Thiệp đã gầy đỏ, khiến những nét sần sùi càng hiện rõ hơn. Quay sang ông Tuất, vị khách mới quen hỏi thẳng:

- Anh nghe chú cũng đang tính thi đấu lên Trưởng phòng ma túy. Việc thế nào rồi? Có cần anh nói thêm với các anh ấy một tiếng không?

- Dạ, vẫn chưa đâu vào với đâu anh ạ! Đợt này chỗ em có một ông phó phòng cũng muốn lên, thành thử anh em lại phải thi đấu. Ông ấy cũng mạnh lắm, quan hệ rộng, nên thú thật em cũng hơi lo.

- Chú có mấy ông bố nuôi cơ mà? Bảo các cụ hỗ trợ một tay?

- Dạ, khóa này các cụ ấy cùng hết nhiệm kỳ, sắp hưu nên uy lực cũng giảm nhiều. Mà cánh mới lên bên em xem chừng không dễ điều chỉnh.

- Xem ý tướng Thành ủng hộ ai? Mấy anh còn lại trong Ban giám đốc thì thế nào?

- Cũng khó biết lắm anh ạ. Môn tổ chức này nhiều ẩn số mà. Chẳng ai dám nói trước điều gì.

- Anh nghe kể chú là người sắc sảo, làm án hay lắm, chiến tích thì đầy mình. Nghe đâu vừa rồi phòng chú làm được vụ to lắm hả?

- À, anh cũng biết chuyện đấy ạ? Vâng, bên em vừa phang được vụ 500 bánh. Bắn nhau như trong phim. - Ông Tuất buột miệng khoe trong cơn cao hứng.

Có nét gì rất lạ vụt qua trong ánh mắt ông Thiệp nhìn vị chủ nhà. Mất vài giây sau, ông mới cất lời đã đưa:

- Chà chà, bắt được vụ to thế thì thăng chức đến nơi rồi. Các chú giỏi quá! Bọn mình vẫn theo dõi sát sao hoạt động và chiến công của Công an các địa phương. Thế vụ này chú có trực tiếp chỉ đạo không?

Rượu đã tới tới, lại ở nhà mình, mà khách toàn người sang trọng, xét về địa vị đều là bề trên, so với mình quả thực là “một trời, một vực”, ông Tuất thật thà kể tiếp:

- Dạ, không ạ. Vụ đấy ông Hà làm tổng chỉ huy, báo cáo trực tiếp tướng Thành. Em và ông phó khác cũng tham gia Ban chuyên án, nhưng chỉ được phân công làm một số phần việc thôi, chứ không nắm được tổng thể cả chuyên án.

- Thế à? Chuyện chiến đấu hay quá, bắn nhau như trong phim à? Thế anh em đăng mình có sao không? Bọn nó chắc cũng chết vài thằng chứ? Nghề chú nguy hiểm quá! Chiến đấu và hy sinh đều thảm lắng. Thế, những đứa còn lại mình đang giam ở tỉnh hả?

- Vâng, bên em không sao, còn bọn nó cũng chết mất vài đứa. Đấu súng mà. Kể cũng khiếp! Bọn còn sống chúng em đang chữa trị hoặc giam cả rồi.

- Thế đã làm xong chưa hay mở rộng tiếp? Chắc vẫn phải tìm những thằng khác nữa chứ?

- Chưa xong được anh ơi. Đây mới là phát súng mở màn. Chúng em vẫn phải tiếp tục điều tra mở rộng chuyên án.

- Ủ, phải làm triệt để mới được. Bắt hết bọn nó cho dân được nhờ, có phải không anh Thúy? Có gì chú cho anh biết với nhé. Mảng nội chính anh rất quan tâm, vì sự an toàn của môi trường đầu tư là thứ mà bọn anh phải nghiên cứu đầu tiên khi quyết định bỏ vốn ra để kinh doanh. Hoạt động bài trừ tội phạm của Công an quyết liệt và có hiệu quả thì các nhà đầu tư mới vững tâm được... À mà vụ án hay thế này sao chưa thấy đưa lên báo nhỉ?

- Bí mật anh ạ, chưa cung cấp cho báo chí được, vì còn nhiều thằng ở ngoài. Chắc lúc kết thúc cũng sẽ công bố.

- Ờ, có gì mới cho anh biết ngay nhé. Còn bây giờ gác công việc nhà nước gác qua một bên! Tới đây anh triển khai mấy cái dự án khá lớn ở đây, làm sân golf và xây trung tâm thương mại. Kiếm khá đấy. Cô chú nếu có hứng thú tham gia cổ đông thì bảo anh một câu nhé.

- Dạ, dạ, thế thì còn gì bằng, mong quan bác chiếu cố vợ chồng em với! - Bà Liên nhanh nhẩu đỡ lời chồng. Ông Thiệp nhìn bà chủ nhà trìu mến:

- Chỉ sợ cô chú chê anh bất tài thôi, chứ nếu tin tưởng, anh có phép làm cho tiền của cô chú sinh con đẻ cháu đầy nhà!

- Được thế thì còn gì bằng! - Cả hai vợ chồng ông Tuất lại xuýt xoa với giọng hoan hỉ.

- Còn việc thi đấu lên Trưởng phòng, hôm nào anh lên có nhiều thời gian ta sẽ bàn bạc cho kỹ. Chú khỏe anh mừng! Có ông em hùng cứ ở đây, anh lại như hổ mọc thêm cánh. Anh em cuốn túm, bảo ban nhau mà làm ăn. Ích nước lợi nhà.

Cả bàn rượu cùng cười sảng khoái. Đột nhiên ông Thiệp quay sang ông Thúy hỏi:

- Anh thấy tướng Thành là người thế nào? Tôi nhìn ông ấy có vẻ cổ hủ, khó gần. Ở trong tỉnh ai chơi thân nhất với vị ấy? Anh thì sao?

- À, anh nói đúng đấy. Lão ấy mệnh danh là Thành “lửa” mà! Hét ra lửa đấy! Mấy năm trước có vụ đuổi lính hàng loạt, âm ỉ cả tỉnh. Trong đấy có thằng cháu tôi, mà nó cũng chỉ mở cái quán massage chứ có làm gì ghê gớm đâu. Sau đợt ấy tôi cũng ít qua lại. Tay này có vẻ là người của Bí thư Tỉnh ủy.

- Kể ra có cách nào đó kết nối cho tôi ngồi với ông ấy một bữa thì hay. Cũng vì chuyện của chú Tuất thôi. Nếu được vị ấy ủng hộ, thì chuyện lên chức của chú ấy mới chắc chắn được.

Vợ chồng Thượng tá Tuất khoanh tay lên bàn ăn, chăm chú nghe câu chuyện giữa hai vị khách với thái độ thành kính, hàm ơn. Có phúc đức lắm thì họ mới được làm quen với một người quyền “ngiên thiên hạ”, lại tận tình với em út thế này. Như hiểu tâm trạng của chủ nhà, ông Thiệp vỗ về:

- Cô chú cứ yên tâm! Anh sẽ làm mọi việc có thể. Trước mắt cứ chuẩn bị “quân lương, đạn dược” đi. Thời buổi này, ở đâu mà chẳng phải “leo dốc bằng tay”. Nếu thiếu, cứ bảo anh. Gì chứ trăm tỷ đổ về chú chỉ việc a lô là anh cho “đệ” nó cầm lên tận nơi. Thành công rồi không quên các ông anh này là được. Vì thế hệ trẻ các ông già đây luôn sẵn sàng, có phải không anh Thúy?

Ông Thúy bật cười ha hả, giọng giả lả:

- Đấy, nhất cô chú nhé! Anh Thiệp là người chu toàn. Được làm đệ tử của anh ấy, chắc kiếp trước cô chú đã thường xuyên ăn chay niệm Phật!

Những tràng cười sảng khoái rộn rã phòng ăn. Bà Liên tíu mắt trong nụ cười cầu tài, luôn miệng lắm bầm: “quý hóa quá, quý hóa quá!”.

Áng chừng rượu đã tới tâm, bà Liên đứng dậy vỗ tay, cửa phòng ăn mở ra, cô phục vụ mang vào hai cái túi. Ông Tuất đứng dậy:

- Thưa hai quan anh, có chút quà quê đặc sản vùng này, mong hai anh nhận cho.

- Cô chú cứ về! Thế này anh phải thường xuyên lên đây mới được!

- Dạ vâng, cửa nhà em luôn mở rộng đón các anh!

Ông Tuất đứng dậy, giọng đầy hứng khởi:

- Chương trình đêm nay còn dài. Chẳng là em có đón mấy cô em xinh tươi bên Trường Văn hóa nghệ thuật tỉnh đến hầu rượu, hát vài bài góp vui. Ý các anh thế nào ạ?

- Được, được, bảo các em vào cả đây! - Ông Thiệp hưởng ứng.

Tiếng cười lại rộ lên. Ông Tuất đằng hắng rồi gọi với ra. Bốn bộ sườn xám lóng lánh kim tuyến lập tức xuất hiện. Lốp vải bó sát ngực và hông, ngắn đến giữa đùi, như khoe những cặp giò trắng miên man không tỳ vết. Phía trên, theo nhịp uyển chuyển, từng đường cong bông bênh, ngồn ngộn. Sau cái cúi đầu chào lễ phép, họ cùng ngồi xuống giữa các vị khách. Kê mâm rượu, người tiếp mời. Những giọng oanh thỏ thè như tăng độ cho cồn. Phút chốc bàn ăn đã ồn ào. Bà Liên ý nhị đứng dậy đi ra khỏi phòng, sau khi xin phép đi có công chuyện. Cả bọn tiếp tục cuộc vui. Những cánh tay mềm như nhung lại sẽ nghiêng cổ chai, thả cho dòng chất lỏng óng ả chảy vào ly. Tiếng mời chào râm ran, chủ khách đan tay nâng rượu tình tứ. Một cô đẩy ghế lùi ra, đứng lên xin phép hát bài đầu tiên. Tiếng cười tán thưởng rộ lên. Phấn khích, khách cầm đũa gõ vào bát tạo nhịp. Tiếng leng keng đến là vui. Sau mỗi bài hát, ông Thiệp lại rút ra cả tập đô la, hào phóng găm những tờ 100 vào nịt ngực của đám ca sỹ. Tiếng cảm ơn, cười

nói hỉ hả. Cuộc vui tưởng chừng không có điểm kết. Thấy khách đã “xõa” trong hơi men ngà ngà, ông Tuất cũng mạnh dạn tay chân hơn, những tràng cười tán thưởng lại rộ lên. Khi những chiếc cooc-xê đã nhét bọn tiền đô dày khự, thì tiếng đồng hồ quả lắc đã bing bong điểm 1 giờ sáng. Cả bọn loạng choạng bước ra sân. Ông Tuất ý tứ nhờ hai vị khách cho nhóm ca sỹ quá giang về thành phố. Ông Thúy cười cười rồi mở cửa xe mời các người đẹp. Chủ nhà ghé tai một cô thì thảo điều gì đó. Cô gái tùm tùm rồi cùng chúng bạn chui nhanh vào xe. Chủ khách lưu luyến hồi lâu rồi mới tạm biệt. Cánh cổng chạm phù điêu hình trống lại từ từ mở ra để chiếc xe trườn ra, trả lại cái tĩnh lặng cho không gian lúc đêm về sáng. Trở vào phòng ngủ, ông Tuất nhìn vợ cười tùm tùm.

Hà Nội cả tuần rồi mưa lép nhép. Những dọn bắc lửa về xào xào trên từng lá cao. Ánh đèn đường hắt xuống những quầng vàng vọt. Quán lẩu đông hơn mọi khi, thực khách xì xụp những muống canh nóng bỏng, để đẩy đuổi cái lạnh ra khỏi người. Đến muộn, nên Hoa và Hùng phải ngồi ở chiếc bàn ngoài hiên. Gió lạnh thốc vào, làm họ run run. Lúc vào quán, Hùng có ý để Hoa ngồi cạnh, chứ không đối diện. Cô gái hiểu rất nhanh, rồi tự nhiên ngồi xuống, như để nương tựa nguồn hơi ấm.

Rượu nếp cái hoa vàng, thơm phức. Hùng rót ra hai chén. Họ chạm nhau. Ánh mắt Hùng nhìn bạn thật sâu.

Khói canh nghi ngút, như lớp mây hư ảo che mờ hiện tại. Sự vận động chỉ còn lại những nhịp đập nhanh trong lồng ngực mỗi người.

Chàng bác sỹ có vẻ hứng khởi. Họ rót, chạm rồi lại uống. Hoa vẫn luôn tay gấp thịt, bỏ rau vào nồi rồi giục Hùng ăn. Đêm lạnh, rượu nồng, người đẹp kề bên... khiến thời gian như tan chảy vào những câu chuyện miên man. Rượu rần rạt trong huyết quản, làm đôi mặt dần đỏ, cảm giác gần gũi mỗi lúc một rõ. Hai cái đầu gối đã có những tiếp chạm nhẹ nhẹ. Ban đầu, Hoa như giữ ý, dịch chân ra đôi chút. Nhưng chỉ được một lát, như là vô ý, những phần cơ thể ấy lại tỳ chạm nhau rồi giữ mãi, như để hơi ấm được truyền sang bên cạnh xuyên qua những lớp vải. Hùng tảng lờ như không, cũng có thể được gần gũi người đẹp là đòi hỏi vô thức bên trong anh ta. Hoặc giả, bên trong cái vẻ trí thức ấy, lại là một sự lão luyện ở chốn tình trường. Bởi kẻ giàu thủ đoạn chinh phục phụ nữ, luôn biết cách vượt qua ranh giới an toàn mơ hồ, mà người đàn bà luôn tạo ra khi tiếp xúc với nam giới. Có những nghiên cứu tâm lý đã nói, phụ nữ thường đánh mất sự đề phòng, khi cô ta nằm trong phạm vi tiếp xúc đủ gần với đàn ông.

Những câu chuyện không đầu, không cuối đã cuốn họ vào đêm lúc nào chẳng hay. Hùng tỏ ra có khiếu kể chuyện. Vốn sống phong phú, đi nhiều biết rộng đã tạo ra cho anh ta một phong văn hóa dày dặn. Lối kể tự nhiên, giọng trầm ấm nhưng đầy dí dỏm, lịch lãm đã mua được những cái nhìn không chớp mắt của Hoa. Ánh mắt cô trong veo, chăm chú

theo diễn biến câu chuyện. Anh chàng tỏ ra ranh mãnh, với những cú dừng đột ngột khi chuyện gần tới đỉnh điểm, buộc người đẹp phải thúc giục mới hăng giọng kể tiếp. Những kỷ niệm của Hùng trong tháng ngày du học trời Tây đã đưa trí tưởng tượng của Hoa bay đến những miền xa lắc. Có lúc cô như quên mất vai trò và mục đích của buổi tiếp xúc, nên buông mình lạc vào thế giới của những sự kiện trong câu chuyện Hùng kể. Có lẽ, trong tâm hồn của người thiếu nữ ấy, vẫn nguyên vẹn sự rung động, tò mò trước vẻ đẹp của những điều chưa từng biết tới trong cuộc sống. Chuyện Hùng kể khi bị lạc trong vườn nho mệnh mông ở Pháp, hay cú ngã đầu tiên khi cầm gậy trượt tuyết trên đỉnh An pơ... khiến Hoa reo lên thích thú.

Đang kể, đột nhiên Hùng quay sang hỏi Hoa về công việc, sở thích, thói quen, quan điểm về cuộc sống. Câu hỏi chắc nịch, nghiêm túc như để nạp thông tin, để hiểu hơn, mà cũng như dò xét. Dù hơi men đã làm cô ngây ngất, chuyển choáng, nhưng tình huống này đã được dự liệu từ trước và buộc cô phải vượt qua. Hoa cười tủm tỉm, như câu giờ, để hơi rượu có thêm thời gian bay khỏi người. Đây là lúc không chỉ cần tỉnh táo để nói những điều phù hợp, mà còn phải giữ được thái độ thật tự nhiên. Kịch bản hay nhưng chưa đủ, nếu thiếu vắng đi khả năng diễn xuất. Chỉ một chút gượng gạo, có thể làm lớp vỏ đã bao công tô trát sẽ rụng lả tả, bộc lộ ra thân phận thực và mục đích công việc, hoặc chí ít sẽ làm đối tượng sinh nghi mình là kẻ dối trá. Đã có không ít những bài học xương máu xảy ra chỉ vì lỡ lời trên bàn nhậu.

Ở nghề này, rượu là một phương tiện để làm việc. Anh em thường bảo nhau “hãy uống rượu, đừng để rượu uống mình”. Phải rèn luyện để thần kinh luôn làm chủ được tình thế hay hoàn cảnh. Không để bản thân bị kích động và chạy theo những diễn biến bên ngoài một cách thiếu kiểm soát. Lính trinh sát, nam hay nữ đều có tử lượng khá. Vì có thể thì người lính mới nhanh chóng hòa nhập được với đối tượng cần tiếp xúc, từ đó tạo ra cơ hội để moi hỏi những thông tin cần quan tâm. Ở cơ quan sếp Hà hay nói nửa đùa nửa thật: “Đến rượu mà chúng mày còn không uống được, thì còn làm được cái gì!”. Công tác tại miền núi vùng cao, tập quán sinh hoạt của người dân nơi đây gắn liền với rượu. Rượu có mặt trong tất cả sinh hoạt của họ, từ vui buồn, cưới xin, tang chay, gặp mặt... Có uống thật bụng với nhau, mới chúng tỏ là người anh em và có thể nói chuyện thật. Ngay cả với chính quyền cơ sở, đã có nhiều chuyển công tác của Hoa công việc luôn phải bắt đầu bên mâm rượu.

Hơi men bỗng tan nhanh trong người nữ trinh sát. Hoa thủ thủ với chàng bác sỹ về công việc và cuộc sống của mình. Hùng nghe chăm chú, chốc chốc lại gật đầu như khích lệ cô nói. Giữ được giọng nói tự nhiên, trong lúc ánh mắt vẫn giao tiếp bình thản, không phải là chuyện dễ dàng đối với một trinh sát non tuổi nghề. Nhưng có lẽ làn khói lầu nghi ngút, đã cấp không cho cô một bức màn để che đi những khoảnh khắc lúng túng, giúp cô vượt qua những câu hỏi của Hùng một cách tự nhiên nhất.

Đêm đã dần về khuya, thực khách lục tục ra về. Hùng loạng choạng đứng dậy móc ví trả tiền. Rượu đã làm anh chàng chệnh choáng. Hoa tiến sát, vắt tay Hùng qua vai để diu ra xe. Được thể, anh chàng tựa đầu rồi san một phần sức nặng cơ thể mình lên đôi vai cô bạn gái mới quen. Hoa khuyên Hùng để xe lại quán để đi taxi về nhà, phần cô cũng sẽ đón xe quay trở lại bệnh viện. Anh chàng bỗng trở nên bướng bỉnh, nhất quyết đòi tự mình lái xe chở Hoa về. Cô gái ngáp ngừng, ái ngại. Dùng dằng mãi, cuối cùng cô cũng đồng ý trèo lên xe. Hùng loạng choạng ngồi vào ghế lái, nổ máy đề ga rồi cho xe lao vọt ra đường. Đúng lúc ấy, một tốp thanh niên đi xe máy kẹp ba, kẹp bốn từ đâu đi ngang qua. Tình huống nguy hiểm lập tức xảy ra ngay trước mắt.

Vì Hùng không bật xi nhan khi rẽ ra đường, cũng không bấm còi, nên chiếc xe máy đầu tiên đã quệt vào đuôi xe ô tô, làm ba người trên xe ngã văng ra đường. Hùng sợ hãi đạp phanh cháy lốp, mở cửa xe xuống định đỡ họ dậy. Tốp bạn cùng đi liền bầu vào Hùng, chẳng nghe xin xỏ, cứ nhè Hùng mà đám đá đập túi bụi. Chàng bác sỹ ngã xuống, trận mưa đòn đã khiến anh không mở được mắt, chỉ biết ôm đầu chịu trận. Một tên quay lại xe mở cốp rút ra một đoạn tuýp nước, hùng hổ xông đến nhè đầu Hùng để phang. Người đi đường, dân hai bên hè phố đã dừng cả lại, đứng túm tụm để xem nhưng không ai có động thái gì để can ngăn. Nguy cấp, Hoa mở cửa lao đến giật mạnh thanh tuýp nước trong tay gã trai để vắt ra xa. Y tức tối giang tay tát thẳng vào mặt Hoa. Cô lùi

lại một bước làm gã trai mất đà, tiện chân cô tung một đòn “thiết cước” bằng mu bàn chân vào bộ hạ tên này. Dính đòn bất ngờ vào trúng chỗ hiểm, gã sụm xuống, lảo lộn vì đau đớn. Ba thằng còn lại liền bỏ Hùng, quay sang đánh Hoa. Cô gái nhanh nhẹn đảo thân tránh né, thoát khỏi những cú đấm đá loạn xạ của đám thanh niên. Cứ sau một cú lách người, cô lại phản đòn tức thì vào các huyệt đạo trên người lũ trai hung hãn. Thời còn ở Học viện Cảnh sát, bộ quyền cước Nhất Nam của cô đã hạ đo ván nhiều đối thủ, để giành điểm cao nhất trong các cuộc thi võ thuật. Loáng cái, đám người hùng hổ ban nãy đã nằm bò cả ra đường, rên rỉ. Hoa lao đến xốc Hùng đứng dậy, lúc này mặt anh đã đầm máu tươi, ướm đỏ cả chiếc áo véc đang khoác trên người.

Mở cửa xe thả Hùng ngồi vào, cô cầm tay lái tức tốc chạy thẳng đến bệnh viện gần nhất, bỏ lại đám hỗn loạn phía sau...

Nghĩ lại mấy ngày vừa qua, lão Trùm linh cảm thấy hình như có tấm lưới đang giăng chờ mình, khi đã có câu trả lời về chuyến đi của Toàn “khỉ đốm”. Như vậy, lô hàng ấy đã nằm trong tay công an. Lão chỉ chưa biết, trong những số những thằng bị bắn chết hôm ấy, có Toàn hay không. Nếu nó còn sống thì bản án tử đang treo lơ lửng trên đầu lão. Tất cả những gì có thể làm, lão đã đi trước một bước. Chỉ còn lại nguy cơ từ chỗ thằng Toàn. Lão

buộc phải biết nó còn sống hay đã “ngοẻο”. Nếu còn sống, bằng mọi giá nó phải bị giết ở trong trại. Sẽ có người làm được việc này cho lão. Thực ra, không quá khó để bố trí đưa vào đây một gói thực phẩm tiếp tế, đã được trộn xyanua hay asen (thạch tín). Nếu không đầu độc được thì lão vẫn thiếu gì cách, như bố trí một thằng nhập trại vì gây ra một vụ ấτ ơ nào đó. Khi đã yên vị bên trong, chúng sẽ vì lão mà diệt trừ hậu họa.

Bây giờ, lão có thể hỏi thẳng người cấp tin về số phận của thằng Toàn. Nhưng lão thừa khôn để hiểu làm vậy khác nào “lạy ông tôi ở bụi này”. Bởi không ai khác ngoài họ được biết về vụ án này. Nếu lão mở lời, tức khắc câu hỏi “vì sao ông biết Toàn khỉ đốm?” sẽ được đặt ra. Chưa kể, đã là “cóm” thì lão không thể đặt lòng tin. Với giang hồ, “cóm” có tiếng là sắp ngửa bàn tay. Nhiều thằng phàn nàn với lão rằng đêm trước còn nâng chén thù tạc với họ, sáng hôm sau đã bị ông bạn rượu đêm qua đọc cho nghe lệnh bắt với giọng ráo hoảnh. Nghe chuyện, lão chỉ cười. Lũ ngu! Có ngu mới tin tưởng ngây thơ vào chúng. Đã là “cóm”, làm cái nghề ăn xong là đi bắt người, thì chúng chỉ có biết đến mệnh lệnh trên giao. Đứa nào vì một chút lợi lộc, hay nể tình riêng mà chống lệnh, hay bắt chước kiểu Tống Giang mật báo cho Tiều Cái, thì sớm muộn gì cũng “tuột xích”. Nhẹ thì “out” khỏi ngành. Nặng thì cùng lên đường “nhập kho”.

Làm “nghề” bao năm, nhưng chưa bao giờ lão đưa tiền cho “cóm” với tư cách thằng buôn ma túy. Bởi lão biết

chẳng đứa nào có cái đầu biết nghĩ, mà dám cầm tiền của mình, cho dù có hậu hĩnh đến mấy. Không dám cầm tiền, vì lẽ kẻ đã bước vào nghề này đâu dễ rút chân ra. Luật đời “đi đêm lắm có ngày gặp ma”, sớm muộn gì cũng có ngày xộ khảm rồi đối diện với án tử. Khi ấy, chẳng lẽ nào chẳng chết, tội gì không khai ra những vụ chung chi trước đây cho “anh em đồng đảng ấy”. Vậy là, vào một ngày đẹp trời nào đó trong tương lai, khi quan trường đang thẳng tiến rạng rỡ, kẻ cầm tiền bỗng bị triệu tập để trả lời về những đồng tiền trót nhận từ nhiều năm về trước.

Vì thế, lão mới dùng những bộ mặt khác, sạch đẹp hơn để chơi với “cơm”. Ở tư cách ấy, chúng tuyệt nhiên không thể nghi ngờ lão. Thậm chí, lão còn là lực hút nam châm để những đứa hãnh tiến trong ngành tự tìm đến cầu cạnh, nhờ vả. Khi ấy sẽ chẳng tìm mà thấy, không cầu mà được. Ví như lão cho chúng nó chung vốn làm mấy cái dự án béo bở, mọi việc lão lo, chúng chỉ việc ngồi mát mà đếm tiền, lại an toàn tuyệt đối. Con người ta vốn “kinh người có nợ, sợ kẻ cho tiền”. Ăn ngập răng của lão rồi, đến khi lão cần, kẻ nào có gan ngoảnh mặt tăng lờ?

“Ông mất khoanh giò thì bà phải thờ chai rượu”, lão tin là chúng thừa khôn để hiểu rằng, chẳng có bữa trưa nào là miễn phí. Lẽ đời là thế, nên nhận tiền lão biếu là nhận nợ và một ngày nào đó sẽ phải trả bằng các cách khác nhau.

Những gì lão đang làm, là theo cách đó. Về việc thằng Toàn, lão tính nên hỏi thế nào cho khéo. Điều quan trọng nhất mà lão muốn biết, rằng vụ án đang được mở rộng theo hướng nào...

Tiếng chuông điện thoại cắt lát dòng suy nghĩ. Lại là số máy của thằng em cùng cha khác mẹ. Lại nhỉ, nó có bao giờ gọi vào giờ này đâu? Từ lâu rồi anh em lão ít có lúc nào trò chuyện vì nó bận bịu quá, mà lão cũng rảnh rỗi gì. Tuy là con bà hai, nhưng lão thương nó như khúc ruột trên, ruột dưới. Bố lão có hai vợ, nhưng cả hai bà cũng chỉ sinh được hai anh em lão. Giờ các cụ đã khuất, chỉ còn lão và nó trên đời. Lão thì sinh gái một bề, nên việc hương hỏa của cả dòng họ mai sau, đều do nó gánh vác. Nhưng cái thằng chỉ lo công danh sự nghiệp, đã 30 tuổi đầu mà chẳng thấy dắt đưa bạn gái nào về nhà.

Nhạc chuông vẫn nổi, lão bấm nút nghe. Đầu kia có giọng nữ gấp gáp:

- Xin ông đến ngay Bệnh viện B., có người nhà ông gặp tai nạn!

Không chờ lão hỏi thêm, máy bị gác tức thì.

Lão Trùm đứng phắt dậy. “Thôi chết, nó bị tai nạn à? mà ai lấy máy nó gọi nhỉ? Chắc là y tá”. - Lão tự nhủ rồi gọi mấy thằng cùng đi đến bệnh viện...

Chương 5

Tuấn phải quay về cơ quan

ngay để báo cáo trực tiếp Giám đốc Công an tỉnh và Ban chuyên án về tiến độ điều tra. Mặt khác, đơn vị anh chuẩn bị bước vào cuộc lấy phiếu thăm dò nhân sự để bổ nhiệm vào chức vụ Trưởng phòng, thay cho ông Hà sắp nghỉ hưu.

Cuộc họp bắt đầu ngay khi Tuấn đặt chân đến Công an tỉnh. Mọi người đều háo hức muốn nghe những diễn biến mới nhất từ “mặt trận” chuyển về. Trách nhiệm của họ là tư duy những bước đi tiếp theo để rút ngắn tiến độ xác minh, nhanh chóng tìm ra kẻ đứng phía sau lô hàng đã bắt. Ông Tuất cũng tham gia cuộc họp này. Ánh mắt ông ta nhìn Tuấn luôn chăm chú, sắc lém.

Tuấn giờ sở rồi đứng dậy định cất lời, chợt điện thoại réo vang. Đầu dây kia Hoa gọi về gấp gấp:

- Anh ơi, vừa xảy ra chuyện! Hùng đi ăn với em, lúc về gây tai nạn và bị đánh. Vết thương khá nặng. Em đã đưa anh ta vào Bệnh viện B. cấp cứu. Hiện người nhà của Hùng vào đến đây rồi.

- Sao? Ai đã báo tin cho người nhà Hùng? Mà báo cho ai? Có mấy người đến?

- Trước lúc vào phòng cấp cứu, Hùng đã đưa máy điện thoại bảo em gọi điện báo tin cho một ông anh. Giờ em vẫn cầm máy của Hùng. Cả thầy có ba người vừa đến, trong đấy có một ông em nhìn rất quen.

- Mà em đang gọi ở đâu đấy?

- Em đang trong nhà vệ sinh.

- Tốt, nhấn số máy của ông anh Hùng sang đây cho anh. Mà này, em phải bí mật chụp hình tất cả bọn họ, rồi gửi ảnh qua Zalo cho anh. Làm ngay và luôn!

- Yên tâm! Em đã chụp cả rồi, em gửi cho anh đây.

- Ủ, bám sát nhé, có gì báo anh ngay!

Trả lời điện thoại xong, Tuấn đi vào trong phòng để trở lại với bản báo cáo. Có tiếng “pip” báo tin nhắn đến, Tuấn ngừng lại giở máy điện thoại ra xem. Ba tấm ảnh khá nét chụp số người nhà của Hùng đã được Hoa chuyển đến.

Tướng Thành bỗng đứng dậy, nói với Tuấn như quát:

- Đưa đây tôi xem nào!

Cầm máy điện thoại của Tuấn, ông Thành bỗng cau mày, nín lặng hồi lâu. Cặp mắt nhìn xoáy sâu vào những người đàn ông trong ảnh. Có nét gì đó như là thách thức hiện rõ trên khuôn mặt vị tư lệnh. Ông đột ngột lên tiếng:

- Dừng cuộc họp ở đây! Mọi người giải tán, anh Hà và cậu Tuấn lên đây tôi nhờ việc này!

Có tiếng xì xào khe khẽ, nhưng tất cả đều đứng dậy, lục tục rời khỏi phòng họp. Duy có Thượng tá Tuất vẫn ngồi nán lại, như để nghe ngóng xem có chuyện gì. Chẳng là, tuần trước đã có người hỏi nhờ ông mấy chuyện xung quanh vụ án. Trước đó nữa, ông Thiệp đã lời dăn dò nếu có gì mới phải báo ngay...

Tướng Thành đi ra đến cửa thì dừng lại, ném về phía vị phó trưởng phòng một cái nhìn khó hiểu, rồi bước thẳng. Ông Hà và Tuấn leo đèo theo sau bước chân đi phẩm phẩm của vị tướng tuổi đã lục tuần. Câm lặng. “Chắc sếp đã phát hiện ra điều gì đó hệ trọng lắm, thái độ mới bất thường như thế này.” - Tuấn tự nhủ. Nhưng cũng giống như ông Hà, anh đâu dám đường đột cất lời hỏi thủ trưởng...

Đến trước cửa phòng làm việc của Giám đốc, tướng Thành khẽ nói:

- Hai cậu vào trong ngồi đi, cậu Tuấn pha ấm nước, đợi tôi một lát.

Qua lớp cửa kính nhìn ra, Tuấn thấy tướng Thành vẫn đứng thật lâu ngoài hành lang. Hết nhìn vào tấm ảnh

trong điện thoại, ông lại phóng tầm mắt như thể đang tìm kiếm ai đó, hoặc giả để kiểm tra có ai đi theo họ không. Lát sau, tướng Thành bước vào, không một lời giải thích về ứng xử khó hiểu vừa rồi. Ông hạ lệnh với giọng chắc nịch, kiên quyết:

- Từ nay, toàn bộ diễn biến của chuyên án, đặc biệt là mảng việc đang triển khai ở Hà Nội, chỉ có tôi và anh Hà được biết. Tổ cậu Tuấn không có trách nhiệm báo cáo với bất kỳ ai, ngoài hai người chúng tôi. Nếu để thêm một người nào khác biết tiến độ công việc, tôi sẽ kỷ luật rất nặng. Rõ chưa?!

- Báo cáo, rõ!

Tuấn đứng dậy, nghiêm ngắn đáp. Ông Thành chấp hai tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng, quàng trán cau lại, dáng vẻ đang suy nghĩ rất lung. Căn phòng im phăng phắc, chỉ còn tiếng tích tắc khe khẽ phát ra từ chiếc đồng hồ đeo tay của ông Hà. Hai người nín lặng chờ đợi quyết định tiếp theo của thủ trưởng, mà họ đoán là rất khó khăn. Cho đến lúc này, ông Hà vẫn chưa biết thông tin gì vừa gửi đến điện thoại của Tuấn. Nhưng với linh cảm của một người đã gắn liền trọn cuộc đời với nghiệp điều tra, ông hiểu đã có những chuyện phức tạp mới phát sinh. Tiếng tướng Thành lại đột ngột, cắt mạch suy nghĩ của ông:

- Ngay trong đêm nay, phải di lý tất cả số bị can đang tạm giam trong trại của mình, kể cả bọn đang điều trị ở

bệnh viện tỉnh, đến gửi nhờ ở bệnh xá quân đội và nhà tạm giữ của Sư đoàn 316. Giao anh Hà trực tiếp chỉ huy. Làm lệnh trích xuất đi. Tôi sẽ gọi điện cho bên ấy ngay bây giờ.

- Dạ, để tôi triệu tập đơn vị!

- Không! Không dùng quân ma túy. Lấy bên Cảnh sát cơ động. Thu toàn bộ điện thoại của lính trước khi xuất phát, không cần giải thích gì thêm. Hành quân trong xe phủ bạt kín. Tuyệt đối giữ bí mật nơi giam mới. Nghiêm cấm lính tráng bép xép, câu chuyện làm quà. Cậu Tuấn hỗ trợ anh Hà làm lệnh khẩn trương. In lệnh ngay tại đây, bằng máy tính của tôi. Làm luôn đi. Tầm 4 giờ sáng sẽ đồng loạt triển khai.

Phờ phạc sau chặng đường dài từ Hà Nội trở về, Tuấn lại kỳ cạch bên bàn phím để gõ thông tin cá nhân của các bị can vào lệnh trích xuất. Ông Hà ngồi bên kiểm soát, những tờ in hồng đều được cho ngay vào máy xay giấy...

Đêm đã chuyển dần về sáng. Chỉ còn tiếng sương rơi lộp bộp ngoài hè. Trong phòng làm việc của Giám đốc Công an tỉnh, máy in đang chạy ro ro. Tướng Thành ngồi tựa lưng vào ghế, liên tục rít thuốc rồi đẩy ra những vòng khói thơm nức. Bình thường ông là người rất khắt khe chuyện hút thuốc lá trong cơ quan. Anh nào hút trộm lỡ

zơ bị ông bắt gặp, chuẩn bị tinh thần nghe “biểu dương” trên loa vào chào cờ thứ hai đầu tháng. Tuy nhiên, vào những lúc căng thẳng, ngặt nghèo, hay cần phải tư duy với cường độ cao, chính ông lại đi xin thuốc của lính. Khi ấy, “cánh nghiệm ngập” lại tùm tùm cười rôi, rồi được thả dần hút theo. Ông cũng cười mỉm rôi lờ đi.

Đại tá Hà lên nhìn vị thủ trưởng của mình với lòng khâm phục. Với ông, tướng Thành là vị thủ lĩnh có đầy đủ ân - uy, là người thầy dạy nghề mà ông rất đôi kính trọng về cả đức và tài. Số phận đã may mắn cho ông được phò tá vị thủ lĩnh giàu bản lĩnh ấy.

Tuổi trẻ của tướng Thành đi qua chiến tranh. Trong những ngày vùng biên âm vang tiếng súng, trung đội Công an vũ trang của ông đã kiên gan bám trụ trên những cung đường, để cản đà tiến của quân bành trướng. Đánh nhau vài chục trận, tay ông đã vuốt mắt cho bao bạn bè khi nằm xuống. Bản thân ông trên người cũng chẳng chịt vết thương, mỗi lúc trái gió trở trời lại tấy sưng đau buốt.

Rồi hai nước bình thường hóa, cuộc sống đổi thay chóng mặt. Trong hoang tàn đổ nát, cuộc sống lại sinh sôi và đẩy các ông bước vào cuộc chiến đấu mới. Khi ấy, bọn tội phạm nhân lúc đang hỗn độn, đã nổi lên như ong. Súng ống đạn dược sau chiến tranh còn tràn lan. Những chuyển xe hàng bị cướp trắng trợn, nhiều gia đình bị

thăm sát thương tâm khi lũ cướp đi qua. Chúng có thể là người địa phương hay dưới xuôi lên, cũng có thể là những tên thổ phỉ bên kia biên giới “xuyên khe” qua gây án rồi nhanh chóng rút về.

Lúc này ông Thành đã là Thượng úy, Trưởng phòng Cảnh sát hình sự. Dưới tài cầm quân của ông, lực lượng hình sự đã liên tiếp mở những đợt cao điểm tấn công trấn áp tội phạm. Những chuyên án lớn được mở ra. Ông trực tiếp dẫn quân truy kích vào tận hang ổ, sào huyệt của đám cướp rừng. Chiến công nối tiếp chiến công, rồi cả một dải đất địa đầu đã trở lại yên ổn, cuộc sống của người dân bớt dần những toan lo, sợ sệt. Lòng say mê công việc, bản lĩnh cùng trí tuệ sắc sảo đã giúp ông vượt qua tất cả những hiểm nguy, cạm bẫy, từng bước vươn lên nắm giữ các vị trí lãnh đạo, chỉ huy.

Mấy năm trước, tướng Thành ngồi vào ghế Giám đốc Công an tỉnh, chịu trách nhiệm lãnh đạo, điều hành một đơn vị lớn trấn thủ miền biên giới về an ninh trật tự. Lĩnh tráng và dân gọi ông là Thành “lửa”, bởi cá tính quyết đoán, mạnh mẽ và khá nóng nảy. Kinh nghiệm bao năm chinh chiến đã cho ông cái nhìn đầy mưu lược về cục diện tình hình. Từ đó ông đưa ra những quyết sách táo bạo để bài trừ, trấn áp các loại tội phạm. Quân cán nghe ông răm rắp, bởi vậy mà mệnh lệnh luôn được triển khai thông suốt từ trên xuống dưới.

Trưởng thành từ lính, ông thấu hiểu họ và coi chúng như con cháu trong nhà. Thăng nào “lệch”, thì ông dọa để mà “hồi tâm chuyển ý”, chứ “vạn bất đắc dĩ” ông mới ký quyết định kỷ luật anh em. Thực ra, lính tráng sợ ông vì oai, cũng vì nể phục cách ứng xử đầy ân tình, phân minh của ông. Ví như vào dịp tết nhất, ông nghiêm cấm lính tráng mang phong bì đến nhà lãnh đạo. Thủ trưởng đơn vị nào cầm tiền của lính mà ông biết được, sẽ không còn chỗ nào mà chui trong các buổi giao ban, bởi sự quyết liệt lắm khi là bóp chết thẳng thừng của ông. Không chỉ rèn quân cán, ông luôn tự ý thức về sự noi gương của người đứng đầu. Cũng về chuyện quà cáp, cấp dưới đồn nhau đừng mang phong bì đến sếp Thành mà đại mặt, nghe chửi vuốt mặt không kịp. Còn nếu mang đến biếu chai rượu, cân miến, con gà..., ông thu nhận ngay. Nhưng rồi “bo” lại gấp đôi số quà ấy, bắt lính mang về mà biếu bố mẹ. Lính rất xúc động với cách xử sự này. Rồi lúc được người dân biếu chút quà cảm ơn, hay bên Tỉnh ủy, Ủy ban trao thưởng về thành tích phá án... ông đều giao về các đơn vị để thưởng nóng cho anh em. Ông muốn chúng có thêm đồng ra, đồng vào để bớt đi khó khăn trong cuộc sống. Thành thử, sợ thì sợ nhưng lính vẫn yêu.

Gắn bó gần trọn cuộc đời với ngành Công an, ông hiểu rõ ở nghề này vinh quang hay ô nhục cũng chỉ cách nhau một lần ranh mỏng manh. Thực tế là bên cạnh rất nhiều anh em đang chiến đấu, hy sinh với tình yêu nghề

nghiệp trong sáng, vẫn còn những kẻ cơ hội, coi quyền lực được nhà nước giao phó như một thứ tài sản riêng, hay cái “lệnh bài” để mang đi kiếm ăn bên ngoài, bằng cách sách nhiễu, vật vãnh của dân. Cũng có anh khi là lính thì còn xông pha, nhiệt huyết. Đến lúc được đề bạt bổ nhiệm, có tý chức sắc, lại sinh đồ đốn, hư hỏng. Ông ghét cay, ghét đắng cái kiểu tham gia đầu tư, hùn hạp làm ăn với đối tượng bên ngoài. Rồi thì bảo kê, đứng sau chống lưng cho chúng làm đủ thứ chuyện bậy bạ hay nhậy cảm về an ninh trật tự. Lại còn chuyện tranh chức, tranh quyền, kéo bè kết đảng hãm hại nhau để ngoi lên. Nếu phát hiện, ông sẽ trừng trị thẳng tay, bởi họ chính là những phần tử làm suy yếu nội bộ.

Có một chuyện buồn mà tướng Thành nhớ mãi không quên. Cách đây ba năm, ông nhận được đơn của người dân tố cáo một số cán bộ Phòng Cảnh sát hình sự chống lưng cho xã hội đen hoạt động cầm đồ xiết nợ. Lại có anh bảo kê, thu “phế” của mấy sới bạc để chúng tự do hoạt động. Vài tuần sau, đơn khác lại đến tay ông phản ánh mấy bố Cảnh sát kinh tế bỏ vốn đầu tư mấy quán massage đèn mờ, mấy nhà nghỉ hoạt động mại dâm, rồi giao cho bọn “em đại” trông nom. Không thể chấp nhận được, ông Thành lập tức giao cho Thanh tra bí mật xác minh. Lúc mọi chuyện vỡ lở, chính ông đã đề xuất Bộ tước danh hiệu Công an nhân dân đối với số cán bộ này.

Thời điểm đó, ông chịu áp lực rất lớn. Về tình ông rất không nở. Đuổi chúng ra khỏi Ngành kể cũng tội. Mà lại toàn anh em cũ ở cái “nôi” hình sự đã “nuôi” ông trưởng thành. Có thằng gia cảnh túng bấn, vợ con vẫn nheo nhóc. Đứa thì trước đây do mải mê công việc, thiếu quán xuyến gia đình nên vợ bỏ theo trai, con cái thì hư hỏng... tan nát hết cả. Chưa hết, trong số cán bộ ấy, có cả con cháu mấy anh bên chính quyền...

Suốt mấy tháng trời ông liên tục bị tra tấn điện thoại. Rất chuyện xin nường tay. Tối nào nhà ông cũng chật khách đến nói đỡ, nhờ cậy. Ngay cả một số vị trong Ban Giám đốc cũng bảo ông thôi thì “giơ cao đánh khẽ”, vì sợ ảnh hưởng lớn đến thi đua của toàn Công an tỉnh.

Tướng Thành đã nghĩ bạc tóc về vụ ấy. Lòng thì không muốn phải bỏ thằng nào, nhưng nếu để thì còn đâu là kỷ cương và danh dự của Ngành. Tội của chúng không chỉ là làm mất hình ảnh của lực lượng, mà cái tệ hại nhất là đánh mất niềm tin ở nơi dân. Sức dân như nước, một khi dân đã không tin thì sẽ không giúp. Khi ấy, dẫu có trăm tay, nghìn mắt, ông và đồng đội cũng chẳng thể kiểm soát được tình hình tội phạm nơi đây. Tại cuộc họp hội đồng kỷ luật hôm ấy, ông đã thẳng thắn kiến nghị đuổi khỏi Ngành số cán bộ biến chất đó. Nhưng sau chính ông lại xin Bộ cho họ xuất ngũ, để bảo toàn danh dự, vừa có điều kiện tìm việc mới. Chưa hết, ông còn lo

mọi ngõ của các doanh nghiệp trên địa bàn để xin việc cho mấy vị này. Chuyện đó Đại tá Hà là người biết rõ nhất, vì chính thằng cháu bên vợ cũng bị đuổi.

Ngoại trừ những tội tày đình ra, còn lại anh em nào mắc lỗi không quá nghiêm trọng, ông đều nhắc nhở nghiêm khắc, nhưng không kỷ luật, vì biết làm vậy sẽ ảnh hưởng đến đồng lương của anh em...

Tối nay, trông tướng Thành thật khác. Một người bản lĩnh như ông, hiếm khi để lộ điều gì ra nét mặt. Hẳn đây là một chuyện hệ trọng nào đó, có liên quan trực tiếp đến những người ở ngay cạnh ông...

Lệnh trích xuất làm xong khi đồng hồ đã chỉ 3 giờ sáng. Tướng Thành trực tiếp bốc máy gọi cho Trưởng phòng Cảnh sát cơ động, Giám thị Trại tạm giam để triển khai công việc. Thấy ông Hà và Tuấn chào về, tướng Thành tiến đến trả lại cho Tuấn chiếc điện thoại rồi bảo anh xóa ngay những tấm hình đó.

Mắt ông nhìn thẳng vào Tuấn, bàn tay đặt lên vai anh trong im lặng. Sự trù mến, tin tưởng toát ra từ ánh mắt ấy. Hồi lâu ông nói nhỏ:

- Hai anh em cố gắng nhé! Các cậu đã làm rất tốt! Vụ này tới đây sẽ vô cùng phức tạp, chắc cũng đoán được phần nào rồi chứ? Cần hết sức thận trọng, làm đâu chắc đó. Tổ của Tuấn cần cảnh giác cao độ, tôi rất lo việc lộ lọt thông tin sẽ đe dọa tính mạng của cô Hoa. Anh Hà này, vì tính chất

đặc biệt của chuyên án, có lẽ anh chưa được nghỉ đâu, theo giúp tôi đến hết vụ này đã. Tôi sẽ có văn bản báo cáo Bộ trưởng về trường hợp của anh để xin lùi thời gian nghỉ chờ hưu. Tuy nhiên, tại đơn vị vẫn cứ tổ chức lấy phiếu tín nhiệm trưởng phòng nhé. Cứ làm như thường. Còn nữa, hồ sơ chuyên án từ nay để tại phòng làm việc của tôi. Ngay sáng mai tôi sẽ quyết định giải thể Ban chuyên án. Khi cần sẽ tái lập sau. Hàng ngày tôi và anh Hà sẽ trực tiếp điều hành hoạt động của nhóm cậu Tuấn.

- Vâng ạ, chào anh, chúng tôi đi triển khai công việc.

- Từ từ đã Tuấn, chuyển phạm xong ngay sáng mai cậu rút cho tôi toàn bộ tài liệu của số máy người anh tay Hùng - bác sỹ nhé. Trả kết quả vào cuối giờ chiều mai. Cứ biết thế đã. Việc khá hay rồi đấy!

Tướng Thành nói rồi nở nụ cười duy nhất từ suốt buổi tối đến giờ. Chờ cho hai người lính khuất hẳn vào màn đêm, tướng Thành mới quay trở lại phòng làm việc. Ông trân trân nhìn lên trần nhà, ở đấy có con thạch sùng luôn cằn mẫn rình sẵn đám muỗi, gián đang lâu lâu dưới bóng đèn tuýp...

Chương 6

Chiều cuối tuần...

Quán thịt chó Kỳ Đồng nườm nượp khách vào ra. Trong gian phòng VIP, ông Tuất cùng số cán bộ trong đội do ông phụ trách đang nhậu vui vẻ. Từ mấy tháng nay, ông đã quan tâm đến lính tráng nhiều hơn. Ông sẵn lòng tham gia các cuộc tụ tập do bọn trẻ tổ chức, dù tại quán bia cỏ hay ở nhà anh em nào đấy. Thỉnh thoảng vào cuối tuần, ông lại mời chúng đi nhậu hoặc mua con lợn, con dê đem về ngôi biệt thự bên hồ của ông ngả ra đánh chén.

Sự thay đổi này diễn ra cũng khá đột ngột. Không nói ra thì ai cũng hiểu là ông đang tìm kiếm những lá phiếu tín nhiệm. Trong mâm có cả những cậu khá ngang tàng mà thường ngày ông không ưa lắm. Chắc là xong việc hăng hay. Lúc này ông đang rất cần thông tin, và nhiều khi nó đến từ bàn nhậu.

Mở đầu trận rượu chiều ấy, ông Tuất thông báo một tin sốt dẻo:

- Anh nghe nói sếp Thành giải thể Ban chuyên án vụ 500 bánh rỏi. Vì sao có chú nào biết không?

- Ôi thế ạ? Sao không làm nữa nhỉ?

Đám lính nhao nhao bàn tán. Với họ, chuyện ngừng một chuyên án lớn khi đang triển khai có hiệu quả, là điều rất không bình thường.

- Anh cũng không rõ lắm. Chỉ thấy sáng nay ông Hà kể là sếp Thành bảo tạm ngừng điều tra mở rộng. Chắc là có chuyện gì đó. Mà này, tối hôm qua họp án, đứa nào gửi cái gì vào điện thoại của thằng Tuấn ấy nhỉ?

- Bọn em không biết, chắc là cái Hoa ở Hà Nội báo cáo nó cái gì thôi.

- Không, chắc có gì quan trọng lắm đấy. Chúng mày không thấy mặt sếp Thành biến sắc lúc xem điện thoại à? Hay đứa nào bốc máy gọi thử cho cái Hoa hỏi xem thế nào?

- Sao không gọi luôn cho thằng Tuấn để hỏi?

- Chú mày dốt lắm! Nếu đây là chuyện hệ trọng thì chắc chắn nó đã bị quán triệt cấm tiết lộ rồi. Bây giờ chỉ cần hỏi khéo cái Hoa là biết thôi.

- Anh để em, cái Hoa cũng hay tâm sự với em mà.

- Ủ, gọi thử đi. Anh cũng chỉ như các chú, tò mò vì sao đang làm phải dừng thôi, chứ dừng lại càng nhàn, càng có thời gian vi vu bia bọt.

Cả đám cười rộ. Một người rút điện thoại ra bấm số gọi cho Hoa. Từng hồi chuông đổ dài nhưng cô không bắt máy.

- Chắc cái Hoa đang đi trên đường, nó hay để điện thoại trong túi, nhiều lần gọi không được bực lắm.

- Khéo khi thằng Tuấn dặn nó không nghe máy của chúng mình. - Ông Tuất cất lời phán đoán.

Những nụ cười xẹp xuống. Chợt có tiếng ồm ồm hỏi ông Tuất:

- Anh thấy thằng Tuấn thế nào. Em thấy vụ 500 bánh nó ăn may là chính, chứ tài cán gì?!

- Ở đúng đấy, gần đây thằng này có vẻ hơi bị kiêu, gặp ở cầu thang em chào mà nó cứ lờ đi như không nghe thấy. Làm được vụ to to, lại tưởng mình là ngôi sao màn bạc chắc? - Có tiếng bài xích chen vào.

Đội trưởng Thắng bỗng cắt ngang tiếng lao xao:

- Thôi đi! Xin phép anh Tuất để em nói với bọn này. Các chú đừng lăm chuyện! Thằng Tuấn sống với chúng mày không tệ, làm việc thì nhiệt tình, lại rất có duyên vợ được án to. Chúng mày cứ đổ kị thế thì bao giờ mới khá được. Người ta đang vất vả, mình thì được bia bọt thế này còn ỉ ôi cái gì? Im mồm cả đi!

Thượng tá Tuất cười nửa miệng rồi thủng thẳng:

- Nó thì cũng thường thôi, có gì ghê gớm đâu. Mới chỉ thuộc hạng biết việc. Còn trẻ thì lấy đâu ra mà khôn,

phải học nhiều nữa. Mà ở môi trường này, thằng nào tinh tướng khoe tài cật giỏi, chết đầu nước!

Trong giọng nói của ông, nghe như mai mả, mà cũng như đang tung tức, nghiền nghiền ở nơi cuống họng. Thấy cả bọn lẳng tai nghe, ông tiếp:

- Đạo này anh thấy sếp Thành có vẻ chú ý đến thằng Tuấn nhiều đấy. Ông Hà cũng có ý nâng đỡ nó lên Đội trưởng. Chú nào định ứng cử chức ấy thì cũng phải tính toán dần đi. Phần anh, ủng hộ các chú tuyệt đối. Anh mà lên được trưởng phòng, các chú khỏi phải nghĩ.

Mâm rượu ồn ào trở lại, nhưng Đội trưởng Thắng vẫn giữ vẻ khó chịu trên nét mặt. Anh không uống nữa mà tư lự nghĩ ngợi. Từng “vào sông, ra chết” với Tuấn bao nhiêu trận, anh hiểu rõ lòng say nghề và bản lĩnh của nó.

Tuấn khác người ở chỗ không quá quan tâm đến chính trị, coi nhẹ chuyện được mất với bản thân mình. Hình như Tuấn chỉ có sở thích là được thử sức trong các vụ án phức tạp, để thấy mình từng bước trưởng thành. Những người như Tuấn, sẽ là hạt giống tốt cho thế hệ lãnh đạo kế cận. Chính vì yêu nghề thực sự, nên đôi khi Tuấn bảo vệ quan điểm thái quá, không chịu nghe ngóng thăm dò ý lãnh đạo trước khi phát ngôn. Bản thân ông Tuất cũng không ít lần bị

Tuấn “bật” lại về quan điểm đánh giá chứng cứ. Cách hành xử như anh ta, có thể tốt cho công việc, nhưng dễ làm lãnh đạo phật ý vì tội ngang bướng. Chứng kiến những chuyện đó, Thắng không khỏi lo thay, bởi anh biết ông Tuất không dễ bỏ qua cho ai điều gì, nhất là với những việc mà ông cho rằng đang uy hiếp đến vị trí độc tôn tưởng tượng của ông. Chẳng thế mà khi không có mặt Tuấn, đã nhiều lần ông Tuất nêu những nhận xét thiếu thiện cảm hoặc bôi bác anh. Lần thì ông chê tướng mạo Tuấn xấu xí khó coi, lúc lại phàn nàn về thói ăn nói ngang càn bừa, không biết trên biết dưới...

Cũng không khó lắm để giải mã phản ứng tâm lý này. Có thể vì Tuấn nổi trội, thành tích của anh ta hay được Giám đốc nhắc đến trong các cuộc họp. Mà xưa nay, kẻ dưới linh lợi hơn người trên, đâu đã phải là hay. Bởi nó tạo ra trong kẻ bề trên nỗi ám ảnh mơ hồ về nguy cơ bị soán đoạt, hay chí ít là làm phân tán sự ngưỡng mộ của số đông đối với mình. Khi đó, ở vị trí cấp trên, người ta sẽ có động thái kiềm chế, ngăn chặn sự tỏa sáng của kẻ thuộc cấp. Chẳng hạn như nhất cử nhất động của anh ta sẽ bị sấm soi đến nơi đến chốn. Chỉ cần một sơ sẩy nhỏ, cũng là cái cớ tuyệt vời cho những bụng dạ hẹp hòi dèm pha, ôi ỉ. Tệ hơn nữa là bất kể dưới linh những “án” kỷ luật nặng đến bất ngờ so với lỗi của họ.

Yêu nên tốt, ghét thành xấu, thói đời là vậy. Tình cảm cá nhân được xây dựng trên cơ sở lợi ích của bản thân mỗi người. Nhưng trong môi trường cơ quan, nhất là các đơn vị chiến đấu như ở đây, thái độ cảm tính đó thực sự là mối họa, bởi chẳng có gì làm giảm nhiệt huyết trong người lính, bằng những “đòn” không mấy sạch sẽ kiểu đó. Chỉ có những người thực sự mang tâm “dĩ công vi thượng”⁽¹⁾, mới gạt bỏ được niềm riêng, để công tâm nhìn nhận, đánh giá ghi nhận năng lực của người khác, nhất là của người mà mình không mấy cảm tình.

Vụ 500 bánh vừa rồi, đường đường là một Phó trưởng phòng như ông Tuất, mà cũng chỉ được tham gia một vài công đoạn bên rìa chuyên án. Tất tần tật từ khâu trình sát, đến lên phương án đánh bắt... Tuấn đều báo cáo trực tiếp với Trưởng phòng Hà, và cao hơn là Giám đốc Công an tỉnh. Thắng biết ông Tuất đã mấy lần dò hỏi về công việc, nhưng Tuấn đều có ý lảng tránh. Làm sếp hỏi còn gì khó chịu bằng việc hỏi mà lính không thưa. Gần đây, ông Tuất lại quay sang hỏi Thắng về công việc mà Tuấn đang làm. Rồi thì qua câu chuyện, Thắng đọc được ý gì đó như là ly gián giữa anh và Tuấn. Trong thâm tâm, anh không phục kiểu ứng xử

⁽¹⁾ *Đặt việc công lên trên.*

như vậy. Nhưng là người trầm tĩnh, Thắng chỉ âm ừ rồi cười nụ, chứ không để lộ mình ra như Tuấn.

Đôi lúc, công việc và các mối quan hệ xung quanh khiến anh cảm thấy mệt mỏi. Tìm được một thằng mẫn cán, hiểu nghề và vô tư như Tuấn, đâu phải là dễ. Cũng ngay tại đơn vị này, Thắng thấy “dị ứng” với mấy thằng cùng trang lứa. Chúng làm việc qua quýt, đối phó, nhưng lại rất chăm hóng hốt những chuyện người khác, nhất là những vụ quy hoạch, bổ nhiệm. Có tin gì “hot”, cả bọn túm năm, tụm ba bình phẩm, ỉ ôi kẻ này, nói xấu người kia.

Thắng nhận thấy những người xung quanh anh có thể chia thành ba loại. Với số anh em trẻ mới về đơn vị, lòng còn tràn đầy nhiệt huyết, nên có ham muốn dẫn thân để thử thách sức trai. Họ không có nhiều mục tiêu, ngoài mong muốn chứng tỏ mình làm được những việc to tát, vừa để tích lũy kinh nghiệm thực tiễn. Cao hơn một chút là dần chỉ huy các đội nghiệp vụ. Cấp này đa phần vẫn say nghề, bởi năng lượng sống còn tràn trề. Nhưng mặt khác họ chịu áp lực từ những chỉ tiêu công tác khoán xuống đến từng tổ đội, buộc phải vào trận với hết sức lực. Với lãnh đạo cấp phòng ban, lòng say mê công việc từ thuở làm lính vẫn chảy trong huyết quản của nhiều vị. Nhưng mặt khác, đã giữ đến cương vị này thì mục tiêu chính trị thường

đã được xác định rõ ràng trong từng hành động. Ví như ông Tuất - một người có tiếng là hãnh tiến, thì những chiến công phải trở thành những viên gạch lót đường để đi lên những “chỗ” cao hơn. Có thể vì ông ta nghĩ danh và lợi luôn song hành trên từng nấc thang. Bả danh lợi luôn là mối nhử con người ta. Vì quý nên tranh. Khi đó mọi tâm sức trí tuệ, thay vì để hướng vào công việc chung, lại được dồn cho việc tranh quyền đoạt vị.

Chuyện này dầu không muốn, cũng phải thừa nhận rằng nó đã trở thành một vấn nạn trong xã hội hiện nay, ở bất kỳ lĩnh vực, ngành nghề nào. Bước vào những kỳ cuộc bầu bán, nội bộ ở đâu cũng xảy ra không chuyện này, thì chuyện khác.

Trong những tháng ngày ấy, bầu không khí cơ quan luôn ngột ngạt, oi bức. Người ta cười với nhau gượng gạo, giơ ra những bàn tay mềm oặt, nhũn nhão để bắt lúc chạm mặt chẳng dùng. Cặp mắt “người trong cuộc” luôn trĩu nặng suy tư và cảnh giác. Một chuyện khá phổ biến, là để nắm vững “địch tình”, hay để hạ uy tín và lợi thế của đối thủ cạnh tranh, tất cả các biện pháp đều có thể được sử dụng. Từ “đánh” người vào nắm thông tin, đến đồn đơn thư hiểm độc. Theo quy định, người đang “có vấn đề” đều phải gác lại để xem xét. Và thường là “chờ được vạ thì má đã sưng”, khi mọi việc trắng - đen được làm sáng tỏ, “ra

ngô ra khoai”, thì cơ hội để bổ nhiệm cũng đã qua đi. Điều này mở ra những “cuộc chiến đơn thư” trước thềm bầu bán. Những chuyện bịa tạc vu vạ, hoặc sự cố từ thuở tám hoánh nào đó, được chọn đúng thời điểm ấy để tới tấp bay về cơ quan, trong những lá đơn chính danh có, nặc danh có. Rồi thì những tin đồn hiểm ác được chuyển hóa thành các bài báo lá cải, rải như truyền đơn ở những nơi nhạy cảm, để triệt hạ uy tín của nhau.

Cấp trên hay cán bộ thanh tra, tổ chức cán bộ... lại có dịp mũ măng chỉnh tề, rầm rập tới lui để chủ trì các cuộc mổ xẻ xem xét sự việc theo cách “sợi tóc cũng chẻ làm tư”.

Rồi cảnh tượng thường thấy là sau mỗi giờ tan sở, những người cùng vây cánh lại len lén rời đi sau những tin nhắn, cuộc gọi bí hiểm. Có thể ở đâu đó, người ta đang chụm đầu bày trận lập mưu.

Duy có cánh đứng ngoài “cuộc đua”, lại xem đây là dịp hay để chém gió, khoe khoang hiểu biết. Lúc “trà dư tửu hậu”, họ thổi vào tai đám hóng hớt những thông tin động trời. Kiểu như ông X, bà Y đã chạy cửa chỗ nào, hết bao nhiêu để “thắng” đợt này. Hài hước, họ gọi đó là các trận “lên sàn” hay “leo dốc bằng tay”. Câu nói “chú rất tốt, nhưng thằng ấy còn tốt gấp đôi” luôn đem lại những trận cười rũ rượi, sảng khoái của lũ rồi việc. Dư luận thì vẫn chỉ là dư luận, cũng chẳng ai có thể kiểm chứng có

hay không sự việc đó. Vì là việc chỉ những người trong chăn mới biết, mà ai dám hé răng.

Mà đến là lạ, người ta luôn háo hức thái quá với chuyện triều chính. Không thiếu những dự báo, nhận định, toan tính, sắp đặt “chỗ ngồi” cho người khác.. được đưa ra từ bàn nhậu, thậm chí là trà đá vỉa hè... Ai đó đã gọi đó là hiện tượng “toàn dân làm quy hoạch”.

Hùng đã được cho về phòng điều trị. Hậu quả trận đánh hội đồng làm anh gãy xương cẳng tay phải và đa chấn thương vùng đầu mặt. Tệ nhất là vùng mũi và mắt trái bị đánh bầm dập, tụ máu trong. Sau khi hội chẩn, bệnh viện xử trí bó bột cẳng tay đồng thời xử lý các vết thương phần mềm. Hùng được chỉ định điều trị nội trú.

Hoa nhớ lại cái đêm kinh hoàng ấy. Nhưng cũng nhờ nó, mà cô đã có một bước tiến dài trong công việc. Thật là “họa trung hữu phúc”⁽¹⁾, cơ hội để nắm bắt thông tin về Hùng cùng quan hệ của anh ta đã đến quá tình cờ và đúng lúc.

Sau khi chở Hùng vào thẳng Bệnh viện B., làm các thủ tục cấp cứu, Hoa khôn khéo bảo Hùng báo tin cho người nhà. Anh chàng liền móc máy điện thoại,

⁽¹⁾ Trong rủi ro có may mắn.

nói cho Hoa password⁽¹⁾ để mở máy gọi cho anh trai mình. Sau cuộc gọi đi chừng ba mươi phút thì người nhà Hùng đến. Đó là một người đàn ông trạc gần năm mươi tuổi, dáng vẻ đường bệ, sang trọng nhưng nét mặt hơi dữ tợn và sần sùi vết rỗ. Nhìn kỹ khuôn mặt ông ta chỉ có vài nét hao hao với Hùng. Thập tùng người đàn ông, có hai nam thanh niên vẻ hăm hốt, dù họ khoác trên người những bộ cánh hàng hiệu, sức nức mùi nước hoa.

Gặp Hoa, người đàn ông từ tốn hỏi:

- Cô là người gọi điện cho tôi?

- Dạ, ông là...?

- Tôi là anh trai Hùng. Tình hình nó thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?

- Dạ, vừa nãy anh Hùng bảo em gọi cho anh. Chúng em là bạn, tối nay bọn em đi ăn, lúc về anh Hùng lái xe gây tai nạn bị người ta xúm vào đánh. Em mới đưa anh ấy vào đây.

- Bọn nào đánh nó... Hả? Có nhớ mặt không? - Người đàn ông bỗng quắc mắt hỏi Hoa, bộ hàm hình đầu rắn nghiêng trềo trẹo.

- Nhóm thanh niên ấy có sáu, bảy thằng đi bằng xe máy. Lúc đấy hỗn loạn nên em chẳng kịp nhìn kỹ

⁽¹⁾ Mật khẩu.

nên không nhớ mặt đứa nào. - Hoa nói nhanh vì trông nét mặt người đàn ông đang hầm hầm tức giận, khí nóng nghe như đã trào ra trong khóe mắt và cách hỏi. Sau câu hỏi gay gắt, chợt cảm thấy vô duyên, người anh liền hạ giọng, hỏi Hoa nhẹ nhàng hơn:

- Hùng bị thương có nặng không? Đang nằm ở đâu?

- Dạ, anh ấy đang trong phòng cấp cứu. Vết thương cũng khá nặng, chảy nhiều máu và hình như gãy tay.

- Thế đánh xong chúng bỏ đi à? Hay có ai can ngăn?

- Dạ lúc đó may có người dân xông vào can, kéo anh Hùng ra và gọi 113, nên mới thoát đi được. - Hoa nhanh ý vượt qua câu hỏi.

- Thế ô tô của nó đâu?

- Dạ, em đang gửi trong bãi. Anh cầm chìa khóa luôn nhé.

- Thôi cô cứ cầm đi, lúc nào Hùng tỉnh thì đưa cho nó. Mà cô tên là gì? Làm ở đâu?

- Dạ em tên Thu Thủy, em đang trông đứa cháu cấp cứu ở Bệnh viện Nhi. Em làm kế toán doanh nghiệp anh ạ. Sao em trông anh cứ quen quen...?

- Thế à, tôi chưa gặp cô bao giờ, thiên hạ nhiều người vẫn có nét giống nhau mà!

- Vâng ạ. Thôi các anh ở lại sau nhé, em phải về rồi. Có gì anh cần giúp đỡ anh cứ gọi cho em. Sáng mai em lại qua thăm anh Hùng.

- Ủ, đọc số cho tôi xin số nào.

Hoa khắp khởi mừng thầm, nhưng cố giữ nét mặt thật tự nhiên. Cô đọc số điện thoại cho người đàn ông bấm sang để thông máy. Trước đó, chiếc camera cúc áo đã bí mật lưu lại đầy đủ khuôn mặt của những người này...

Những diễn biến mới được Hoa thông tin ngay cho Tuấn cùng tám ảnh chụp lên người anh mặt rỗ của Hùng. Ngay trong đêm, “nhà” đã chỉ thị cho cô tận dụng tối đa cơ hội này để bám sát Hùng nhằm tăng sự tin tưởng gần gũi, bằng cách thường xuyên qua lại thăm nom anh ta. Cô chỉ phân vân không hiểu vì sao chính tướng Thành gọi cho cô dặn đi dặn lại rằng không được nghe điện thoại của bất kỳ ai trong đơn vị, ngoại trừ sếp Hà và Tuấn “đen”. Nếu cực chẳng đã phải nghe, thì cũng không được nói gì về công việc đang triển khai.

Trưa hôm sau, Hoa diện bộ cánh nhã nhặn, trang điểm nhẹ rồi bắt xe ôm qua bệnh viện thăm Hùng. Lúc này Hùng đang trải qua các thủ thuật cấp cứu. Vài giờ sau anh được đưa về phòng điều trị theo yêu cầu. Cả Hoa và người mặt rỗ cùng túc trực bên giường bệnh. Khi tỉnh lại, Hùng khó nhọc đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Trông

thấy Hoa, một nụ cười khó nhọc nở ra trên đôi môi khô khốc. Cô cũng trao lại ánh mắt. Người đàn ông đứng bên, như đọc được câu chuyện không lời ấy, nên quay gót đi ra cửa. Có thể, ông ta đã xác thực được quan hệ của em mình với cô gái lạ mặt.

Hoa nhanh nhẹn bỏ cam, tay thoăn thoắt vắt lấy nước rồi bón từng thìa cho Hùng. Anh chàng ngoan ngoãn như một đứa trẻ, đón nhận từng muỗng nước ngọt ngào. Yên lặng. Đột nhiên, bàn tay lạnh lặn còn lại của Hùng bỗng nắm lấy tay Hoa. Cái nắm tay thật ấm và dịu dàng. Khi ấy Hoa hiểu rằng anh ta muốn thay lời cảm ơn cô về tất cả những việc đã làm cho anh trong buổi tối hôm qua. Quả thực, nếu lúc ấy Hoa không quyết đoán và xông xáo, chưa biết hậu quả sẽ đi đến đâu. Sự việc xảy ra quá bất ngờ.

Đêm qua, Hoa đã trần trọc tự vấn và cảm thấy lo lắng. Việc bộc lộ khả năng quyền cước hay lái xe như bay, rồi tháo vát trong giải quyết công việc ở bệnh viện... biết đâu đã chẳng làm Hùng nghi ngờ về thân phận của cô. Nhưng ở vào tình huống buộc phải cứu người, cô không còn lựa chọn nào khác. "Thôi thì sẽ lựa lời mà hợp lý hóa chuyện này." - Hoa nhủ thầm.

Hùng vẫn nắm tay Hoa không rời, cô ngoan ngoãn để yên. Không gian vắng lặng, chỉ còn tiếng "ping, ping" phát ra đều đặn từ những chiếc máy y tế. Căn phòng

trắng toát, như tăng thêm nỗi cô độc của người bệnh. Bởi thế mà họ luôn cần có ai đó ở bên cạnh. Không chỉ là giúp đỡ, mà là cảm giác được săn sóc, yêu thương.

Hùng lại thiếp đi. Cổ lẽ do dư âm của thuốc gây mê đã dùng khi làm thủ thuật trước đó. Hoa có dịp nhìn kỹ khuôn mặt Hùng. Đàn ông gì mà môi đỏ như con gái. Sao anh ta không giống ông anh mấy nhĩ. Nhìn hai người khó bảo là hai anh em ruột. Phong cách cũng khác nhau. Một ông thì bệ vệ, đĩnh đạc theo kiểu đại gia, còn một người lại đầy vẻ trí thức, lịch lãm. Hùng nằm yên lành như một đứa trẻ, trông khá đáng yêu. Một điều gì đó như là sự tin cậy đã định hình trong cô khi chạm nhau ánh mắt bên giường bệnh của bé Kiên. Và nó đang lớn dần một cách không kiểm soát. Bảo đây là đối tượng liên quan đến ma túy ư? Với cô thật khó tin. Linh cảm mách bảo cô rằng, trong chuyện này ắt phải có uẩn khúc gì đây. Hay là...?

Người mặt rỗ đường đột quay vào, Hoa không kịp rút tay ra khỏi Hùng, nên cảnh tượng tay trong tay dường như đã đập vào mắt ông ta. Một nụ cười thoáng nở trên môi, ông ta đằng hắng giọng:

- Cô ở đây với nó thêm một lúc nhé. Tôi phải đi có chút công chuyện.

Hoa làm ra vẻ sượng sùng, khuôn mặt ửng hồng rồi đứng lên thưa lễ phép:

- Dạ, anh cứ yên tâm về đi, có em ở đây rồi.

- Tốt quá, nhà không có phụ nữ nên phiền cô trông nó giúp tôi. Hàng ngày tôi cũng chỉ đảo qua, đảo lại được một lát thôi. Có gì cần Thủy cứ gọi cho anh nhé. - Người mặt rỗ chợt đổi cách xưng hô ra chiều thân mật.

- Vâng, anh cứ yên tâm.

Từ hôm ấy, Hoa túc trực cả ngày ở bệnh viện trông nom Hùng, đến tối mới trở về với mẹ con chị Hân. Việc “cắm” Hoa thường trực bên giường bệnh của Hùng, nằm trong kế hoạch điều nghiên về các mối quan hệ xung quanh anh ta. Đây là một cơ hội trời cho. Hàng ngày, rất nhiều топ khách vào thăm Hùng và đều gặp Hoa ở đó. Chẳng nói ra nhưng ai cũng mặc định họ là một đôi. Nhờ vậy mà việc giao tiếp của Hoa với họ thuận lợi hơn. Có người đã hỏi cô bao giờ cưới... Khi ấy Hoa chỉ trả lời bằng nụ cười như là e lệ ngượng ngùng, ai muốn hiểu thế nào cũng được. Nhờ uyển chuyển trong giao tiếp, chẳng mấy chốc Hoa đã biết khá nhiều bạn bè của Hùng. Từ những mảnh ghép rời rạc, một bức tranh tổng thể đang dần dần hiện ra.

Điều khiến Hoa lầy lăm lạp là không thấy có người nhà đến thăm Hùng, ngoại trừ ông anh mặt rỗ. Mới đây, sếp Hà lại gọi xuống yêu cầu cô đi sâu vào con người này, nhưng phải hết sức cảnh giác, thận trọng và tuyệt đối không để xảy ra sơ suất dẫn đến việc bộc lộ thân phận.

Bản thân cô cũng đã linh cảm, đó chính là người cần tập trung nghiên cứu. Sau những lần ông ta rời khỏi bệnh viện, Hoa đều gọi điện ra bên ngoài...

Từ ngoài cổng bệnh viện, một anh chàng đen nhẻm trong bộ dạng xe ôm lại tất bật với những việc cần phải làm...

Trong những lần trò chuyện chớp nhoáng bên giường bệnh của Hùng gần đây, ánh mắt của người đàn ông mặt rỗ nhìn Hoa đã bớt dần sự xa lạ. Thậm chí, cô còn cảm thấy có nét trêu mến ở trong đấy. Một hôm, khi Hoa xin phép trở về bệnh viện trông cháu, ông ta liền cất giọng đề nghị:

- Thực ngại quá! Người nhà em cũng nằm viện mà em phải sang đây trông thẳng Hùng. Phiền em quá. Hôm nay anh có chút thời gian, để anh đưa em về và cho anh thăm cháu luôn.

“Rất có thể là phép thử xem mình nói có đúng không.” - Ý nghĩ lóe nhanh trong đầu. Cô chối từ vài câu cho phải phép, như thể ngại ngùng vì làm phiền. Trong lúc ấy, âm thanh của cuộc trao đổi vẫn tự động được ghi lại và chuyển tiếp ra ngoài. Tuấn chạy bay, chạy biến về Bệnh viện Nhi để chuẩn bị mọi việc...

Ngồi bên giường bệnh của bé Kiên, ông ta ân cần thăm hỏi chị Hân. Người đàn bà quê mùa cứ theo đúng lời chú Tuấn dặn để thưa chuyện với ông khách

sang trọng. Thăm hỏi một lúc, ông ta móc từ túi ra cái phòng bì dày khự, đưa cho chị Hân để lo chuyện thuốc thang cho con rồi từ tốn chào về.

Thời gian người mặt rỗ cùng lái xe trên phòng thăm bé Kiên, Tuấn cúi húi làm gì đó ở trong nhà xe bệnh viện, cạnh nơi đỗ của chiếc xe Rolls-Royce mà Hoa vừa bước xuống khi nãy...

Tấm băng rôn căng ngang cổng chính trụ sở Công an tỉnh. Dòng chữ màu vàng: “Chào mừng đoàn đại biểu cấp cao Cục Công an tỉnh V.N đến thăm và làm việc”, được cắt bằng tiếng Trung Quốc và tiếng Việt nổi bật trên nền phông đỏ. Không khí chờ khách rộn rạo. Đúng 9 giờ, Đoàn xe đại biểu có Cảnh sát giao thông dẫn đường tiến vào. Tướng Thành uy nghi trong bộ lễ phục Thiếu tướng Công an nhân dân, cùng tập thể Ban Giám đốc và lãnh đạo các đơn vị nghiệp vụ đứng sẵn hai bên cánh gà lối ra vào hội trường. Thiếu tướng Lý Mạo Nhiên - Giám đốc Cục Công an V.N bước xuống xe, cùng đoàn tùy tùng khoảng mười người theo thứ tự, cấp bậc tiến vào khu vực đón tiếp. Tướng Thành bước lên trước hồ hởi bắt tay chào đón người đồng cấp. Một nữ trung úy chuyển bó hoa tươi để ông tặng khách. Đoàn Trung Quốc cũng trao tặng ông Thành bức trường viết bằng hai thứ tiếng, trên có dòng chữ: “Hợp tác hiệu quả”. Thời gian qua, phía Việt Nam đã bắt giúp

họ hàng chục đối tượng truy nã trốn sâu. Đồng nghiệp nước bạn cũng chia sẻ nhiều thông tin có giá trị về các đối tượng gây trọng án trong tỉnh bỏ trốn qua biên giới. Họ cũng đã bắt và dẫn độ cho phía ta nhiều tên có quyết định truy nã đặc biệt nguy hiểm.

Chủ khách cùng cười hỉ hả. Làm việc ở hai tỉnh giáp biên, nên họ có thể trò chuyện trực tiếp với nhau bằng tiếng mỗi nước, không cần đến phiên dịch. Cuộc hội đàm diễn ra ngay sau đó. Hai bên thăm hỏi tình hình và chia sẻ các thông tin tội phạm có liên quan.

Sau nửa giờ làm việc công khai, hai vị giám đốc bước vào cuộc họp kín tại khu vực cách ly, theo đề nghị của bạn. Tất cả nhân viên phục vụ đều ở bên ngoài.

Tướng Nhiên cất lời trước bằng tiếng Việt:

- Vừa qua, chúng tôi đã triệt phá hàng chục tụ điểm ma túy lớn ở trong sâu nội địa Trung Quốc. Đáng chú ý là hàng đều có xuất xứ từ Việt Nam. Kết quả đấu tranh khai thác, một số đối tượng đã khai ra đường dây vận chuyển ma túy từ Việt Nam vào Trung Quốc qua các lối mòn biên giới. Theo lời khai, đường dây này có cả một nhà máy sản xuất ma túy ở miền Trung (Việt Nam). Chúng tôi đã có số máy di động của kẻ cầm đầu. Đề nghị các đồng chí Việt Nam đi sâu tìm hiểu và phối hợp điều tra.

Nói rồi khách mở cặp, lấy ra một tờ giấy có ghi số máy điện thoại. Tướng Thành chìa tay đón nhận. Với vẻ mặt bình

thần, ông liếc nhanh dãy số, nét toan tính hiện nhanh qua cái nhú mày... Ông tiếp lời:

- Việc điều tra về đường dây này không còn là nhiệm vụ riêng của phía Việt Nam. Đây là tổ chức tội phạm xuyên quốc gia, có nhiều hoạt động nằm ngoài lãnh thổ Việt Nam. Do đó, chúng tôi cần sự phối hợp chặt chẽ từ các đồng chí Trung Quốc, vì khâu tiêu thụ diễn ra bên đó. Thông tin thu được từ Trung Quốc rất quan trọng để Công an Việt Nam mở rộng diện điều tra trong nước. Hiện nay, đã có một số tài liệu phản ánh về đường dây này. Công tác điều tra đang có những bước tiến đáng kể. Tuy nhiên, để “con cá to dưới tầng nước sâu” bộc lộ, rất cần phải triển khai một “trò chơi nghiệp vụ” từ ngoại biên...

- Đề nghị đồng chí cho biết rõ hơn kế hoạch?

- Giá như có một đơn đặt hàng từ bên đó...

- A, chúng tôi hiểu rồi...!

Hai vị tướng cùng chụm đầu bàn bạc. Một giờ trôi qua chóng vánh. Họ chia tay nhau với những cái siết tay thật chặt. Khách về rồi, tướng Thành tức tốc bốc máy gọi Đại tá Hà.

Đơn vị vắng như chùa bà Đanh...

Mấy ngày trước tại buổi giao ban Công an tỉnh, Đại tá Hà đứng dậy xin phép Ban Giám đốc cho nghỉ

chữa bệnh. Vì vậy, người được Ban Giám đốc chỉ định thay ông sang Singapore dự hội thảo quốc tế về phòng chống ma túy là Thượng tá Tuất, chương trình dự kiến kéo dài nửa tháng. Sau đó vài hôm, Thượng tá Hoàng cũng dẫn quân đi làm một vụ khác đã theo từ lâu, nên ở nhà chỉ còn Đội trưởng Thắng làm “tổng quản” tạm thời của hơn chục con người. Lính tráng mừng hóm, chẳng gì sướng bằng việc các sếp đi vắng. Sáng ra họ chỉ việc “đánh văng” qua cơ quan một lát rồi lượn. Dân trình sát là vậy.

Sáng thứ hai đầu tuần, Phòng Tổ chức lại xuống thông báo cử tiếp 5 anh về Hà Nội tập huấn nghiệp vụ điều tra tại Học viện Cảnh sát. Nhận lệnh, họ có một buổi sáng để chuẩn bị tư trang cho một tháng xa nhà.

Xuống đến nơi, người đón họ không phải ai khác mà chính là... sếp Hà khiến cả bọn ngỡ ngàng. Họ thì thào: “Sao bảo sếp xin nghỉ chữa bệnh cơ mà? Chắc chắn phải có việc gì hệ trọng lắm thì mới dùng cách này”. Sự việc lạ thường này, với dân trình sát già dơ quả là không khó để phán đoán. Thầy trò họ cùng kéo nhau đi họp án tại một nơi không thể ngờ tới - giảng đường đại học. Cùng dự họp còn có thầy Trưởng khoa ma túy. Ông gật đầu chào đám lính rồi cười nụ đầy ẩn ý.

Đội phó Tuấn đến muộn vài phút. Anh chào thủ trưởng và đồng đội bằng ánh mắt quét qua. Khuôn mặt đen sạm hằn lên những nét căng thẳng.

Đại tá Hà quán triệt:

- Ngoại trừ chúng ta ở đây, tuyệt đối không có thêm một ai nữa được biết công việc sắp tới. Việc này tối quan trọng, liên quan đến tính mạng của đồng đội các cậu, nên người nào tiết lộ thông tin sẽ bị kỷ luật rất nặng. Mọi người chỉ cần thực hiện đúng những phần việc được phân công. Cậu Tuấn báo cáo tình hình mới nhất xem thế nào?

- Báo cáo, “rệp” của ta phát huy tốt. Tổng hợp thông tin truyền về qua nhiều ngày, có thể nhận định tới đây sẽ có một chuyến xe chở hàng, có thể là hóa chất, đến một địa điểm nghi là cơ sở sản xuất ma túy. Các đối tượng có trao đổi với nhau về lộ trình di chuyển. Tạm thời phán đoán điểm đến của chúng có thể ở phía Tây tỉnh N.A.

- Cậu đề xuất đi?

- Vì ta chưa biết đích xác tọa độ cụ thể của cơ sở này, nên cần tổ chức ngoại tuyến. Khó khăn của chúng ta là hành trình di chuyển dài và các đối tượng rất tinh quái. Nếu để xảy ra sơ suất trên đường trong quá trình đeo bám, chúng sẽ sinh nghi và thay đổi kế hoạch. Tôi đề xuất sẽ chia lực lượng thành nhiều mũi, triển khai theo chiến thuật phân chia chặng đường và đón lõng chạy trước. Phải rải quân ém trước tại nhiều địa điểm trên lộ trình di chuyển của chúng. Cần thiết phải đưa xe kỹ thuật vào việc. Trinh sát sẽ đi cả ô tô và xe máy, để linh động

xử lý các tình huống trên đường. Sau khi xác định được mục tiêu, sẽ tổ chức điều nghiên sâu về nó.

Thầy Trưởng khoa lắng nghe chăm chú rồi quay sang bảo ông Hà:

- Về người, anh cần bao nhiêu tôi có bấy nhiêu. Đây là cơ hội tốt cho các em năm cuối thực tập. Quân của anh làm tổ trưởng các mũi trinh sát, người của tôi sẽ hỗ trợ.

- Trước mắt, tôi dự kiến chia thành 4 tổ. Anh cho tôi mượn thêm 5 học viên nữa. Chọn cậu nào có thể lực khá, lái xe giỏi và ý thức tổ chức kỷ luật tốt để tham gia.

Nói với đám lính đang rạo rực cảm xúc vào trận, ông Hà kết luận:

- Duyệt phương án cậu Tuấn đề xuất. Hậu cần xe cộ chúng tôi sẽ lo. Đây là khâu đột phá hết sức quan trọng của chuyên án, vì vậy các cậu hành động phải nhất quán theo chỉ đạo của tôi. Từ nay cho đến khi kết thúc chiến dịch, sở chỉ huy dã chiến sẽ đặt tại đây. Các cậu sẽ ở lại đây như những đợt tập huấn trước. Nếu trên nhà có ai thăm hỏi công việc ở Hà Nội, thì chỉ được phép trả lời đúng như nội dung triệu tập của Phòng Tổ chức. Ông nào bép xép là “mất đầu” đấy!

Vài ngày sau...

Chiếc xe kỹ thuật đã lấp biển trắng. Trông nó không khác chiếc 12 chỗ bình thường, nhưng lớp kính được dán

kín bằng ny lon mờ, khiến chỉ có người bên trong nhìn được ra ngoài. Xe được ngăn thành hai khoang. Phía trước có dãy ghế ngồi. Sau lớp ngăn là hệ thống máy kích hoạt sóng bộ đàm, máy quét định vị tín hiệu vô tuyến. Một màn hình vi tính 21 inch được thiết kế gắn vào thành xe. Trên đó đang hiển thị bản đồ điện tử chụp ảnh địa hình từ vệ tinh địa tinh. Đại tá Hà cùng hai sỹ quan kỹ thuật đang chú mục theo dõi cuộc rượt đuổi, đeo bám giữa những chấm màu nhấp nháy. Lúc này, trên màn hình có một chấm đỏ đang di chuyển với tốc độ khá nhanh về phía Nam, trên đường cao tốc Pháp Vân - Cầu Giẽ. Phía sau nó, một chấm xanh đang di chuyển cùng chiều với tốc độ tương ứng. Khi chấm đỏ còn cách một ngã ba khoảng 5 km, Đại tá Hà chăm chú quan sát rồi ra lệnh qua bộ đàm:

- Chú ý! Rất có thể đối tượng sẽ rẽ theo hướng đi Ninh Bình. Số 2 ra đường chạy trước một đoạn rồi đi chậm lại, để nó vượt qua.

- Số 1 không bám nữa. Tăng tốc ngay vượt nó đi. Đến ngã ba thì rẽ trái về hướng Nam Định, đề phòng nó cũng đi đường đó. Nếu nó tiếp tục đi hướng Ninh Bình thì quay lại để hỗ trợ số 2.

Mệnh lệnh được truyền đến tất cả các máy bộ đàm đang mở cùng tần số. Bán kính tín hiệu thu phát tốt là 10 km. Những tiếng “rờ”, “rờ” khọt khẹt đáp lại. Mồ hôi rịn ra trên trán người “bày cờ”.

Một tiếng trôi qua, chấm đỏ vẫn di chuyển nhanh trên màn hình về phía Nam.

- Số 3, số 4 chú ý. Nó sắp đến Thanh Hóa rồi. Đổ đầy xăng cả 2 xe máy chưa? Đợi ở khu vực Hà Trung.

Đại tá Hà tiếp tục màn độc thoại. Có tiếng nói trong bộ đàm:

- Báo cáo, đối tượng đã dừng lại ở Tam Điệp, đang rẽ vào quán bên đường, chắc là uống nước. Số 2 xin chỉ thị.

- Số 2 cứ chạy chậm qua đi. Số 1 dừng ngay, đề phòng nó quay đầu.

Hai mươi phút sau, chấm đỏ lại nhấp nháy rồi tăng tốc đột ngột. Đại tá Hà ra lệnh:

- Đối tượng đã xuất phát, số 2 chú ý! Chạy trước nó một đoạn, đủ gần để thấy qua gương chiếu hậu. Nhìn xem có mấy người trên xe.

Đội hình di chuyển diễn ra lúc nhanh, lúc chậm, nhịp nhàng theo chỉ lệnh của vị Đại tá. Xẩm tối, đoàn xe đã vào đến tỉnh N.A, chấm đỏ rẽ sang con đường đi lên huyện miền núi T.D. Hai chiếc xe máy vẫn đều tay ga cùng chiều. Vừa nhồm nhoàm nhai bánh mì, Đại tá Hà vừa căng mắt nhìn vào màn hình. Ông lẩm bẩm: “Lên T.D hả con? Được đấy!”. Cả ngày hôm nay, ông già tuổi đã lục tuần lắc lư trên chiếc xe chỉ huy chạy sau cùng. Hai kỹ thuật viên chốc chốc lại vặn

veo người kêu mỗi vì từ sáng đến giờ, họ vẫn chúi mũi vào hộp điều khiển thiết bị. Những cuộc hành trình thế này không cho phép họ ngừng nghỉ. Bởi chỉ cần thiếu tập trung, xao nhãng đi dù chỉ một phút, là những sự cố phức tạp xảy ra trên đường có thể khiến họ mất dấu con mồi. Cũng như chỉ huy, họ cũng chỉ qua bữa bằng ổ bánh mì và chai nước suối. Trên xe của họ, luôn có một “kho” thực phẩm khô ăn liền. Lúc vào việc, ước muốn có được một bữa ăn cho đàn ông hào hùng, quả là điều xa xỉ.

Đi qua thị trấn huyện lỵ, bỗng xuất hiện một con đường nhỏ rẽ vào xã vùng cao L.M - một xã trọng điểm ma túy phía Tây tỉnh N.A. Đang bon bon với tốc độ cao, chột chấm đỏ dừng lại. Sau vài phút, nó quay đầu chạy ngược chiều trên con đường vừa đi qua. Đại tá Hà quát trong bộ đàm:

- Đối tượng đang quay lại. Số 1, số 2 quay đầu lại ngay. Dừng để nó nhìn thấy. Số 3, số 4 cứ đi bình thường, đừng nhìn nó khi chạm mặt. Tách ra đi xe trước, xe sau.

Có tiếng nói xôn xao trong bộ đàm:

- Sao thế nhỉ? Hay nó “ngà” bị mình theo?

- Chắc nó quay lại để kiểm tra “đuôi”. Cứ bình tĩnh!

Không ngoài dự đoán, chấm đỏ quay ngược lại chừng 5 kilômét thì dừng lại, vài phút sau nó trở lại lộ

trình di chuyển ban đầu. Đoàn xe tức tốc quay lại, đuổi bám theo ở khoảng cách chừng 500 mét. Đến ngã ba, đối tượng rời khỏi trục đường chính rồi rẽ vào đoạn đường nhánh đi lên xã L.M. Con đường đá gập ghềnh, len lỏi giữa một bên là sườn núi đá và bên kia là dòng sông dẫn nước từ cửa xả lũ của thủy điện. Độ dốc cao khiến cả tỷ mét khối cuồn cuộn dồn về hạ lưu với vận tốc rợn người.

Đường khó đi và nguy hiểm khiến tốc độ di chuyển của chấm đỏ như bò. Đại tá Hà cắn môi nung nấu. Nếu “bầu đoàn thể tử” theo nó, sẽ gây sự chú ý. Quanh vùng này thiếu gì người của nó. Mặt khác, nếu nó bất chợt lại quay đầu ra kiểm tra, sẽ lộ đuôi, trốn không kịp. Ông ra lệnh dứt khoát:

- Xe máy tiếp tục bám theo, giữ khoảng cách an toàn. Số 1 và 2 dừng lại đã, giấu xe ô tô vào chỗ khuất. Chờ lệnh.

Đêm miền rừng xuống nhanh. Sương lả tả bay, trùm cái buốt lạnh lên thỉnh thoảng. Gần 20 giờ, chấm đỏ đột nhiên dừng lại khá lâu trên màn hình. Đại tá Hà hơi cảm thấy lo. Ông bấm bộ đàm hỏi Tuấn:

- Đang ở đâu rồi? Sao nó dừng lại?
- Báo cáo, nó vừa rẽ vào một khu trang trại anh ạ.
- Thế à? Giấu xe máy đi. Pin “rệp” còn được bao lâu nữa?

- Em sạch căng rồi, tối thiểu còn dùng được ba ngày nữa.

- Ừ, giấu có kỹ không? Cần thận nó rửa xe làm hỏng máy.

- Dạ, sắp cứ yên tâm, không tìm thấy đâu trừ phi nó có cái máy dò sóng. Rửa xe cũng không sao, em bọc nylon kỹ rồi.

- Hai cậu cuốc bộ vào gần xem thế nào.

- Vâng, anh tắt bộ đàm đi, có tiếng lạ sẽ “động”.

Đợi cho chấm đỏ phía sau chiếc Lexus 470 tắt hẳn trong khuôn viên khu trang trại, Tuấn “đen” cùng một trinh sát nhẹ nhàng vận động tiến lại gần. Chó sủa râm ran, dễ có đến chục con. Qua ống nhòm đêm, hiện ra những hàng rào thép gai tua tủa vây quanh 3 dãy nhà lợp prôximăng lúp xúp.

Cánh cửa ô tô mở ra, 2 người đàn ông dáng to cao nhanh nhẹn bước xuống, nhìn ngó xung quanh. Từ trong nhà, thêm 3 người đàn ông đi ra. Họ tiến đến trước xe đứng trao đổi gì đó. Tuấn nhìn sau lưng một người hình như đang khoác một khẩu AK. Một người dáng to cao tiến ra đuôi xe. Cửa hậu bật mở, đám người xúm lại thận trọng nhấc xuống mấy cái can nhựa loại 20 lít, cùng vài thùng các tông... Xong, cả bọn khệ nệ bê hàng vào trong một gian nhà dài. Có

ánh đèn dầu le lói bên trong, Tuấn nhìn lơ mờ, như là có mấy cái máy ở gần cửa ra vào...

Vài phút sau, đám người tắt đèn, khóa cửa rồi leo lên ô tô. Chiếc xe ban nãy cùng một chiếc Camry đeo biển số N.A nổ máy quay ra con đường vừa đi lúc trước. Tuấn bấm cạu sinh viên cùng đi nằm bẹp xuống cỏ. Lùm cây um tùm đã giấu họ trong bóng tối, vượt qua ánh đèn pha rọi loang loáng.

Hai chiếc ô tô từ từ trôi đi trên con đường gồ ghề. Ra đến thị trấn, chúng cùng tăng tốc rồi trở đến khoảng sân rộng trước cửa một nhà hàng thịt thú rừng lớn nhất ở đây. Anh chàng trông xe đơn dả chào mời khách vào trong nhà. Một mâm rượu đã đặt từ trước đợi họ. Chỉ có những bát canh nóng nghi ngút là được bung lên sau. Cả bọn rót rượu, chạm chén với nhau trong lặng lẽ.

Vài phút sau, xuất hiện một tốp khách vào quán. Trông họ như những người bạn lâu ngày mới gặp vì chuyện nổ như rang, chẳng hề ý tứ với người xung quanh. Quán ăn phút chốc ồn ào bởi tiếng chạm cốc, hò dô ầm ĩ...

Ở sân đậu ô tô trước cửa nhà hàng, có ông già nom bộ thất thiếu đến gặp người trông xe để hỏi đường về bệnh viện huyện. Anh này nhiệt tình hướng dẫn, cánh tay hua hua chỉ lối. Dù vậy, ông già cứ như

người lẫn thẩn, hỏi trước quên sau, khiến anh bảo vệ phải nói sa sả một lúc ông mới ậm ừ ra vẻ đã hiểu ra đường đi.

Trong khi ấy, hình như có ai đó đang lúi húi trong bóng tối phía sau những chiếc ô tô. Bóng đen biến mất trước khi người bảo vệ chỉ đường xong quay trở vào...

Chương 7

Hùng đã ngồi được dậy,

vận động nhẹ nhàng ở trong phòng, vì những chấn thương khác vùng đầu mặt đang hồi phục dần. Duy cánh tay bị gãy còn lâu mới có thể tháo bột. Khuôn cửa sổ phòng điều trị nhìn thẳng ra vườn hoa. Sau mấy hôm mưa tầm tã, trời đã cao hửng. Mây trắng xếp vảy tề tề trên nền xanh thẫm, nắng đã vàng ruộm, tưới ánh hanh hao lên từng bụi cây, tán lá. Có đôi bướm phàn phật cánh bay, mãi mê đùa giỡn đến là ngộ.

Căn phòng sạch sẽ và yên ắng. Màu trắng bệnh viện luôn làm người ta thấy đơn cô, bé nhỏ trước vận hạn. Hùng thần thờ bên khung cửa, cái nhìn vô định, xa xăm.

Những ngày qua, chuyện đến với anh thật đột ngột. Từ hôm bị tai nạn, Hùng đã đi từ ngõ ngang đến những câu hỏi chất chứa trong đầu về Thủy. Cô ấy là ai mà giỏi võ, lái xe điêu luyện, lại rất khôn ngoan trong ứng xử như vậy? Con người này cho anh cảm giác thú vị và bí hiểm.

Thực sự, đến nay cái anh biết về cô gái ấy cũng chỉ là một cái tên rất nữ tính: “Thu Thủy”, còn nhân thân lai lịch, công việc, gia đình... anh mới chỉ được nghe kể. Dẫu thế, Hùng tin vào trực giác của mình, rằng đó là người con gái nhân hậu, đáng để gửi gắm niềm tin cậy. Hoạn nạn là liều thuốc thử lòng người. Trong lúc bị đánh “lên bờ xuống ruộng”, anh đã thấy một Thu Thủy quyết liệt xông xáo, hạ đám côn đồ chỉ trong chớp mắt bằng những đòn đánh hiểm độc để cứu anh. Cô đã làm việc đó một cách chuyên nghiệp, như một người từng trải trong nghề đánh đấm, khác hẳn những gì anh thấy bên ngoài là cái vẻ nhu mì, dằm thắm.

Thủy không đơn giản như mình nghĩ. Có thể cô ấy mang nhiều bộ mặt. Nhưng dẫu có thế nào, thì Thủy cũng không thể là kẻ xấu. Vì chỉ người biết sống vì người khác, mới vượt lên trên nỗi sợ hãi để lao vào nơi hiểm nguy cứu người - Hùng đắm chìm trong mớ cảm xúc và suy nghĩ hỗn độn mỗi lúc nhớ về cô gái mới quen. Đúng là một cô nàng bí hiểm, mà hình như chính cái bí ẩn ấy đã kích thích trong anh sự tò mò, cùng ham muốn khám phá, chinh phục.

Trong những ngày Hùng nằm viện, Thủy vẫn dành tất cả thời gian trong ngày cho anh. Cô ân cần trong từng việc làm dù là nhỏ nhất, giống như những người đang yêu thương làm cho nhau. Sự có mặt thường xuyên của cô ngày càng gắn kết quan hệ giữa hai người. Về dụ

dàng, đầm thắm của Thủy khiến anh cảm thấy bất đau, thấy lòng mình ấm áp bởi cảm giác được chăm sóc, yêu thương. Dẫu chưa nói với nhau điều gì, nhưng mỗi khi Thủy đến muộn, trong anh lại cồn lên một nỗi nhớ, hay chút hờn trách vu vơ...

Cứ thế, lý trí của anh yếu ớt dần trước sự rung cảm khó tả bên trong. Hùng nhớ mãi thời khắc của cái nhìn đầu tiên bên giường bệnh bé Kiên. Đôi mắt, làn môi dịu dàng dưới mái tóc thả suông trên bờ vai tròn trịa ấy đã khiến anh bủn rủn, sững sờ. Khi đó, tay chân bỗng trở nên vụng về, thừa thãi. Hùng thoát quên mất mình với vai trò bác sỹ đang thăm khám bệnh. Thật sự khó tả cảm giác này. Là bác sỹ, anh biết nhịp tim mình tăng mạnh, những phản ứng vô thức của hệ thần kinh đã giải phóng ra những chất tạo nên cảm giác hưng phấn, mê mê đến ngọt ngào.

Thời đi học, Hùng cũng đã trải qua một mối tình, nhưng đó chỉ là những rung động cảm tính ở độ tuổi “ăn chưa no, lo chưa tới”, và rồi nó cũng chẳng đi đến đâu. Những năm tu nghiệp ở nước ngoài, khối lượng kiến thức khổng lồ cần thấm nạp đã không cho phép anh buông lòng tương tư một hình bóng nào. Ra nghề, công việc của một bác sỹ cuốn anh đi qua ngày, qua tháng. Thời gian dành cho các mối quan hệ xã hội chẳng còn mấy. Hàng ngày hết giờ làm việc về đến nhà người đã bải hoải, lại còn vui đầu vào mấy đề án, công trình khoa học... nên tuổi “băm” đã tới lúc nào chẳng hay. Thực sự, Hùng chưa

bao giờ nghỉ nghiêm túc đến chuyện vợ con. Công việc đang choán tất cả thời gian và suy nghĩ của anh. Ở bệnh viện, Hùng được đánh giá là tâm huyết với nghề, anh làm việc không chỉ với bốn phận của người thầy thuốc, mà còn bằng sự thích thú, say mê.

Và rồi ngày Thủy đến, đột ngột như tiếng sét dội mạnh vào tâm thức anh, đánh thức những khát khao thuở trẻ trai. Bắt đầu từ ánh mắt vô tình chạm nhau lúc ấy, rồi những lần đi cùng nhau đi uống nước chuyện đâu mà nhiều đến thế. Những câu chuyện không đâu, không cuối cứ tuôn chảy miên man không dứt. Càng nói, ý càng hợp, tâm thêm đồng. Hùng đã giật mình, phải chăng đây là mảnh ghép mà anh còn thiếu, là người anh đang kiếm tìm. Nếu vậy, hẳn là duyên trời đưa đây, con tạo đã sắp xếp cho họ một chỗ cạnh nhau trong đời chẳng?...

Thủy đến muộn thế nhỉ? Hùng liếc nhìn đồng hồ rồi đưa mắt qua khung cửa, chốc chốc lại ngó ra ngoài sân, bồn chồn kiếm tìm một dáng hình quen. “Sao cô ấy không rút tay ra, khi bị mình cầm hôm ấy? Hay là Thủy cũng yêu mình?” - Chàng bác sỹ lẩm bẩm rồi khẽ cười một mình. Trong trạng thái lâng lâng như say rượu, anh lấy máy điện thoại bấm số gọi Thủy. Máy đổ chuông dài nhưng Thủy không bắt máy. Hùng kiên nhẫn gọi thêm hai cuộc nữa, nhưng vẫn là chỉ có nhạc chờ đến kết thúc. “Lẽ ra giờ này em phải có mặt rồi chứ? Mà ông “rồ” nhà mình đi đâu, mà từ hôm qua tới giờ mà không thấy vào viện?” - Anh bần khoản tự hỏi.

Trong những ngày Hùng nằm viện, hầu như ngày nào người anh ấy cũng đảo qua thăm hỏi. Trong thăm sâu, Hùng luôn tôn kính người anh đó như cha. Bởi Hùng đã lớn lên mà chưa từng biết mặt người đã sinh thành ra mình. Anh là kết quả của mối tình chớp nhoáng giữa mẹ và một ông thầy lang nổi tiếng thuốc hay. Họ gặp nhau rồi tan vỡ khi ông ta đã có vợ con ở miền xuôi. Đến lúc hoài thai ra Hùng thì ông thầy lang bỏ đi biệt tích, từ ấy không một lần quay trở lại miền trung du thăm họ. Gốc gác người ấy đến mẹ anh cũng không rành, chỉ nghe phong thanh đâu như dưới mạn Hải Phòng, Nam Định...

Thời chiến tranh biên giới, đạn pháo ùng oàng suốt ngày đêm khiến thường dân thương vong vô số kể. Theo dòng người dắt díu, bồng bế nhau chạy giặc, mẹ công anh quàng quàng rời khỏi thị xã. Họ rảo cẳng đi miệt về mạn dưới, rồi lánh vào rừng nương náu. Nơi ấy ngày lại ngày đón thêm những toán dân mới đến lánh nạn, dần dần hình thành lên mấy xóm tản cư. Những người dân còn thất thần vì cuộc chiến bất ngờ ấy, đã bắt đầu cuộc sống mới bằng những gì mang theo được. Những nương khoai, nương sắn chẳng mấy mà mướt mát khắp cái thung lũng ngàn đời heo hút ấy. Mấy lớp học cũng được mở ra, mà thầy giáo là mấy chú bộ đội đóng quân gần đấy. Bọn trẻ con ngoài giờ học lại túm năm tụm ba, hết đánh đáo, chơi bi, đánh khăng, đi cà kheo... rồi cãi vã, chành chọe nhau. Chẳng hiểu vì sao cái tin mẹ Hùng chưa hoang với ông lang cũng lan xuống nơi ở mới. Có lẽ do

mấy bà cùng phố khi xưa nhiều chuyện đưa đẩy. Rồi mấy đứa lau nhau hóng được, nên mang ra trâu chọc Hùng. Chuyện ấy loang ra, nên cứ xảy ra cãi vã bọn trẻ trong xóm ngụ cư lại hét vào tai anh: “Đồ con hoang!”. Mười lần như một, Hùng đều mếu máo chạy về mách mẹ. Khi ấy, bà chỉ trả lời anh bằng sự yên lặng, với khoé mắt đỏ hoe, ầng nước.

Những ngày ấy, thi thoảng vẫn có quả đạn pháo từ bên kia biên giới bay riu riu qua đầu xóm nhỏ. Mạn trên, cách nơi họ ở chừng mười, mười lăm cây số, vẫn đang trong cuộc chiến dai dẳng trong suốt chục năm trời. Hàng ngày ở biên giới máu vẫn đổ không vì pháo thì mìn. Rồi bỗng một ngày khi đang đi học trong lớp, có tiếng đạn pháo rít xé tai và nổ oàng đầu đó gần lắm. Thầy chủ nhiệm hô vội cả lớp chạy ra hầm trú ẩn. Chợt có tiếng keng báo động. Cả bọn chui lên khỏi hầm, nhìn về thung lũng, chợt rụng rời khi thấy cả xóm nhỏ đang cuộn cuộn bốc lên những cột khói đen dưng dưng. Chẳng ai bảo ai, Hùng với lũ bạn học bỏ chạy thực mạng về nhà. Những dãy nhà gianh, tre, nứa, lá... đang rừng rực cháy. Về đến đầu xóm đã nghe tiếng la khóc thảm thiết bên những xác chết ngổ ngang. Mẹ Hùng cùng nhiều dân làng đã vĩnh viễn ra đi mà không nguyên vẹn thi hài. Cả chục đứa trẻ ốm o thoát ra cảnh mồ côi... Đơn vị công binh đóng ở cửa thung lũng đành đón chúng về nuôi. Mới 6 tuổi đầu, Hùng đã không mẹ không cha, bơ vơ lay lắt giữa dòng đời. Những ngày tháng ấy, anh sống trong tình thương của những người lính sản xuất súng đạn...

Vài năm sau, có chú bộ đội ra lớp học gọi Hùng về lán. Bước vào trong, Hùng ngạc nhiên khi thấy có người đàn bà lạ mặt cùng một anh con trai hơn Hùng nhiều tuổi, đang nói chuyện với chú sỹ quan chỉ huy. Nhìn thấy Hùng, người đàn bà kéo anh ra sân, vuốt mái tóc bờm xờm khét nắng rồi nhìn chăm chăm. Hồi lâu bà lẩm bẩm “đúng rồi, đúng rồi!”.

Mọi chuyện xảy ra ngoài mọi sự tưởng tượng trong cái đầu non nớt của Hùng. Thì ra bà ấy là vợ cả của bố, và Hùng có người anh cùng cha khác mẹ chính là cậu con trai kia. Nay ông thầy lang đã chết, trước đó ông trăng trối lại với vợ việc có đứa con rơi, mà nghe đâu mẹ nó đã chết. Ông khẩn khoản xin vợ tha tội rồi nhờ cậy đi tìm nó về nuôi. Theo địa chỉ người chồng để lại, mẹ con bà lặn lội từ Nam Định lên tận vùng rừng thiêng nước độc này để đón về giọt máu của dòng họ Vũ. Sau khi làm các thủ tục, người đàn bà đã đưa Hùng về xuôi.

Hùng đã lớn lên ở ngôi nhà của bà mẹ nhân hậu này. Tuy không dư dả gì, nhưng bà vẫn lo cho Hùng từ cái ăn, cái ngủ và cho học hành bằng chúng, bằng bạn. Chục năm sau, người mẹ ấy cũng lâm bệnh rồi cũng từ giã hai anh em Hùng. Khi đấy anh vẫn còn mài đống quần trên ghế nhà trường, còn người anh khác mẹ đã bắt đầu buôn chải, quăng quật trong cuộc sống với đủ nghề kiếm cơm. Dầu không cùng mẹ, nhưng anh ta có tình cảm đặc biệt với Hùng. Còn nhớ hồi đó, làm được đồng nào, anh cũng dành dụm chút chiu rồi gửi về cho em lấy cái mà chi tiêu, ăn học. Có lần người anh

bảo Hùng: “Mày phải học đi, nhà mình có rặng rờ được hay không là nhờ vào mày. Yên tâm chí thú mà học, không phải lo chuyện cái ăn. Tao nuôi được”. Rồi anh ấy ra nước ngoài làm ăn, hàng tháng vẫn đều đặn chu cấp cho Hùng. Nhờ những đồng của anh mà Hùng mới có thể rong ruổi trên con đường học vấn, để theo đuổi mục tiêu trở thành bác sỹ. Ân tình huynh đệ trọng như núi. Giờ đây hai anh em đều có vị trí nhất định trong xã hội. Anh ấy đã thành đạt và giàu có, còn tương lai sự nghiệp của Hùng cũng đã được định hình và trong chiều hướng đi lên.

Tiếng chuông điện thoại của người anh kéo Hùng ra khỏi nỗi miên man trong miền cảm xúc về người anh đáng kính.

- Chú thế nào rồi? Anh đang đi với cô Thủy bạn chú đây.

- Có việc gì thế?

- À không, anh vừa vào Bệnh viện Nhi thăm cháu cô ấy. Hôm nay Thủy rồi, tiện anh nhờ Thủy qua văn phòng công ty xem giúp anh mấy cái báo cáo quyết toán. Xong bọn anh vào với chú luôn, sốt ruột rồi hả?

Cánh cổng chi nhánh công ty trực thuộc Tập đoàn Đại Phát mở ra, người mặt rỗ đơn đả mời Hoa vào trong. Không gian thoáng đãng, nhẹ nhõm lạ thường trong tiếng nhạc thánh phòng dịu dặt. Ngoài sân vườn,

những giò hoa lan lá đang đung đưa phía trên bộ bàn trà quý phái. Trong phòng làm việc của ông ta, bức tranh chân dung khổ lớn nạm đá quý treo trang trọng với dòng chữ “Nghệ nhân Hoàng Trọng kính tặng anh Vũ Đức Thiệp - Chủ tịch Tập đoàn Đại Phát”. Thiếu chút nữa, Hoa buột miệng reo lên. Thì ra trong lần gặp mặt đầu tiên, cái nét quen quen mà cô nhận thấy ở người mặt rỗ, chính là vì đã thấy ông ta một số lần trên ti vi và báo chí. Chỉ là vì Hoa chưa sẵn sàng cho việc quy đồng những khuôn mặt đã nhìn thấy đâu đó ở trên mạng, trên báo hay trên sóng truyền hình... vào con người cụ thể đang hiện hữu trước mặt cô. Một cảm giác nể phục và ngưỡng mộ lan tỏa nhanh trong tâm trí. Hồi lâu Hoa mới thốt lên lời:

- Dạ, thì ra anh là người nổi tiếng. Em thật vô tâm, lẽ ra phải nhận ra anh từ lâu rồi chứ! Cánh trẻ chúng em rất ngưỡng mộ những doanh nhân thành đạt như anh!

Ông Thiệp mỉm cười hài lòng, tự tay rót trà ra chén đẩy về phía Hoa:

- Uống nước đi Thủy. Dù mới quen biết em, nhưng anh thấy quý mến. Qua những việc em làm cho thằng Hùng nhà anh, có thể nói chúng ta là người nhà rồi. Nếu Thủy không chê Hà Nội đất chật người đông, thì về hẳn dưới này làm việc cho anh. Anh đang tìm một trợ lý nữ giúp anh theo dõi công việc ở chi nhánh ngoài này.

- Ôi không, em làm sao làm được việc đó?! - Hoa đưa đẩy chối từ. Cô biết, mọi sự vồ vập có thể làm hỏng việc.

- Tự tin lên chứ em. Có gì mà không làm được. Em nhanh nhẹn, hoạt bát và khéo léo trong giao tiếp, nên anh muốn mời em hợp tác. Anh bận rất nhiều việc, nên có rất ít thời gian để đi sâu sát vào công việc kinh doanh. Ừ thì có Giám đốc điều hành rồi, nhưng anh vẫn cần người thân tín để kiểm soát và kịp thời báo cáo anh những việc phức tạp. Không giám sát tại chỗ và kiểm tra chéo, nhiều khi rất nguy hiểm. Hiện giờ trên đó lương công ty trả em trả thế nào? Công việc có bận lắm không?

- Dạ thấp lắm anh ạ, cũng chỉ dăm triệu một tháng thôi. Em làm kế toán nên cũng không bận lắm.

- Về đây, lương tháng khởi điểm của em là một nghìn đô. Chỗ ở và phương tiện đi lại anh sẽ thu xếp.

- Dạ em cảm ơn anh. Xin anh cho em mấy ngày để suy nghĩ. - Hoa tỏ ra đã có vẻ xuôi xuôi.

- Ừ em cứ tính toán kỹ đi nhé. Nếu đồng ý báo anh để thu xếp công việc. Anh em trong nhà chẳng giúp nhau thì sao! - Ông Thiệp đột nhiên chuyển giọng thân mật. Cách nói như thể Hoa là vợ sắp cưới của Hùng. Mà cũng có thể ông ta đã tin giữa họ là một tình yêu. Giữ nét mặt của kẻ đội ơn, Hoa tiếp lời:

- Nếu giúp được anh điều gì, em sẽ cố gắng hết sức. Chỉ sợ khả năng của em chưa cập với yêu cầu công việc, lại làm khó cho anh.

Ông Hà nhận được cuộc gọi của tướng Thành qua đường dây bảo mật, yêu cầu về nhà ngay.

Cuộc hội ý của hai vị chỉ huy chiến dịch diễn ra trong bồn tắm hơi ở một khách sạn. Thông thường, ông Hà sẽ phải lên phòng Giám đốc báo cáo công việc. Nhưng lần này, chính tướng Thành đi xe taxi hàng chục cây số để đón ông ở cửa ngõ ra vào thành phố. Cả hai vào một khách sạn nhỏ như những người khách lỡ độ đường. Ông Thành bảo cấp dưới đi xông hơi cho giãn gân cốt sau mấy ngày ròng rã hàng trăm cây số trên đường. Với những việc cơ mật và hệ trọng, để bàn bạc thì còn gì an toàn hơn khi trần như nhộng trong phòng tắm nghỉ ngơi khỏi hơi.

Mấy ngày qua, tiến độ công việc đã chạy nhanh hơn dự kiến. Chân dung bác sỹ Hùng đã dựng lên khá đầy đủ từ những mối quan hệ xung quanh. Anh ta chính là người em cùng cha khác mẹ với tay Thiệp “rỗ”. Còn nhớ trong lần gặp đầu tiên, tướng Thành mãi không luận ra nét giống nhau của vị đại biểu này với một ai đó. Thì ra, ông ta giống bác sỹ Hùng trong tấm ảnh chụp lén. Còn lần ông hủy cuộc họp gần đây, chính vì đã nhận ra ông Thiệp trong bức ảnh do Hoa chuyển về.

Hành tung của đại biểu Thiệp cũng đã được dựng lên với những nét phác thảo chính. Trong đó, chi tiết đáng lưu ý là ông này đã từng có thời gian dài làm ăn tại Ma Cao, Hồng Kông (Trung Quốc) và vùng Tam Giác Vàng (Thái Lan, Lào, Myanmar). Những địa danh trên gợi một suy nghĩ mơ hồ nào đó...

Diễn biến mới nhất là ông Thiệp đã mời Hoa về đầu quân cho mình. Ngoài ra, kết quả ngoại tuyến theo dõi tượng vào đến Nghệ An, bước đầu đã xác định có một trang trại trong rừng sâu rất đáng ngờ...

Tướng Thành thông báo nhanh với ông Hà về kết quả hội đàm với Giám đốc Cục Công an V.N (Trung Quốc), rồi nhận định:

- Diễn tiến như trên là nhanh và đúng trọng tâm. Với những gì ta đã có, rất có thể tay Hùng không liên quan đến bọn tội phạm. Mà người đáng ngờ nhất hiện nay, lại là nhân vật Thiệp. Đã có những dấu hiệu để tôi tin vào linh cảm đó. Tất nhiên, về chứng cứ ta vẫn chưa có gì để nói Thiệp chính là đối tượng cần tìm. Bằng kỹ thuật, cũng chưa phát hiện có liên hệ nào giữa tay Thiệp với “thằng 919”. Nhưng rất có thể lão dùng nhiều số. Vì người như vậy, họa có điên mới dùng số điện thoại chính thức của mình vào công việc mờ ám. Phía Trung Quốc vừa chuyển cho ta số máy của thằng Trùm, kẻ đã chỉ đạo tên Toàn đi giao 500 bánh vừa rồi. Để chứng minh tay Thiệp có phải thằng Trùm hay không, anh có cao kiến gì?

Ông Hà trầm ngâm một lát rồi trả lời:

- Theo tôi, cần phải khai thác tối đa thông tin điện thoại của thằng Trùm, đối chiếu với giao dịch của tay Thiệp xem có điểm gì trùng hợp không, như về tọa độ cột sóng, hoặc cùng liên lạc đến số thứ ba... Hiện giờ ta đã có một thuận lợi quan trọng, là cô Hoa đã lấy được niềm tin từ anh em lão, đến mức được mời về làm việc ở chi nhánh Tập đoàn Đại Phát. Đây là cơ hội tốt để giám sát mọi di biến động cùng quan hệ của ông ta.

- Ta cần hết sức thận trọng, vì điều nghiên về một kẻ trên tiền và đây thế lực như lão, hấn không phải chuyện chơi. Nếu làm không khéo hậu quả sẽ rất phức tạp. Mặt khác, nếu mặt thật của tay này chính là con sói già, thì sẽ rất nguy hiểm nếu hấn biết cô Hoa là Công an. Tính mạng lính mình sẽ bị đe dọa.

- Vâng, tôi rất lo việc này. Nếu có sơ sẩy gì thì việc thủ tiêu bịt đầu mối hoàn toàn có thể xảy ra. Hay ta rút cái Hoa ra rồi tính cách khác để vạch trần tay Thiệp?

- Trồng cây sắp đến lúc hái quả, rút lúc này thì uống phí bao công sức đã bỏ ra. Tình huống nguy hiểm này mới là giả định, ta vẫn có thể chủ động ứng phó. Vấn đề là cần phải bám sát diễn biến và tính trước các nguy cơ, để có đối sách ứng phó nếu tình sát bị lộ.

- À, thưa anh, tôi có việc này định thưa anh đã lâu mà chưa có dịp...

- Có gì anh cứ nói?

- Người của tôi dạo này hay gặp ông Tuất đi ăn tối ở các nhà hàng với một người mặt rỗ. Rất có thể đó là lão Thiệp anh ạ.

- Chuyện này tôi biết lâu rồi. Tôi còn biết chính tay Thúy. - Phó chủ tịch giới thiệu lão Thiệp với Tuất. Họ đã đến biệt thự ven hồ của thằng Tuất ăn cơm chiều vài lần. Nghe đâu hai bên đang tính hùn hạp gì đó trong cái trung tâm thương mại sắp xây. Mà lão Thiệp gần đây rất hay xuất hiện ở tỉnh mình, nhưng không chấp với ai nào cả ngoài thằng Tuất. Đáng ngờ đấy!

- Cũng có thể chú Tuất cũng chỉ góp vốn đơn thuần, nhưng không loại trừ...

- Bởi vậy, ngay khi biết tin thằng Tuất quan hệ với lão Thiệp, tôi đã quyết định phải chuyển nơi giam giữ đám nghi can ngay lập tức. Vì nếu lão Thiệp đứng sau vụ 500 bánh, có thể lão sẽ thông qua thằng Tuất để can thiệp vào hồ sơ, thậm chí là thủ tiêu người trong trại giam. Tới đây anh cần giám sát chặt chẽ cho tôi nhé. Có động thái gì của nó báo tôi ngay. Ôi, thôi chết rồi...!

- Sao thế anh?

- Nếu thằng Tuất về Hà Nội và gặp cái Hoa đang ở công ty lão Thiệp thì hỏng bét! Vì nó biết rất rõ kế hoạch trình sát nội tuyến trong chuyên án này.

- Đúng rồi! Sao tôi chưa tính đến tình huống này nhỉ? Chết thật!

- Chuyện này ta cần có thêm thời gian để tính kỹ hết các nước đi...

- Theo tôi, một mặt ta tập trung sâu vào trang trại bí mật kia, mặt khác phối hợp với Trung Quốc dùng chiêu “rắc thính dụ cá”. Tôi nghĩ chỉ có cách này khiến chúng bộc lộ nhanh và rõ nhất. Chứ cứ để im im thế này, rất mất thời gian và càng để kéo dài, nguy cơ bại lộ kế hoạch càng cao. Khi ta “phang” được bọn sản xuất, sẽ khai thác lấy tài liệu để “đánh bật tường”, đồng loạt bắt khám xét bọn còn lại trong tổ chức của chúng.

- Tôi đồng ý phương án này. Có lẽ tuần sau anh đi Trung Quốc một chuyến. Bảo họ thiết kế cho được một đơn hàng nhé...!

- Cái đấy chắc họ làm được thôi, vì bọn Tam Hoàng vừa bị bắt một cơ sở đấy thôi... Anh ký công hàm đi, ngày kia tôi sẽ sang đó một mình.

- Trước mắt, vẫn để cái Hoa qua lại chỗ lão Thiệp nhưng chưa được nhận lời vào làm việc. Tôi đang tính có thể phải điều chuyển thằng Tuất đi đơn vị khác. Để nó ở đây nguy hiểm lắm.

- Chưa nên anh ạ. Giả sử chính Thiệp là tên trùm đang ẩn mình, lão định thông qua thằng Tuất để nắm bắt kế hoạch của ta, thì việc mình có động thái về tổ chức đối với nó, sẽ

làm lão sinh nghi và kế hoạch “dụ cáo khỏi hang” của ta sẽ đổ bể. Chưa kể nếu rơi vào thế quẫn, Tuất có thể “quậy” phá hỏng việc lớn. Chi bằng “tương kế tựu kế”, cứ cho nó ngồi lại đây để “xoi” tin giả.

- Anh nói kỹ xem?

- Hay là ta cho Phòng Tổ chức làm cái điều động giả, chuyển cái Hoa đi Công an huyện, còn Tuất “đen” thì đưa sang Phòng Hồ sơ nghiệp vụ. Làm thế để dứt mối quan tâm của thằng Tuất. Về vụ án, theo tôi nên thông báo là Bộ đã có yêu cầu chuyển án về dưới đó. Những biện pháp này, trong ngắn hạn sẽ làm chúng mất phương hướng, không biết đâu mà lần, thậm chí chủ quan cho rằng mọi việc đã êm xuôi. Phải làm chúng mất cảnh giác thì việc triển khai kế hoạch trinh sát liên hoàn mới thuận lợi anh ạ.

- Đúng đấy. Mai tôi sẽ cho làm ngay. Về việc điều tra theo tố tụng, cắt luôn mấy điều tra viên sang ở hẳn bên Sư đoàn 316 một thời gian, để tiện hỏi cung bọn đang giam giữ. Còn nhóm trinh sát đang theo phần mở rộng chuyên án, ta gửi nhờ Học viện Cảnh sát. Coi như chúng nó đang đi tập huấn dài ngày. Tôi đã trao đổi với Giám đốc Học viện, anh ấy rất nhiệt tình. Từ nay sẽ lập sở chỉ huy tiền phương ở dưới đấy. Về phương tiện, hậu cần, súng đạn... anh cứ mang theo cả đi. Thiếu đâu nhờ C47 giúp đỡ.

- Mai tôi tính về nhà một lát, xa bà ấy với mấy đứa cháu cũng lâu quá rồi. Bà nhà tôi dạo này hay đau lưng, tôi tính bữa nào dứt ra được phải đưa đi Hà Nội khám tổng thể xem sao.

- Theo tôi, anh chưa nên về nhà. Thôi chịu khó thêm ít lâu nữa. Anh về bây giờ sẽ gây chú ý. Cần nhớ rằng bọn chúng đang “nhất cử, nhất động” theo dõi chúng ta. Có gì anh báo cho chị đưa đám nhỏ ra đây gặp nhau cũng được. Sang tuần, từ đây anh đi Trung Quốc luôn, tôi sẽ cho người chuẩn bị đầy đủ giấy tờ và hành lý. Xong việc trở về, ta lại gặp nhau ở chỗ này.

- Thưa anh, về việc quy hoạch bổ nhiệm cán bộ của đơn vị tôi nên tính sao ạ?

- Cứ cho lấy phiếu tín nhiệm như thường. Anh nên tỏ ra ủng hộ thằng Tuất để ru ngủ nó. Thằng này rất hăng tiến, hãy cho nó mơ mộng một chút để khỏi quậy. Nó mà quậy lúc này thì rất mệt đấy. Nhưng trước đó, anh cần làm tư tưởng cho thằng Hoàng Phó trưởng phòng. Thằng này tuy công việc không sắc bằng thằng Tuất, nhưng đạo mạo nghiêm ngặt hơn hẳn. Ngoài ra, anh cần chú ý bồi dưỡng đám lính trẻ giàu bản lĩnh và nhiệt tình như thằng Tuấn “đen” nhé. Tương lai đơn vị mình sẽ trông vào những đứa như nó đấy...

Đang dự hội thảo tại Singapore, Thượng tá Tuất vẫn nóng lòng với công việc ở nhà. Chiều hôm trước, ông đã gọi

điện về cho mấy thằng thân tín của đội do ông phụ trách. Chúng nói quân cán đã tàn nát cả. Ông Hà đi chữa bệnh đã nửa tháng nay, đơn vị vắng tanh vì mấy đứa về Hà Nội tập huấn, một bọn lại tháp tùng ông Hoàng đi công tác. Chưa hết, mới đây bên tổ chức vừa xuống công bố hai quyết định điều chuyển cán bộ mới. Cái Hoa thì chuyển đi Công an huyện, còn thằng Tuấn “đen” được đề bạt Đội trưởng, nhưng chuyển sang Phòng Hồ sơ nghiệp vụ Cảnh sát.

Nghe tin này, ông Tuất thấy hơi khó hiểu. Thằng Tuấn là số cán bộ có năng lực, con Hoa mới về nhưng cũng rất sáng ý, nhanh nhẹn. Chúng được đích thân tướng Thành cử đi trình sát nội tuyến trong phần “đuôi” vụ 500 bánh cơ mà. Tại sao lại điều động đi nơi khác nhỉ? Hay là vì vụ án kia đã dùng hẳn phần mở rộng, mảng tố tụng thì chuyển lên Bộ để điều tra, nên không cần đến chúng nữa? Hay tại bọn nó xin chuyển, vì bấu bở gì khi làm cái thằng trình sát ma túy, suốt ngày chạy rông đánh bóng mặt đường...

Nghĩ mãi, ông vẫn không thấy có cách giải thích nào thỏa đáng. Rồi ông tặc lưỡi: “Ồi dào, bọn “tép riu”! Không đáng để bận óc”.

Sau khi nhận điện thoại từ đơn vị, chẳng hiểu sao trông ông vui vui rồi bốc máy gọi cho ai đó...

Chương 8

Khu trang trại lợn ấy

nhìn từ bên ngoài chẳng có gì đặc biệt, ngoại trừ mùi khẳn khẳn bốc lên từ những đồng phân chuồng. Nằm cách con đường mòn vào xã chừng năm kilômét, trên diện tích khoảng một hecta, khu chăn nuôi giống như một ốc đảo lọt thỏm giữa ba bề, bốn bên là núi và rừng cây tạp.

Phía ngoài cùng là hàng rào dây kẽm gai cao ngút đầu người, dây leo quềnh quàng. Tiếp đến là vành đai cây cối xanh rì. Những thân nhân, vải xum xuê, đã mọc meo bởi thời gian. Từng túm tơ hồng búa xua, chẳng chịt trên tán lá. Trên đó, ve đã kêu râm ran báo hiệu hạ về. Sau vườn cây là đến dãy chuồng lợn dài tít tắp. Nhìn nó có thể hình dung ra tiếng rít đòi ăn váng động của vài chục chú ỉn mỗi khi đến bữa. Vượt qua dãy chuồng trại, là khu nhà gianh chạy theo hình chữ u, ôm lấy khoảng sân cỏ ở giữa. Trong sân, gần chục con chó đang lim dim gà gật, lủ cún

con thì tung tăng, đùa giỡn vật lộn, thỉnh thoảng lại cắn xé inh ỏi.

Trưa ấy, có hai thanh niên vác súng săn đi bắn chim. Trên cổ là xâu chim vừa bị bắn hạ, máu còn rỉ ra từ những lỗ đạn. Họ nghiêng ngó trước cánh cổng khu trang trại hồi lâu rồi cất tiếng gọi. Từ bên trong, một người đàn ông mặt mũi dữ tợn ra dáng chủ nhà liền đi ra hỏi han, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác, dè chừng. Tay săn chim liền nở nụ cười nịnh bợ, rồi xin đi vào trong vườn để tìm con chim trúng đạn vừa sà xuống đây. Chủ nhà tỏ vẻ khó chịu nhưng sau một hồi cũng chịu mở cổng cho họ đi vào trong khu vườn nhãn. Đàn chó dữ tợn thấy người lạ xổ ra, chỉ nhăm nhăm chực cắn. Hai gã trai bối từng bụi cây trong cái vườn của tay chủ nhà. Một người liền tiến đến, hào phóng tháo xâu chim vừa bắn được đưa cho y, như quà làm quen. Anh ta liền thoảng một hồi về chuyện chim chóc, súng hơi. Thấy nét nghi ngại, ngờ vực đã giảm dần trong ánh mắt chủ nhà, khách được đà xin vào uống ngụm nước giếng. Vì đã được cho xâu chim, y vui vẻ dẫn họ đi đến cái sân trước khu nhà tranh bí hiểm. Hai thanh niên vục gầu xuống cái giếng đá trong veo, múc nước lên rồi tu ừng ực rồi khỏa nước lên mặt để xua đi cái nóng nực của buổi trưa đầu hạ. Ngồi nghỉ một lát, cả hai đứng dậy chào chủ nhà rồi quay trở ra. Họ lại nghiêng ngó lên cây, mắt nheo nheo tìm đường ngắm. Sau mỗi tiếng nổ

đạn súng hơi đánh “phạch”, những con chim rừng lại bổ nhào xuống đất. Chó vẫn sủa râm ran...

Vài buổi trưa như thế, tay chủ nhà đã quen mặt hai tay săn chim. Họ cũng thật rộng rãi, sẵn sàng cho anh ta thử súng. Bắn chim không khó, chỉ cần nắm vững yếu quyết, để đầu ruồi khẩu súng hơi hướng vào khoảng cách giữa hai chân, từ từ kéo cò là rụng, vì đạn ăn lên. Sau vài lần hạ gục mấy con chào mào, chích chòe, tay bảo vệ đâm ra ham. Bắn được con nào, bọn săn chim đều cho luôn anh ta để làm quà. Khu trang trại nhiều cây nên chim cũng lắm. Thành thử, có hôm săn loáng một lúc đã được mấy xâu đầy. Cả bọn lại vui vẻ chia nhau chiến lợi phẩm.

Cứ thế cho đến một hôm, cả ba đang mải mê săn bắn thì trời đổ mưa. Mưa rừng luôn xối xả như trút. Họ hè nhau cùng cầm đầu chạy về khu nhà tranh. Nhìn trời mưa càng lúc càng nặng hạt. Một tay săn chim với cái sẹ dài trên má trái hỏi người bảo vệ:

- Này, anh có rượu không? Ta làm đông lửa quật chả chỗ này để đánh chén đi.

Tay chủ nhà cười húp mí:

- Rượu à, nhiều như nước sông Ngân Cả! Chúng mày chờ chút.

Nói rồi anh ta lẳng xẳng chạy đi kiếm rượu. Đàn chó cũng đã quen hơi hai thanh niên lạ, nên thờ ơ khi họ dạo

qua các phòng ở khu nhà tranh. Cả dãy nhà dài trống không, vắng bóng người. Nhưng nhìn đồ đạc thì dường như đã từng có nhiều người ở đây. Tại gian nhà sau, còn những vết chân nhện nhạo in trên nền đất. Có mấy cái thùng các tông khá to, cùng vô số can nhựa và chai lọ vắt chống đỡ ở các góc nhà. Dậy lên từ đó là một hỗn hợp mùi khó tả.

Bên ngoài mưa vẫn tầm tã. Chiều hoang rừng vắng. Chỉ có ba người giữa trang trại mênh mông. Chả chim đưa rượu vào thun thút. Chả mấy chốc, chai rượu trắng đã dốc ngược, mà mấy xâu chim cũng chỉ còn lại túm lông. Ngà ngà, cả bọn dốc bầu tâm sự như bạn bè quen nhau từ thuở nào.

Tên săn chim mặt sẹo cất giọng lẽ nhè hỏi:

- Anh ở đây một mình sợ chết khiếp. Sao không kiếm em nào bầu bạn cho đỡ buồn?

- Mẹ kiếp, tao làm bảo vệ, phải nằm đây canh miếu, chán mớ đời! Kiếm đéo đâu ra gái bây giờ?!

- Ô, em cứ tưởng anh là chủ nhà. Thế ở đây có nhiều người hả?

- Ừ thì quăng hơn chục đứa đấy. Mấy con đàn bà thì chẵn lợn, còn mấy thằng thì làm gì đấy ở đằng sau nhà.

- Sao anh ở đây mà không biết họ làm gì?

- Thằng chủ trại cấm tao không được đến xem. Chỉ được quanh quẩn ở cái chòi bảo vệ này. Tối thì dẫn chó đi tuần.

- Ông chủ của anh ở đâu? Trả lương cho anh khá không? Mà anh làm việc ở đây lâu chưa?

- Mà hỏi thằng chủ trại á? Đéo biết, nghe thấy nó nói giọng Bắc, tuổi tầm bốn “sợ” rồi. Nó trả tao mấy triệu một tháng, cơm nuôi. Việc cũng chẳng có gì vất vả, nên tao lại ở lại, cũng dăm tháng rồi.

- Thế anh tự nấu cơm à? Hay có khách vào đây chơi không anh?

- Tự nấu chứ sao. Mà hỏi khách đến đây á? Chỉ có bọn mua lợn thôi. Đến vụ xuất chuồng chúng nó vào cân xong lại đi. Nhưng thỉnh thoảng cũng có người lạ, đi ô tô đến một lúc rồi lại đi luôn.

- Cả tháng ở một mình trong này buồn nhỉ. Em thì đéo chịu được. Ti vi không có mà xem.

- Ờ, tuần trước cũng có ba thằng ở đây, nhưng giờ cú mẹ chúng nó đi đâu rồi ấy. Một mình tao buồn chết mẹ!

- Thôi, thỉnh thoảng bọn em qua thăm. Bắn chim uống rượu với ông anh cho đỡ buồn.

- Ờ, nhưng nghe nói mấy tuần nữa bọn nó lại đến đây. Chúng mày đừng qua nhé, bọn nó chửi tao chết.

- Sao lại chửi anh? Mà chúng đến làm gì?

- Chúng nó dặn dò tao cấm cho người lạ lai vãng vào khu vực này. Ai mà biết được, bọn nó cứ làm gì ở cái nhà

đăng sau ấy. Mà thôi, chúng mày hỏi đéo gì mà như công an thế hả?

- Mă em mà làm được Công an hả anh? - Tên săn chim mặt sẹo bật cười giòn tan.

Thêm vài lần nữa bù khú với nhau, bọn săn chim đã ra vào trang trại như người nhà và tha hồ tàn bộ. Trong những lần vác súng đi săn chim bốn xung quanh khu nhà tranh, mắt họ cứ đảo dáo dác đến là nghi. Hôm tìm thấy cái máy nổ chạy xăng ở trong một cái hố cách gian nhà tranh vài trăm mét và một đường điện dẫn chôn hờ dưới lớp đất nông... hai đứa đưa mắt nhìn nhau rồi gật gật cái đầu. Họ cũng tìm thấy trên gác chuồng lợn, xếp mấy cái can nhựa rỗng không.

Cách đó vài tuần, lão Trùm đột nhiên nhận được đơn hàng mới từ bên kia biên giới. Thông qua kênh an toàn, khách Tàu đã đặt lão thêm một mẻ 500 bánh nữa. Tiền đặt cọc tính vào chuyến trước, vì bên mua vẫn chưa nhận được hàng.

Ban đầu, lão định chối phất, vì dư âm vụ kia vẫn làm lão chưa hoàn hồn. Vả lại, nguyên vật liệu cùng máy móc đã tẩu tán mỗi thứ một nơi. Để gom lại đầy đủ cũng phải mất mấy tuần. Nhưng chuyến này khách trả cao quá. Gấp cả chục lần so với giá mọi khi.

Lão dẫn đo. Bên trong lão luôn có tiếng thúc giục của một kẻ ngang tàng, thừa liêu. Lão tự nhủ phải luôn có cách nghĩ khác người. Thói thường, sau những thiệt hại như vừa qua, bọn làm ăn cò con đã “hồn xiêu phách tán” co rúm cả lại. Cần phải nghĩ ngược lại. Chính thời điểm này làm lại an toàn, vì “cổm” cho rằng có các thêm vàng thì cũng chẳng thằng nào dám động thủ.

Đúng lúc ấy, có một cuộc gọi đến khiến lão thở phào nhẹ nhõm. Rằng bọn “cổm” đang thay quân đổi tướng, chúng đang bận nghĩ đến quyền chức, chẳng đứa nào rỗi hơi mà húc đầu vào vụ án phức tạp này cho mệt. Hình như chúng đã khoan lại vụ Toàn “khỉ đốm”. Mà chẳng khoan thì cũng có thể làm được gì, khi mà lão đã biết chắc thằng Toàn giờ này đã phân hủy xong.

Thông tin ấy là vàng. Nó đã đến đúng lúc lão cần nhất, mở ra cơ hội tìm lại cả triệu đô đã mất trong chuyển trước.

Lão quyết định khởi động lại dây chuyền sản xuất. Lần này, thằng Hải “móm” được lão điều từ Lào về để phụ trách khâu trưng cất, tinh chế và đóng bánh. Thằng Huy “mỗ”, kẻ liên lạc lần cuối với Toàn “khỉ đốm” qua số sim điện thoại đuôi 919, cũng được lệnh trở về sau mấy tháng tránh “bão” bên trời Tây, để nhận

nhiệm vụ chuyển hàng lên biên giới cho khách. Tiền chất và các phụ gia từ các nơi đã tập kết an toàn tại khu hầm bí mật cả trăm mét vuông trong khu xưởng giữa rừng. Cùng lúc ấy, người cấp tin nhận được tin nhắn báo số tiền 1 tỷ đồng đã chảy vào tài khoản...

Hùng luồng cuống đứng dậy khi Hoa đẩy cửa bước vào. Trên tay cô lúc lửu túi cam mọng nước. Hoa còn chưa kịp cất lời thăm hỏi, thì cánh tay anh bỗng ôm choàng qua vai cô, ghì mái đầu thoảng hương bồ kết vào sát ngực mình. Hoa sống người, làm túi cam rơi phịch xuống đất, từng quả tròn lăn lông lốc trên mặt sàn. Diễn biến sự việc quá bất ngờ, vượt mọi dự liệu, đẩy cô vào tình huống mất chủ động và không kịp phản ứng. Có tiếng thì thào bên tai, nghe gấp gáp trong tiếng thành thịch từ lồng ngực bệnh nhân:

- Em! Sao đi lâu vậy? Anh yêu em! Yêu nhiều lắm!

Chưa kịp định thần thì đôi môi của Hùng đã áp vào miệng cô. Một cơn sóng triều bùng lên đầy vũ lực, khát khao, chiếm đoạt. Hoa giãy giụa, nhưng phản ứng chống cự không rõ ràng. Những căng cứng, gồng cựa ban đầu đang lỏng dần để trở về nhũn nhão. Ý nghĩ chống đối có lóe đến, nhưng lại nhạt nhòa rồi tan biến. Thoảng đã nghe tiếng dê mê, dịu dịu trên từng mảng

da, thớ thịt. Cô lỏng người, buông xuôi, mặc nhiên cho bờ môi linh trợn sự tiếp xúc dài đến bất tận ấy. Người bỗng lâng lâng, nhẹ bẫng đi trong niềm cảm xúc mới trào dâng. Hồi lâu, như sức tỉnh, cô bám hai tay vào vai Hùng đẩy ra.

Khi hai khuôn mặt đã ở cách nhau, ánh mắt Hùng nhìn cô thật lạ. Nó như là van vãn, cầu xin sự đồng ý, mà cũng như bèn lên, ngưng ngừng vì đã vượt quá giới hạn. Hoa cũng nhìn anh trân trân, không thốt nên lời. Ánh mắt cô cũng đang có lửa, nhưng không phải lửa oán giận hay hờn căm. Ánh mắt long lanh như đang được đốt trong bởi khát khao.

Giữ khoảng cách chừng vài phút, rồi chính cô đã làm một việc không thể ngờ. Đôi bàn tay Hoa ôm lấy gáy Hùng, bất giác kéo đầu anh cho miệng trở lại đôi môi mình. Họ cuốn lấy nhau trong nụ hôn miên man lần nữa. Cho tới mãi sau, Hoa luôn tự hỏi mình về việc làm ấy. Cô đâu đã yêu Hùng, hay đã yêu mà chưa hiểu rõ lòng mình? Hay phải làm thế vì yêu cầu nhiệm vụ? Hay làm thế bởi khao khát dục tính của một cơ thể đang mây mẩy xuân tình? Cô bối rối vì biết để xảy ra điều ấy là có lỗi với Tuấn và với chính mình, với tổ chức và công việc. Con người ta, nào phải thánh nhân. Lý trí, đâu phải lúc nào cũng đủ mạnh để xua đi hay chiến thắng những đòi hỏi mang tính “con”. Bởi vậy, cách nhìn nhận và cố gắng gán

ghép cho ai đó những phẩm chất như một vị thánh sống, hóa ra lại biến họ trở thành một thứ không phải là người. Cô còn trẻ, và có quyền đòi hỏi cho mình những thứ tốt đẹp chứ?

Hoa đâu ngờ được, nụ hôn ấy rồi sẽ dẫn cuộc đời cô rẽ sang một hướng mới...

Căn phòng yên lặng, chỉ có những nhịp thở gấp gáp trong bầu ngực tròn căng nhựa sống. Lần này, Hoa như chủ động kéo Hùng đi lạc vào cơn mơ. Hai thực thể âm dương cuốn lấy nhau bằng lực hút tự nhiên, khó cưỡng. Họ đứng giữa phòng như thế không rõ đã bao lâu, Hùng trải cơn mưa ngọt ngào lên môi, lên mắt và cái cổ cao trắng nõn nà, mềm như nhung ấy. Chỉ khi khuôn mặt anh đã áp lên bầu vú, Hoa mới bừng tỉnh, khẽ đẩy ra và nói “đừng anh!”.

Sau cơn cuồng nhiệt, Hùng lại đứng thẳng, cánh tay rắn rỏi vẫn ôm ghì Hoa vào ngực, như để cô chứng kiến cơn rạo rực nơi trái tim mình. Bên dưới, qua lớp quần Pijama, phần cương cứng đã cọ xát vào cặp đùi thon nẩy của người con gái đương xuân, làm trào lên những xung động khát khao. Cả hai cùng lặng đi như đếm từng cơn sóng lòng. Hoa thảng thốt. Hình ảnh Tuấn “đen” chợt hiện ra, nhưng rồi lại nhòa đi. Cứ thế, nó như những ảo ảnh hoàng hôn, như những lớp sóng xô vào bờ cát. Có đấy, rồi lại tan biến đi trong vô cực thời gian.

Tiếng nói trầm âm của Hùng kéo Hoa về thực tại:

- Cảm ơn em nhiều lắm! Anh đã yêu em từ giây phút đầu mình gặp nhau.

- Anh, anh đã hiểu gì về em đâu?

- Anh không cần biết. Anh chỉ biết đời anh đã thuộc về em. Giản dị vậy thôi. Đừng bỏ anh, anh chết mất!

Hoa ngạc nhiên, người thanh niên vạm vỡ sao lại thốt ra một câu nghe yếu mềm đến vậy. Nhìn vào đôi mắt chân thành của Hùng, Hoa biết anh đang nói thật. Không phải là tán xạo cho đẹp lòng cô. Rồi cũng chính cái vẻ thành thực trong mắt anh, đã khiến Hoa không thể cất lời rằng mình đã có Tuấn. Cô lại làm một việc lạ lùng nữa - đưa ngón tay chặn ngang môi Hùng khi anh nói từ “chết”.

Hai người cùng ngồi xuống giường lặng lẽ, đếm từng giọt thời gian đang tí tách trôi đi trên thanh kim giây chiếc đồng hồ đeo tay. Có lúc Hoa ngược mắt lên nhìn Hùng như muốn hỏi, muốn nói, nhưng sao như nghẹn đứng nơi cổ. Hùng dịu dàng chờ đợi rồi trả lời cô bằng nụ hôn phớt nhẹ lên mắt.

- Yêu em nhiều lắm biết chưa? Làm vợ anh nhé! - Hùng lại thềm thì vào tai cô, như sợ có ai nghe mất điều tối hệ trọng này. Những cái lưỡi lại cuộn vào nhau, đưa đẩy, gáp gáp đến nghẹt thở. Hoa như thấy cơ thể mình hàm hập như bị sốt, nóng bừng rồi ẩm ướt...

- Em mà phản bội, anh sẽ chết...

Cô gái áp miệng cắn khê vào bờ môi khô khốc của chàng bác sỹ, như để chặn lại những từ không may mắn.

Có tiếng gõ cửa, hai người vội đẩy nhau ra. Cô y tá bước vào phát thuốc. Hoa cúi xuống nhặt những quả cam vương vãi, như để che đi khuôn mặt đang ửng đỏ vì bối rối của mình. Cánh cửa phòng vừa khép lại, Hùng bước lại gần Hoa, nhưng lần này anh đứng ôm cô từ phía sau. Họ tiến dần ra bên khuôn cửa. Ngoài kia, trời đang về tối. Ánh điện đã điểm ngọc cho phố. Hai người ôm nhau, yên lặng. Bất chợt Hùng lên tiếng, giọng trầm trầm, anh kể về tuổi thơ bất hạnh của mình, kể về khối tài sản khổng lồ của người anh trai, giọng không giấu tự hào. Mãi mê câu chuyện, họ không biết ông Thiệp đã đến và đứng ở giữa phòng từ lúc nào. Tiếng Hùng vẫn đều đều, như ru Hoa vào giấc mơ lạ. Cô không hiểu mình vì sao lại ngoan ngoãn trong vòng tay ấy.

Nhìn thấy đôi trai gái đang say sưa tình tự, ông ta lặng lẽ quay gót.

Qua ống nhòm đêm, những bóng người lằng xằng hối hả chạy như đàn kiến tha mồi. Từng chiếc thùng lớn

được hì hục chuyển ra khu vườn phía sau dãy nhà tranh. Đang hiện ra trên mặt đất, chợt cả người và vật biến mất như có phép lạ. Rồi một lát, chúng lại bất ngờ hiện hữu.

- Hầm bí mật! - Tuấn “đen” thì thầm bên tai Đại tá Hà.

- Nhìn kỹ đi, đếm xem có bao nhiêu tên?

Trên sân, bốn chiếc xe ô tô đỗ im lìm dưới tán lá. Có cả thầy hơn chục nam giới đã hiện lên trong ống kính hồng ngoại. Tiếng o o của máy phát điện chạy xăng, không đủ lớn để vọng qua mệnh môn tán lá trong vườn. Đã hơn 3 giờ sáng, từ lòng đất trong khu vườn vẫn hắt lên những tia sáng yếu ớt, không đủ cường lực xuyên qua lớp lớp tán lá ken dày.

Trước trận đánh đặc biệt quan trọng này, Đại tá Hà yêu cầu phải được “mục sở thị” địa hình, địa vật và hoạt động của bọn tội phạm. Trong lúc quan sát, trong đầu ông, những phác thảo về kế hoạch tấn công đánh bắt đang hiện ra bằng những hình ảnh tưởng tượng. Chuyển trình sát mục tiêu này, chỉ có Tuấn tháp tùng. Êm mình sát nách bọn tội phạm không phải là cuộc đi dạo, chỉ một sơ sẩy nhỏ để chúng phát hiện ra, không chỉ sẽ làm tiêu tan cả một chiến dịch dày công, mà chắc chắn súng sẽ nổ. Máu xương người lính có thể sẽ đổ xuống dưới làn đạn vãi. Muối bầu xâu vào hai thầy trò. Chiếc áo mưa không đủ che đi những khoảng thịt hở ra. Sương đã đầm đìa, đêm rừng mỗi lúc một lạnh.

Trong kẽ tai, thiết bị vẫn nhận những tạp âm chuyển về qua những “con rệp” đang ở đâu đó trong kia. Trong bán kính ba mươi mét, những dao động sóng âm thanh đều được thu nạp và phát trực tiếp đến hệ thống khuếch đại, kết nối đến thiết bị đeo trên tai vị tổng chỉ huy. Trong mớ tín hiệu truyền về, lẫn nhiều tạp âm. Có tiếng người nói lao xao, ếch nhái kêu ộp oạp, chó sủa ông ổng và cả những tiếng rì rì như cối xay lúa. Phảng phất đâu đây mùi ngai ngái, thơm thơm.

- Thủy à, em có ở chỗ Hùng không? Anh qua gặp em có tý việc. - Ông Thiệp đột nhiên bốc máy gọi Hoa.

- Vâng, em vừa đến chỗ anh ấy.

Chừng ba mươi phút sau, ông Thiệp có mặt trong phòng điều trị của Hùng. Hôm nay trông ông Thiệp rất lịch lãm, đĩnh đạc trong bộ comple hàng hiệu. Mùi nước hoa nam dịu dịu, cuốn hút.

Nhìn lướt qua cậu em đang nằm trên giường, ánh mắt ông Thiệp đậu lại nơi Hoa khá lâu, ông buột miệng khen:

- Xinh quá, hai đứa thật đẹp đôi. Thủy hôm nay có bận gì không, đi giúp anh tý việc.

- Dạ, em không bận. Có việc gì hả anh?

- Anh đang triển khai dự án với đối tác nước ngoài. Hôm nay là lịch đàm phán ký kết hợp đồng. Em đi giúp anh soạn thảo. Tiếng Anh của em thế nào?

Hoa đưa mắt nhìn Hùng. Anh khề gật đầu. Có thể trong thâm tâm, Hùng muốn cô ghi điểm với họ mạc nhà mình.

- Vâng, em nghe nói được anh ạ. Em đi chút xíu anh nhé! - Hoa nói rồi nhìn Hùng âu yếm.

Chiếc xe Rolls-Royce lướt nhanh khỏi khuôn viên bệnh viện, trực chỉ hướng cao tốc Bắc Thăng Long - Nội Bài. Trên xe chỉ có hai người. Những câu chuyện vui vui khiến đường như bớt xa. Bất ngờ ông Thiệp cất tiếng hỏi:

- Thủy này, hai đứa định bao giờ cưới đấy? - Ông Thiệp chuyển giọng thân mật khi đôi tay đang vờn vò trên vô lăng. Hoa tủm tỉm cười như bẽn lễn rồi cất tiếng ròn rền thưa:

- Dạ, chúng em chưa biết khi nào, tùy thuộc vào anh Hùng.

- Ừ, trên đời này chỉ còn anh và nó. Anh thì sinh con một bề, mà toàn "vịt giời". Giờ đành trông cả vào nó để giữ mộ phần, hương hỏa dòng họ Vũ.

Hoa vẫn cười nụ, nhưng trong đầu cô đang căng dây đàn, vì chưa hiểu tay Thiệp đang có ý gì.

- Anh đang tính cho nó ra nước ngoài làm việc rồi định cư luôn. Ở trong nước, thiếu môi trường chuyên nghiệp để

nó tỏa sáng tài năng. Vả lại, bệnh viện công cạnh tranh, đầu đã khốc liệt lắm, không hợp với cái tạng của nó. Bọn anh đã ở nước ngoài đã nhiều năm, nên cách sống và làm việc khác ở đây rất nhiều. Nếu chúng mày lấy nhau, tao cho luôn căn biệt thự bên Mỹ. Nhà đất anh đâu có thiếu. Thích ở Pháp hay Thụy Sĩ cũng “săn nong săn né” cả rồi. Anh đang đầu tư xây cái bệnh viện công nghệ cao khoảng năm trăm giường ở Pháp, tính giao cho thằng Hùng làm Giám đốc điều hành. Em sang đây giúp nó quản lý thì tốt.

- Ôi không, chuyện này em làm sao quyết định được. Anh phải hỏi Hùng xem ý thế nào!

Hoa ốm ở chối từ. Cô chưa thể biết điều ông Thiệp nói có chính xác không. Nhưng rất tự nhiên, trong đầu cô đã hiện ra những hình ảnh tưởng tượng về một bệnh viện hiện đại, cô đi bên Hùng giữa hoa và rượu, cùng sự đón chào trọng thị của đám quan khách trong buổi tiệc khai trương nay mai. Cũng lúc ấy, những hình ảnh cũ lại hiện về trong óc, như một sự tương phản, đối nghịch. Đó là cảnh luồn rừng đêm ấy, cảnh xả đạn như vãi trấu vào những mục tiêu cũng đang bắn lại rào rào trong trận đánh vừa qua...

Cô bất giác thở dài. Bên ghế lái, tiếng ông Thiệp vẫn đều đều, vẽ chân thành hiện rõ trên nét mặt.

Ai đó đã nói về nhiệt huyết của đám sinh viên mới ra trường như quả bóng bị thủng lỗ châm kim. Hơi ở bên

trong cứ xì ra từ từ. Lòng nhiệt tình cũng hoang hoải đi theo ngày, theo tháng. Cuối cùng, đọng lại chỉ là những suy nghĩ thực dụng. Điều đó là cần thiết để tồn tại. Mơ mộng sao nổi nữa khi phải đương đầu với rau cháo và trăm thứ phải lo trong cuộc sống hàng ngày.

Hoa cũng không thoát khỏi quy luật ấy. Chỉ hơn một năm từ ngày đi làm, những va đập trong cuộc sống, công việc đã khiến cô chứng chạc lên nhiều. Nét vô tư, trong sáng hồn nhiên của cô hoa khôi thuở áo trắng giảng đường đang mờ dần, cùng với nó là hoài bão vươn tới những điều to tát cũng nhạt nhòa đi. Khi đã có sự biến chuyển trong nhận thức, thì người ta thường xem xét lại những lựa chọn cũ và những quan hệ cũ...

Từ hôm hòa tan với Hùng trong nụ hôn bất tận, đêm nào Hoa cũng trằn trọc đến sáng với bao câu hỏi. Vì sao Tuấn chưa bao giờ nói về kế hoạch tương lai của hai người? Việc anh không cho phép họ được thể hiện đúng tình cảm của mình khi ở đơn vị, phải chăng là vì anh thiếu tự tin, hay tình yêu trong anh chưa đủ lớn để vượt qua những thử thách tưởng tượng hoặc lời xì xèo, đàm tiếu của đồng nghiệp? Trai chưa vợ, gái chưa chồng, việc tìm hiểu yêu đương có gì mà ngần ngại. Anh ấy định duy trì mối quan hệ không rõ ràng với mình đến bao giờ đây? Chưa kể, Tuấn quá đam mê công việc. Con người anh, như thể sinh ra cho những trận đánh lớn. Trong anh, có lẽ niềm đam

mê lớn nhất là tìm tòi, điều tra, khám phá... Nó hơn hẳn những điều khác, kể cả tình yêu đối với cô. Có lần, Tuấn đã thổ lộ suy nghĩ của mình về nghề nghiệp. Anh bảo, người chiến sỹ Công an phải như hiệp sỹ bảo vệ nhân dân khỏi hiểm họa của tội phạm. Có nghĩ được như thế, mới làm tròn được bốn phận của người lính giữ gìn trật tự, trị an. Và trong anh, có lẽ sứ mệnh làm những việc cao cả vì cộng đồng luôn thường trực trong từng suy nghĩ và hành động. Nhận thức ấy tuy đúng, nhưng sao gàn gàn, và nó đã biến anh thành một cỗ máy, chỉ biết có công việc, công việc và công việc. Những lúc được gần gũi bên nhau, anh vẫn khô như ngói, mặt mũi luôn đăm đăm, trầm ngâm tính việc như một ông giáo già nghiêm nghị. Nếu anh là một người anh, một đồng nghiệp hay một người thầy dạy nghề thì hay biết mấy. Còn với tư cách người yêu, có nhiều thứ làm cho cô cảm thấy hụt hẫng, chông chênh. Dù rất hiểu và thông cảm cho anh, nhưng cũng như bao thiếu nữ khác, cô cần được săn sóc, đón đưa. Những lúc hết năng lượng như người hụt hơi, hay buồn rầu chuyện gì đó, cô cần lắm bờ vai anh để tựa vào, muốn được nhỏ bé đi trong vòng tay ấy, để thấy nỗi buồn được gồng gánh vơi đi... Giá như, anh luôn có mặt mỗi lúc cô cần, giá như anh hiểu cô hơn, lãng mạn hơn, giá như... Đợt này, được làm việc cùng nhau, hàng ngày hàng giờ gần gũi, nhưng sao cô vẫn thấy trống trải, thiếu vắng điều gì

đó. Phải chăng lửa tình trong anh không đủ nhiệt lượng để thiêu đốt cô trong những nụ hôn sâu, để cô được run rẩy, đồ dần, gấp gáp rồi vỡ òa trong miền cảm xúc rạo rực...

Trong khi ấy ở bên Hùng, dù vẫn luôn phải căng não để tính toán cách ứng xử phù hợp với yêu cầu công việc, nhưng sao cô thấy rất hứng thú, thích được gần gũi anh ta. Có lúc, thái độ tinh tế, cách nói năng lịch duyệt đi ra từ một phong văn hóa rộng, khiến cô không khỏi so sánh với Tuấn. Bên trong con người Hùng, có cái gì đó cứ thúc đẩy cô đi sâu tìm hiểu để khám phá. Mà càng đi, cô càng cảm thấy mình nhỏ bé... Cảm giác choáng ngợp là có thật. Cô thực sự không hiểu nổi mình nữa. Có cái gì đó cứ thúc đẩy, dẫn dắt cô nghĩ về Hùng. Nhu cầu quan tâm đến đời sống của Hùng đã diễn ra trong cô một cách tự nhiên, chứ không chỉ vì công việc. Mỗi lúc đặt hai hình bóng ấy bên cạnh nhau, Hoa cố nén một tiếng thở dài.

Nhớ lại lúc Hùng thô bạo phá tan mọi khoảng cách, rào cản và đẩy cô vào sự đã rồi, Hoa thấy mình không may mắn cảm giác tức tối hay trách móc, mà chỉ thấy ngọt ngào. Lúc chìm đắm trong sự cọ xát cơ thể với Hùng, phần đàn ông của anh tỳ cọ sỗ sàng vào đùi, vào hông... như gọi bản năng gốc trong cô thức giấc. Khi ấy, những cơn co thắt diễn ra nhẹ nhàng mà mê mẩn, bầu vú tròn căng phập phồng trong tiếng thở gấp gáp, sinh khí

tửa ra chan hòa ở miền bụng dưới, như chờ đợi và sẵn sàng cho việc xâm nhập. Mọi e dè, sợ sệt, cảnh giác, ngăn cách về địa vị, công việc... đều tan biến, chỉ còn lại nỗi khát khao được thỏa mãn, để rồi bùng nổ và dẫn cô tới những chủ động không ngờ.

Ở tuổi Hoa, nhiều người đã yên bề gia thất, sinh con đẻ cái. Sự thèm khát được một thân hình cường tráng phủ bóng lên mình, được thấm nấp vào trong tinh chất dương khí của trời đất... cứ âm ỉ cháy bên trong những người thiếu nữ, đẩy họ hướng mắt ra với đời để tìm kiếm lựa chọn những mảnh ghép ưng ý. Hoa cũng luôn mong chờ điều đó. Cô muốn sinh con, muốn được làm mẹ, muốn cơ thể mình được đáp ứng hàng đêm. Hùng, rất vô tình, đã gọi đúng tên cô từ miền sâu thẳm bản năng. Và khi những cơ thể đã tìm được đối tác phù hợp, việc xảy đến tất yếu sẽ là những thúc bách bên trong. Dầu không phải tuýp người buông thả, dễ dãi. Nhưng bên Hùng, cô không thể kiểm soát nổi mình. Nỗi khát khao tiếp chạm cứ thúc ép cô phá rào.

Hoa biết, cô đang vi phạm nghiêm trọng nguyên tắc nghề nghiệp. Việc nảy sinh tình cảm với đối tượng chuyên án là điều cấm kỵ, đồng nghĩa với án kỷ luật đang treo lơ lửng... Trước khi vào trận, cô đã được quán triệt rất kỹ lưỡng về việc giữ khoảng cách với đối tượng. Rằng mọi ứng xử trong suốt thời gian tiếp cận mục tiêu, đều phải biến hóa theo yêu cầu công việc, và

chỉ được phép phục vụ công việc. Cô không được dự cuộc họp bàn về việc “đánh” nữ trình sát tiếp cận đối tượng Hùng, nhưng nghe kể là các sếp đã rất lo chuyện người của ta bị cảm hóa “ngược”. Việc phát sinh tình cảm trong khi thực hiện nhiệm vụ được gọi là “cháy giáo án”, cùng với nó là nổi ê chề, bẽ bàng đối với người “bày trận” thật khó nói cho hết.

Lúc nghe Đại tá Hà quán triệt chuyện này, Hoa đã cười rữ rượi. Sao người già lại có thể nghĩ ra tình huống ngộ nghĩnh thế cơ chứ?! Cô hoàn toàn tự tin chuyện ấy sẽ không bao giờ xảy ra. Bản lĩnh của cô đâu có kém cỏi, danh dự của cô nào phải là thứ rẻ rúng. Hơn nữa, còn có Tuấn giám sát bên cạnh cơ mà. Cô thấy điều lãnh đạo lo lắng quả là khô hài và thừa thãi.

Ấy vậy mà, Hùng đã làm cô mất kiểm soát ngay từ cái nhìn đầu tiên. Rồi qua ngày, qua tháng được gần gũi bên nhau, những xung động thần kinh lặp đi lặp lại nhiều lần, biến thành nỗi khắc khoải, mong chờ... từ lúc nào chẳng hay. Nhất là sau hôm cứu Hùng và thường xuyên bên anh để chăm sóc, thì tình cảm trong cô đã lớn vượt tầm kiểm soát của lý trí.

Câu xưa: “Thi ân mạc niệm, thọ ân mạc vong”⁽¹⁾ - đã gọi tên chính xác một sắc thái tâm lý kỳ quái của loài

⁽¹⁾ *Giúp người đừng nên nhớ, chịu ơn chớ được quên.*

người. Thói thường, kẻ chịu ơn thì hay chóng quên, còn người làm phúc lại luôn nhớ điều mình đã làm cho người khác. Bởi thế mà cổ nhân mới căn dặn lớp hậu sinh hãy làm điều ngược lại. Cái sự nhớ này, chính là thanh âm của “Thị dục huyền ngã”⁽¹⁾, nói dễ hiểu là cái tôi được thỏa mãn khi giúp được người, theo kiểu: “Tôi giúp anh, vậy tôi là người tử tế. Rồi tôi có hơn mới giúp được anh, và rằng, thọ ơn của tôi, anh trở thành kẻ dưới”. Cứu Hùng thoát chết, càng làm cho Hoa nhớ về chàng bác sỹ hào hoa này. Chỉ khác ở chỗ, trong nỗi nhớ ấy, ngoài tình yêu, còn có cái gì đó đầm thắm giống người mẹ vui sướng khi người thương yêu được an toàn dưới sự che chở của mình.

Dẫu biết tình yêu ấy là tội lỗi. Lỗi với cơ quan, với Tuấn, với nghề nghiệp mà mình đang cống hiến sức trẻ... Nhưng thật kỳ lạ, càng thấy bị cấm cản, thì tình yêu ấy càng thiêu đốt, làm bùng cháy nỗi khát khao từ sâu thẳm. Hùng không úp mở, anh đã nói ngay câu tỏ tình đầu tiên - “hãy làm vợ của anh!”. Một tương lai xác định rõ ràng. Người con gái nào cũng trông chờ chàng hoàng tử của mình đến và chỉ rõ hướng đi của cuộc đời. Không vòng vèo úp mở, cô cần một sự bảo đảm về tương lai. Tuấn vào sinh ra tử, trận mạc triền miên, biết đâu vào một ngày nào đó, lại chẳng có viên đạn lạc tìm đến và cướp anh ra khỏi vòng tay của cô. Làm vợ

⁽¹⁾ *Sự ham muốn bó buộc con người ta.*

trình sát ma túy, nỗi lo lắng luôn nơm nớp, thường trực, bởi đó là nghề đặc biệt nguy hiểm, sự sống cái chết cách nhau chẳng tày gang. Nếu anh ngã xuống, nỗi buồn tủi, đơn côi ai sẽ gánh giùm cô? Cô chỉ có một cuộc đời, có một thời con gái. Nó qua đi rồi, số phận cô sẽ đi về đâu. Vừa nãy, ông Thiệp đã vẽ về một cuộc sống vương giả nơi xứ người. Đó là thông tin rất đáng quan tâm. Nếu đúng, nó sẽ là một tương lai rất tốt cho cô và người cô thương yêu. Có lẽ, cô cần phải lựa chọn. Cơ hội không đến hai lần. Hoa đang nghĩ đến việc cần phải cư xử với Tuấn như nào ở lần gặp lại. Thời điểm này, Tuấn đang bám trụ lại N.A để xác minh cơ sở sản xuất ma túy. Ngoài Hà Nội chỉ còn mình cô. Trên vẫn giao cô bám sát Hùng và ông Thiệp. Công việc đã cho cô một cái cơ không thể tốt hơn với một tình yêu vừa chớm nở.

Hoa vẫn lặng lẽ theo đuổi bao câu hỏi trong đầu. Với nhiệm vụ này, cô nên tính sao? Nếu tiếp tục đi sâu theo yêu cầu của Ban chuyên án, hậu quả với tình yêu sẽ thế nào nếu như cô bị lộ diện? Hùng, rồi ông Thiệp sẽ nghĩ gì khi biết thân phận thực sự của cô, cùng sứ mạng tiếp cận để điều tra về họ? Chắc chắn, cô sẽ bị họ căm ghét, hoặc chí ít là không đáng để tin tưởng nữa, vì cô đang lợi dụng lòng tốt và sự tin cậy của họ. Đó thực sự là một thảm họa, bởi lúc này tình cô trao Hùng là chân thành, dù nó đang khoác lên mình cái vỏ công việc. Tình thế này hết sức éo

le và khó xử, khi mà cô đang làm những việc để chống lại tương lai của chính mình, chống lại tình yêu mê đắm của mình. Đã có lúc cô nghĩ: “Thôi, hay là bỏ quách công việc này, để được sống cho riêng mình. Vì xét cho cùng, Công an cũng chỉ là một nghề kiếm sống mà thôi”...

Suy nghĩ ấy như một thứ vi rút sống âm ỉ trong não và cứ quậy không ngừng, tần xuất hiện diện ngày một dày. Cùng với thời gian, nó di căn và làm hoại tử dần những nhiệt tình, hăng hái, khiến cô đi từ bản khoả đến hoang mang. Sự toan tính chọn lựa, cân nhắc sướng khổ bắt đầu...

Chương 9

Bốn tháng sau...

Lượng hàng khách Tàu đặt mua đã chuẩn bị sắp xong. Năm trăm bánh heroin và hơn một tạ ma túy đá đã xếp ngay ngắn đầy thùng ở dưới hầm bí mật trong vườn cây.

Để tạo ra lượng hàng khủng như vậy, lão Trùm phải kích hoạt một chiến dịch thu gom nguyên liệu. Ngoài số Heroin đã đóng thành bánh đưa từ vùng Tam Giác Vàng qua lãnh thổ Lào về nước, thì một lượng lớn thuốc phiện đã tích trữ ở các kho bí mật trong rừng sâu, được hệ thống “chân rết” ngày đêm vận chuyển đến khu trang trại lợn bằng nhiều con đường. Số hóa chất cần thiết cũng đã được tập kết. Hàng trăm lít phụ gia hương thần như Piperazine, Mephedrone và dung dịch NaOH chứa trong những chiếc can lớn để la liệt trong kho, bốc mùi khó chịu.

Với những bánh hàng nhập khẩu, chúng dỡ ra trộn thêm hóa chất, phụ gia để tăng trọng lượng, sau đó đóng bánh lại và dập nổi nhãn hiệu sản xuất tại Việt Nam. Số thuốc phiện nguyên liệu được đưa vào lò chưng cất để chiết xuất thành Heroin dạng bột. Gần một chục tên thợ đã làm ngày, làm đêm theo ca dưới căn hầm bí mật trong khu vườn sau dãy nhà tranh. Cũng trong thời gian này, hơn chục đứa vũ trang tận răng được Huy “mổ” điều về để bảo vệ xưởng. Trên con đường độc đạo dẫn vào khu trang trại, chúng lập ra nhiều chòi gác ngụy trang. Mọi động tĩnh cách xa khu trang trại vài cây số, sẽ được bọn này báo về trung tâm để có biện pháp xử lý, ví như tẩu tán hàng hóa, cất giấu máy móc, hay chuẩn bị lập trận địa phòng thủ những cuộc tấn công vào của công an. Chưa hết, một ổ gái mại dâm cũng đã được Huy tuyển về để giúp việc cơm nước, giặt giũ và phục vụ sinh lý cho những tên thợ. Chúng truy hoan thác loạn bất kể lúc nào, biến khu trang trại thành một ổ chứa nhầy nhụa.

Cuối tháng 8, khách yêu cầu giao hàng. Rút kinh nghiệm lần trước, lão Trùm tính toán con đường vận chuyển an toàn nhất là qua lãnh thổ Lào. Theo lão, khả năng trình độ điều tra của Công an Lào không thể bằng được cơ quan chức năng Việt Nam. Mặt khác, chuyến này đưa ma túy sang Lào để vận chuyển lên biên giới Trung Quốc là ngược hẳn với lộ trình thông

thường. Điều này sẽ gây bất ngờ và khó phán đoán. Ngoài ra, hình phạt của Lào trừng trị tội phạm ma túy cũng không nặng như ở Việt Nam, nên nếu có cơ sự gì, thì cũng không quá nguy hiểm.

Lão còn nghĩ một điều nữa. Hiện nay vẫn còn những vùng ở Lào còn có phủ hoạt động, chính quyền tại đó bị mất kiểm soát địa bàn. Lợi dụng những khoảng trống quyền lực ấy mà đi là thượng sách.

Lộ trình mà lão dự kiến được tính toán chi ly. Đầu tiên, hàng sẽ được gửi bộ lên tập kết ở phía bắc huyện T.D. Sau đó, cho người vác qua các lối mòn biên giới để tuần sang tỉnh Xiêng Khoảng (Lào). Từ đây hàng sẽ được chất lên ngựa rồi đi men theo các triền núi giáp biên giới Việt Nam. Qua các tỉnh Hủa Phăn, Luông Pha Băng, để lên Phong Sa Li. Khách sẽ đón hàng tại thị trấn Bò Thèn ở đường biên Trung-Lào. Hiện nay, miền Bắc nước này đang có nhiều biến động phức tạp. Những dự án đầu tư hay khai mỏ của người Trung Quốc, đã đẩy người dân bản địa lùi sâu xuống phía Nam. Tại chỗ đã mọc lên những khu phố Tàu, đồng tiền Nhân dân tệ được chi tiêu ở đây, lực lượng giữ gìn trật tự tự phát ở nơi đây cũng toàn là người đến từ bên kia biên giới. Một vùng “tô giới” mới với cộng đồng người Hán đã “an cư lạc nghiệp” tại đây, dưới danh nghĩa các nhà đầu tư, buôn bán, công nhân làm thuê... Trong số đó, có người của khách sẽ đợi hàng của lão.

Để chuyển đi hạn chế đến mức thấp nhất rủi ro, lần này lão điều thẳng Huy “mỗ”, vốn là một cánh tay đắc lực chuyên hoạt động bên Lào, trực tiếp phụ trách việc vận chuyển hàng. Nó chính là đứa đã khai thông con đường ma túy cho lão từ Tam Giác Vàng về nước trong những năm trước đây.

Lão tin, với bản lĩnh tinh quái của nó, chuyển hàng này sẽ đến nơi an toàn.

Phú - tay bảo vệ ở khu trang trại lợn tấp tểnh xuống chợ, trông y vui ra mặt. Đã mấy tháng nay bị thằng chủ trại cấm ra ngoài nên Phú có vẻ cuồng cưởng. Hôm nay, đột nhiên gã lại bảo Phú dẫn theo một ả điếm xuống chợ huyện mua lương thực, thực phẩm chuẩn bị cho một chuyến đi dài.

Chợ phiên khá đông. Kẻ bán người mua ồn ã. Đang kèm cô ả đi mua sắm, chợt từ phía sau có ai đó kéo áo Phú giật lại:

- Ô kìa, ông anh, đi chợ sớm thế?

Phú giật mình quay lại, thì nhận ra tay sấn chim mặt sẹo đạo nọ. Mấy tháng nay không thấy nó qua lại trang trại. Phú vui vẻ:

- O, mà đây à? Làm gì ở đây thế?

- Em bán phở trong này. Thôi đi làm với em vài ly cho ấm người. Mẹ kiếp, sáng ra trời lạnh quá.

Nói đến rượu, mắt y sáng rực. Bỏ mặc cô ả lúi húi trong hàng thịt, Phú đi theo tay săn chim vào quán rượu ở cổng chợ.

Trời giữa thu se lạnh. Đĩa lòng luộc bốc khói nghi ngút bên bếp lửa rực hồng. Bình rượu ngô đã mở nút sẵn sàng. Anh chàng bắn chim rút ra hai cốc đầy rồi chạm với Phú. Ừ, cốc rượu tro đáy. Lại rót, rượu chảy tràn xuống bàn. Cả hai cùng cầm đũa đưa cay, chống xoáy. Chuyện nổ như rang:

- Mấy hôm em qua chỗ anh bắn chim nhưng thấy đông người quá lại ngại không dám vào. Bọn nào mà em thấy có cả mấy đứa mắt xanh mỏ đỏ?

- Hàng đấy, toàn bọn ca ve ở đâu về đấy.

- Ồ, chúng nó làm gì ở đấy? Em có thấy thằng đàn ông nào đâu?

- Ngu, có hơn chục thằng đấy, nhưng chúng làm việc ở hầm trong vườn. Đéo biết là làm gì. Bọn ca ve thì ở đấy nấu cơm, rồi hứng lên thì ngửa ra cho chúng nó chén.

- Ô hay nhỉ? Anh có chén đứa nào không?

- À, có chứ. Miễn phí mà. Đêm nào tao cũng phải làm hai nháy mới ngủ được. Hí hí...

Tay săn chim cũng cười tít mắt phụ họa.

- Anh ơi, thế bao giờ chúng nó mới chuyển đi?

- Đéo biết cụ thể, nhưng chắc là mấy hôm nữa thôi. Tao thấy chúng nó đóng hộp mấy cái máy gì lạ lắm. Mà mày hỏi làm gì?

- À, để biết còn vào đây bắn chim, uống rượu với anh.

- Không, tao cũng phải đi.

- Anh đi đâu?

- Chúng nó bảo tao đi gửi hàng, mà chưa biết là hàng gì.

- Thế à, tưởng ông anh ở lại thì em lên chơi. Thế anh đi đâu, mà đi có lâu không?

- Nghe nói sang Lào mà. Chưa biết sẽ đi mấy hôm.

- Thế cơ à. Hôm nào sang bên đấy kiếm được khẩu súng kíp nào đẹp đẹp thì mua hộ em nhé. Đây em gửi anh tiền luôn.

Nói rồi tay sẵn chim rút ra mấy triệu đưa cho Phú. Y ngần ngại:

- Chắc gì tao đã có thời gian mà đi kiếm súng cho mày.

- Thôi cứ cầm lấy. Nếu không mua được gì thì cũng coi như em biếu anh mấy đồng ăn đường. Nhắm nhò gì. Hôm nào lên đường gọi cho em nhé, làm chén tiễn chân.

- Tao có điện thoại đéo đâu.

- Ô thế à? Em có con máy đều này. Anh cầm mà dùng tạm. Lắp sim rồi đấy, cũng vừa nạp tiền xong.

- Thôi, anh nhận của mày làm gì.
- Chuyện nhỏ, có mấy trăm bộ, cầm lấy đi. Nào, ta làm chén rồi em phải về bán hàng đây...

Tướng Hiếu - Giám đốc Công an tỉnh N.A ra tận cổng đón Đoàn công tác tỉnh bạn đến trao đổi công việc. Gặp người đồng cấp, lại là bạn học cùng khóa trước đây, tướng Thành cười hỷ hả. Hai vị tướng cùng lực lượng điều tra bước vào hội trường. Lúc này lãnh đạo các phòng nghiệp vụ đã tề tựu đông đủ.

Đại tá Hà đứng dậy trình bày vấn đề nội dung công việc:

- Thưa các đồng chí, kết quả mở rộng chuyên án bí số VA 123-T của chúng tôi đã phát hiện ra một cơ sở sản xuất ma túy rất lớn đóng trên địa bàn huyện T.D. Nguồn tin lực lượng cho biết, khoảng 22 giờ đêm mai các đối tượng sẽ vận chuyển hàng rời kho. Lộ trình di chuyển của chúng sẽ qua Lào để sang Trung Quốc. Biện pháp kỹ thuật cho thấy thông tin trên là có căn cứ. Quan điểm của chúng tôi là bắt chúng ngay tại Việt Nam, chứ để vượt sang lãnh thổ Lào thì việc triển khai sẽ gặp nhiều khó khăn.

- Đề nghị các anh cho biết phương án tác chiến? -

Thượng tá Thường - (Trưởng phòng PC47, Công an tỉnh N.A) cất tiếng hỏi.

- Chúng tôi dự kiến như sau: ta sẽ tập trung lực lượng với hỏa lực mạnh, chia thành hai mũi chính. Mũi thứ nhất sẽ mật phục trên con đường độc đạo từ trang trại đi ra. Mũi thứ hai ém sẵn ở các vị trí xung quanh xưởng sản xuất ma túy. Đợi chúng xuất phát, chúng ta sẽ đồng loạt tấn công. Tổ 1 chặn bắt nhóm vận chuyển. Tổ 2 khẩn trương xâm nhập vào xưởng, bắt những tên còn lại và tổ chức khám xét thu giữ vật chứng.

- Chúng có bao nhiêu tên?

- Theo ghi nhận mới nhất của chúng tôi, có khoảng 10 tên thợ và 4-5 ả điểm đang ở trong trang trại. Tuy nhiên, vào ngày chuyển hàng, chắc chắn chúng sẽ tăng cường quân từ nơi khác đến. Trong chuyến hàng trước, nhóm vận chuyển gồm mười mấy thằng, đều có súng AK, lựu đạn. Khi hàng chuyển đi rồi, bọn thợ chắc vẫn ở lại xưởng thu dọn, chứ không rút ngay. Đám này toàn những đối tượng tù tha, côn đồ hung hãn và có vũ khí.

- Các anh hiện có mấy người? Cần thêm bao nhiêu quân?

- Hiện nay chúng tôi chỉ có 12 người. Để triển khai kế hoạch tác chiến này, cần thêm khoảng 50 cán bộ chiến sỹ nữa.

- Tôi sẽ có đủ người cho các anh. Toàn quân cơ động thiện chiến. Anh Hóa - Tiểu đoàn trưởng Cảnh sát cơ động đâu rồi? Lấy cho tôi Đại đội Đặc nhiệm nhé. Cấp đủ

hỏa lực, xe máy và hậu cần để giúp các anh Công an L.C - tướng Hiếu quyết ngay.

- Báo cáo, có một tình huống các đồng chí cần lưu ý: trên con đường độc đạo dẫn vào trang trại, qua khảo sát thấy chúng đã bố trí 4 trạm gác, mỗi trạm gồm 3 tên có trang bị vũ khí nóng, liên lạc với nhau qua bộ đàm. Do đó, tổ 2 muốn hành quân vào áp sát mục tiêu phải vô hiệu hóa được các chốt này. Nếu ta tấn công bằng hỏa lực sẽ bị động khiến chúng tẩu tán tang vật và phương tiện phạm tội. Vì thế nên dùng cách tiềm nhập không chế - Đội phó Tuấn “đen” đứng dậy nêu ý kiến.

- Anh Hóa tính xem dùng chiến thuật nào? - Tướng Hiếu hỏi cán bộ của mình.

- Dạ thưa anh, ta sẽ tận dụng bóng tối trong rừng để vận động áp sát các mục tiêu. Lựa chọn thời điểm thích hợp sẽ bất ngờ tấn công vào trong chòi canh, dùng vũ thuật và súng bắn điện khắc chế các đối tượng. Mỗi tổ dọn đường gồm 6 đồng chí. Đánh bắt xong liên lạc ra ngoài để xe vào đón.

- Xung quanh nhà xưởng của chúng có chỗ nào để ém quân không? Các anh đã lên sơ đồ địa hình, địa vật chưa? Hầm và nơi tinh chế ma túy ở đâu? - Thượng tá Thường hỏi dồn dập.

Đại tá Hà mở cặp, lấy ra tờ giấy Roky khổ lớn trải lên mặt bàn. Trên đó là sơ đồ địa hình của xưởng sản xuất ma

túy. Chủ khách cùng xúm quanh bản vẽ, rồi sôi nổi thảo luận cách ém quân và phương án tấn công. Tuần “đen” lên tiếng:

- Bản thân tôi đã nhiều lần hóa trang tiếp cận khu xưởng này, nên thông thuộc địa hình. Hàng rào vây bốn xung quanh trang trại bằng dây kẽm gai, nên việc cắt rào tiến vào không thành vấn đề. Tại cổng chính có một vài địa điểm có thể chúng đặt súng, nên nếu ta xông vào bằng lối này sẽ gặp nguy hiểm. Cách tốt nhất là ém quân ngay trong vườn cây rậm rạp của chúng. Vườn cây này cách khu trung tâm khoảng 200 m nên khá an toàn. Chỉ có điều, trong trang trại nuôi khoảng chục con chó dữ. Nếu ta vận động không khéo để lũ chó phát hiện ra sẽ đánh mất yếu tố bất ngờ.

- Cái này đáng bàn lắm. Trước đây bọn tôi hỏng cả một chuyên án chỉ vì chó đấy. - Thượng tá Thường góp chuyện.

- Đánh bả chết hết đi! - Có ai đó tham gia.

- Khéo khi phải làm thế thật. Nên mang theo túi thịt tẩm độc đi, phát cho từng người. Con chó nào lao ra thì ném cho nó vồ.

- Các đồng chí lưu ý, đây là vùng có nhiều rắn độc, nên quá trình vận động phải rất cẩn thận. Cần chuẩn bị đầy đủ áo giáp chống đạn, ủng, găng bắt dao, đèn pin, pháo sáng, lựu đạn khói và bộ đàm.

Ngoài ra, mỗi chiến sỹ nên có đoạn gậy để xua rắn hoặc đánh chó khi cần.

- Sau khi hàng rời xuống, chắc chắn bọn thợ sẽ lên khỏi hầm bí mật và ngủ tại khu nhà tranh. Vì thế, trọng tâm tấn công của ta là khu vực này.

Hai vị tướng lặng lẽ theo dõi cuộc thảo luận, chốc chốc lại quay sang trao đổi nhỏ với nhau. Sau nửa giờ, cuộc họp kết thúc. Tướng Hiếu đứng dậy kết luận bằng tiếng Nghệ nặng nề:

- Đây là một trận đánh đặc biệt quan trọng. Lần đầu tiên chúng ta phát hiện được một cơ sở sản xuất ma túy quy mô lớn như thế này ngay trong nội địa nước ta và trên địa bàn tỉnh ta. Bọn tội phạm sẽ rất mạnh động và liều lĩnh, các đồng chí phải hết sức thận trọng và phối hợp với nhau thật chặt chẽ. Tôi và anh Thành sẽ cùng chỉ đạo chiến dịch. Giao anh Hà, anh Thường - Trưởng phòng PC47 L.C và N.A trực tiếp chỉ đạo 2 tổ công tác. Theo tôi, vì các anh L.C đã nhiều lần vào trình sát mục tiêu, nên để phụ trách mũi tấn công vào trang trại. Còn việc đón bắt nhóm vận chuyển, N.A sẽ lo. Anh Hóa tổng phụ trách nhóm dọn đường. Yêu cầu các lực lượng của N.A chuẩn bị đầy đủ vũ khí, trang thiết bị, xe máy và lương khô cho anh em làm việc. Cử một tổ y bác sỹ của Bệnh xá Công an tỉnh tham gia kế hoạch, đề phòng có thương

vong. Tình huống trong tấn công nếu đối tượng chống trả bằng vũ khí nóng, các đồng chí được phép bắn hạ. Phương châm hành động là bảo đảm tuyệt đối an toàn cho lực lượng của ta, bắt được các đối tượng và thu toàn bộ tang vật để chứng minh tội phạm. Yêu cầu bảo mật tuyệt đối kế hoạch tác chiến này. Ngày mai, trước khi lên đường, yêu cầu chiến sỹ ta nộp lại điện thoại. Các tổ liên lạc với nhau qua bộ đàm. Bộ chỉ huy tiền phương sẽ đóng ngay tại Công an huyện T.D. Nếu tình hình phức tạp cần thêm quân, tổ trưởng các mũi báo cáo chúng tôi để chi viện. Tất cả rõ chưa? Có ai hỏi thêm điều gì không? Không hả? Thế thì về mà chuẩn bị đi. Chúc thắng lợi!

Tuấn gọi điện về cho Hoa. Không hiểu sao mấy ngày nay anh rất nóng ruột. Có điều gì đó khiến anh cứ bồn chồn, không yên. Chuẩn bị bước vào trận đánh căng thẳng, thương vong chưa biết sẽ ra sao, nhưng anh lại không mấy bận tâm. Tuấn chỉ lo Hoa ngoài đó xảy ra chuyện gì.

Phải đến hồi chuông thứ ba Hoa mới nhắc máy. Giọng cô có gì đó khang khác. Tuấn gắng hỏi:

- Em sao thế? Ốm à?

- Em không sao. Anh vẫn khỏe chứ? Công việc có tốt không ạ?

- Nhớ em lắm, có nhớ anh không?
- Tập trung vào công việc đi. Sắp xong chưa?
- Cũng chuẩn bị. Sao em hôm nay khác thế?
- Khác sao ạ? Sao anh hỏi thế?
- À, thì anh thấy không giống mọi lần.
- Anh thật là...! Thôi nhé, em đang bận tí.

Tuấn chưa kịp trả lời thì âm thanh tút tút đã dội vào tai. Hoa tắt máy mà không một câu từ biệt êm ái như mọi lần. “Hay là cô ấy đang đi với lão Thiệp hoặc ở bệnh viện với tay Hùng?” - Tuấn cố gắng lý giải cho sự thay đổi thái độ của Hoa. Tuấn đoán là Hoa đang kẹt, hoặc trong tình huống khó nói chuyện. Dù rất cảm thông với người yêu, nhưng chuyện vừa xảy ra không khỏi làm anh tủi thân. “Em có biết anh rất nhớ em không? Ngày mai vào trận... không biết có trở về được không!” - Anh buồn bã ngấm ngội.

Từ hồi yêu, chẳng mấy khi họ được thanh thoi. Công việc luôn đeo bám, đan xen vào quan hệ của họ. Đã nhiều lần Hoa hờn dỗi trách móc anh. Gần đây, có lần cô bảo thẳng: “Đi chơi với người yêu mà anh cứ như đi họp án, thiếu mỗi nước mang quyển sổ ra ghi chép. Thế ra ngoài công việc, anh chẳng còn gì để nói à?”. Lúc ấy, Tuấn sững người và thấy ngượng. Thực tình, cô ấy đã nói đúng, bởi trong người anh, đam mê

lớn nhất là những chuyến đi xa, những cuộc đánh bắt, những tên trùm bị vạch mặt, phanh phui. Kiểm điểm lại mình, nhiều khi anh thấy mình thật vô tâm và có lỗi với cô. Anh cũng hiểu cô cần ở mình những cử chỉ lãng mạn, những bó hoa, những đêm cùng nhau đi nghe nhạc, xem phim, hay luận bàn về thời trang, mốt tóc... hoặc đơn giản là một quyển truyện đang “hot”. Vậy mà, anh không có đủ thời gian cho những việc giản dị ấy. Cũng bởi về các khoản ấy, anh dốt thậm tệ, vì chẳng còn đầu óc nào mà nạp mớ kiến thức “tạp pí lù” đó. Những lúc cãi nhau, Tuấn trầm tư hẳn, thoáng có chút tự ti. Nghề trình sát rong ruổi phương trời, biết đâu là điểm dừng, là bến đỗ. Lương tháng cũng chỉ đủ cho những chuyến đi xa. Gần ba mươi rồi mà anh nào có tích lũy được gì cho cuộc sống mai sau. Ngày tháng trôi như bóng ngựa qua song, anh chưa có lúc nào để nghĩ một cách nghiêm túc về chuyện vợ con, mà con gái có thì. Nhiều khi giằng xé trong lòng, thâm tâm anh không muốn người mình yêu phải khổ sở vì đợi chờ. Khi ấy, anh chỉ muốn nói, rằng: “Hãy yêu một người có thể mang đến cho em hạnh phúc, điều mà anh không làm được cho em”. Nhưng, đó là khó khăn lớn nhất mà Tuấn không thể vượt qua. Vì tình yêu của anh với cô, dẫu mộc mạc, vụng về và thiếu dối, nhưng chưa bao giờ là

chót lười đầu môi. Anh yêu người con gái ấy thực lòng, bởi điều cô mang đến cho anh luôn là một cảm giác bình an.

Hoa là người anh yêu đầu đời, anh không có nhiều kinh nghiệm trong chinh phục phái đẹp. Thế nên, ngoài duy nhất một tấm lòng chân thành, anh thiếu tất cả những gì mà cô gái nào cũng chờ đợi từ người mình yêu.

Gần đến trung thu, ánh trăng vắng vặc dát những vẩy vàng trên từng đụn sóng lẫn lẫn chốn thủy bạc mênh mang. Gió biển lồng lộng lùa cái lạnh se se lên boong tàu. Sau khi nghe điện thoại của Tuấn, nét mặt Hoa chất chứa ưu tư. Cô đi ra ngoài phòng ăn trên chiếc du thuyền sang trọng, tựa vào lan can thả hồn vào chốn mênh mang. Nhân sinh nhật Hùng, ông Thiệp đưa mấy anh em xuống Hạ Long ăn hải sản. Họ đã có mấy ngày vui bên nhau, nhưng lúc này, lòng Hoa chợt buồn rữ. Cô thấy lẻ loi và sợ hãi những việc mình đã làm trong thời gian qua. Cô đang trên con đường tách dần khỏi tổ chức, khỏi đồng đội, khỏi quê hương và những người thân yêu nơi quê nhà. Cuộc đời sắp tới về đâu. Người con gái trong cô không khỏi e ngại với những điều có thể xảy ra trong những ngày

tới. Bản lĩnh chỉ có được qua trải nghiệm và cọ xát. Nó chưa thể đầy đủ trong một người lính mới như cô.

Tuần này, Hoa biết giờ G sắp điểm. Nghĩa là Tuấn sắp lao vào trận đánh quyết liệt, sinh tử với bọn tội phạm. Lòng cô chỉ cầu mong anh được bình an, tránh khỏi mũi tên, hòn đạn. Vừa nãy nói chuyện với Tuấn, cô thật sự khó xử. Chưa khi nào cô khó khăn đến thế. Giá như trước đây, cô sẽ hỏi anh nhiều hơn, sẽ nũng nịu hỏi han, chất vấn chuyện ăn ở, sinh hoạt trong đó thế nào, rồi cẩn thận dặn dò anh giữ gìn trước công việc sắp đến. Vậy mà, cô đã nói với anh bằng cái giọng lạnh tanh, như những người sơ giao hay đồng nghiệp đơn thuần. Sự thay đổi ấy chắc chắn sẽ làm Tuấn buồn lắm. Trong sâu thẳm, tình thương của cô dành cho anh vẫn đầy đặn. Nhưng chữ yêu như đã mờ dần. Gần đây hiếm khi cô nghĩ về anh. Bởi sự xa cách một phần. Cái chính là hình bóng của Hùng đã dần dần thay thế và choán ngợp trong tâm trí cô. Tàn xuất hiện hữu của Hùng ngày một dày. Càng gần gũi, cô càng khám phá ở chàng bác sỹ những điểm thú vị, đến mức cô đã nghĩ Hùng chính là một mảnh ghép hoàn chỉnh của đời mình.

Đôi khi, những kỷ niệm ngày nào bên Tuấn trở về trong tâm thức. Nhưng khác với trước đây, cô không còn cảm thấy hào hứng, rồi cũng không muốn nghĩ

nhiều về nó. Rồi cảm giác ngại ngần khi gặp hoặc nói chuyện với Tuấn, dù là qua điện thoại bắt đầu xuất hiện. Cô không biết phải làm sao vì Tuấn vẫn nguyên vẹn tình cảm với cô. Trong chuyện này, cô chính là kẻ phản bội. Cô đã phụ anh để chạy theo những ảo ảnh. Tệ hại hơn, cô đã xé rào, bỏ qua mọi nguyên tắc tổ chức để sống thật với lòng mình. Nhận thức được đầy đủ việc mình làm, nhưng cô không có đủ can đảm đối diện với sự thật ấy, với trách nhiệm ấy.

Cách đây mấy tháng bé Kiên xuất viện. Hùng cũng đã tháo bột và đi làm bình thường. Lẽ ra, Hoa có thể xin về nhà nghỉ ngơi ít ngày, nhưng cô đã không làm thế, với lý do công việc chưa xong. “Nhà” cũng đồng ý cho Hoa bám trụ lại, được phép giúp đỡ ông Thiệp công việc ở chi nhánh, để tiếp tục nắm bắt về con người này. Lương tháng ông Thiệp trả cho Hoa hậu hĩnh hơn nhiều lần so với công sức lao động của cô. Ông ta lại bố trí cho cô ở tại một căn hộ chung cư cao cấp với đầy đủ tiện nghi, giao cho chiếc ô tô lịch sự làm phương tiện đi lại.

Những thay đổi về điều kiện sống, đôi khi khiến cô nghĩ lại công việc đang làm với cái rừng mình. Hùng đã chính thức ngỏ lời tổ chức đám cưới và kế hoạch ra nước ngoài định cư sau khi kết hôn. Nghe nói cái bệnh viện đa khoa do ông Thiệp đầu tư xây

dựng ở Paris đã gần hoàn thiện, rất cần Hùng sớm sang tiếp quản để khai trương và đi vào hoạt động. Hoa đã tính tới nước xin xuất ngũ nếu mọi việc diễn ra đúng theo dự kiến. Cô nghĩ, ở hoàn cảnh này, bất kỳ cô gái nào cũng sẽ lựa chọn giống mình.

Trở lại bàn tiệc, mắt Hoa đã ráo hoảnh, cô cười nói và hòa nhịp cùng niềm vui của mọi người. Bản nhạc du dương bật lên, Hoa say đắm bên Hùng trong điệu Valse lả lướt...

Chương 10

T
răng vắt vẻo trên những

tán cây...

Con đường sỏi đá gập ghềnh bên miệng vực, nhìn dưới trăng lại hóa ra dải lụa mềm. Dòng sông chảy xiết cũng khoác lên nó cái vẻ hiền hòa trong nền trời bàng bạc. Dòng người rừng rừng chuyển động. Bóng mũ sắt nhấp nhô trên đường. Những khẩu tiểu liên quàng chéo vai sóng sánh theo nhịp chân đi. Đã vào đầu giờ Tuất. Tổ dọn đường đã đến vị trí tập kết. Mũi trinh sát mật phục đã ém kỹ trong taluy. Tổ tấn công nhà xưởng bôn chồn đợi tín hiệu thông đường, để hành quân vào vị trí.

Tuấn “đen” đang khoác bộ áo giáp nặng trĩu lên người. Trông các anh như những con ro-bot, bởi hệ thống khí tài, vũ khí mang theo trên người. Ngoài khẩu AK báng gập, họ còn lặn ở thắt lưng khẩu K54 và mấy quả lựu đạn. Lúng lẳng trước ngực, trên vai mỗi người là chiếc bộ đàm, cái đèn pin, ống nhòm, khóa tay...

Bước vào trận đánh quyết liệt, việc chuẩn bị chu đáo là điều kiện cần thiết để giành phần chủ động.

Trăng khuya càng lúc càng sáng. Rừng cây loang lổ đen trắng như những miếng vá của tự nhiên. Trạm gác đầu tiên đèn tắt tối om, nhưng vẫn lập lòe đốm lửa đầu thuốc. Qua ống kính hồng ngoại, cả ba thằng vẫn đang đi vòng vòng quanh lán. Súng AK lăm lăm trước ngực. Vừa nãy có hai chục thằng vừa đi qua để vào khu trang trại. Sau khi nhận đúng ám hiệu, chúng đã mở rào ngang đường để cả bọn vượt qua.

Có tiếng cú rúc ba hồi vọng về từ đâu đó xa xăm. Một tên đứng dậy ra ngoài hiên căn chòi lá, vạch quần ra đái tồ tồ. Dòng nước khai khảm xối vào một bụi cây, khiến mặt đất rung rung. Xả xong, y kéo khóa quần quay gót. Bất ngờ, bụi cây ấy chồm lên, hiện hình thành người. Một cú chặt chí mạng vào gáy tên tội phạm, nó chỉ kịp bật ra âm “hự”, rồi đổ vật ra đất, mềm nhũn. Tức thì, hai lùm cây khác vọt vào trong lán như một tia chớp. Sau mấy tiếng huých huých, không gian yên tĩnh trở lại. Ba khối thịt bị khóa nghiêng ra sau, miệng dán băng keo kín mít. Có tiếng bộ đàm lạo xạo: “Các chốt báo cáo đi?”. “Chốt 1,2,3,4 đã an toàn. Đường thông. Yêu cầu cho xe đón hàng”.

Đại tá Hà hạ lệnh:

- Tất cả vận động vào mục tiêu.

Chiếc xe Gaz nổ máy, lăn bánh ra con đường cheo leo bên miệng vực. Còn cách trang trại gần một cây số, xe dừng lại. Quân nhảy xuống, co giò chạy.

- Tọa độ thằng Phú thế nào rồi em? - Đại tá Hà hỏi Tuấn trong hơi thở hổn hển.

- Báo cáo anh, tổng đài vừa báo vị trí cái điện thoại em cho thằng Phú chưa đổi. Nghĩa là nó chưa xuất phát.

- Có chắc thằng Phú được cử đi gửi hàng không?

- Chưa biết chúng có thay đổi gì không, chứ mấy hôm trước nó kể với em là đêm nay đi mà.

Nửa giờ hành quân, khu trang trại đã hiện ra trong mắt thường. Hơn hai chục chiến sỹ tản ra tạo gọng kìm bao vây. Tiếng kìm cắt dây thép gai lách cách. Không quá khó để tạo ra những lỗ hổng, khoảng trống đủ từng người chui lọt.

Bên trong sân giữa những dãy nhà tranh, đèn điện bật sáng. Bóng người đi lại lơ lửng. Đàn chó dữ vẫn chạy lăng xăng quanh quẩn trong sân. Mấy con đang tranh cướp nhau vật gì, cắn xé nhau chí chóe. Từ góc vườn, tiếng máy nổ chạy xăng vẫn đều đều vọng ra. Gần 22 giờ, bóng mũ sắt đã chìm sâu trong những bụi cỏ tranh cao lút đầu người. Tán cây che kín ánh trăng, để lại những khoảng đen mờ dưới gốc. Nằm bên cạnh ông Hà, Tuấn thì thào:

- Tốt quá, tiếng máy sẽ át đi mọi âm thanh, động tĩnh bên ngoài. Lũ chó sẽ không phát hiện có đột nhập.

- Ừ, em xem nếu chạy nhanh từ đây vào đến trong cái sân kia, mất bao lâu?

- Chắc tầm hai phút anh ạ. Theo em, tý nữa ta không nên chạy ào vào. Cứ lặng lẽ mà áp sát rồi đánh bất ngờ.

Những tảng thịt tẩm độc đã lấy khỏi ba lô, sẵn sàng đón con chó nào thính hơi chạy đến. Muỗi rào rào, bu lấy mặt, lấy tay nhưng chỉ có cái xua xua nhẹ nhè. Không một tiếng vỗ nào phát ra. Căng thẳng tuyệt đối.

Chiếc xe chở Hoa cùng hai anh em Hùng lao nhanh về Hà Nội. Ông Thiệp gà gât bên ghế phụ. Tại hàng ghế sau, Hoa gục đầu vào vai Hùng, nhưng cô không hề chớp mắt. Ban chiều, sếp Hà đột nhiên gọi điện cho cô, hỏi han tình hình công việc và biểu hiện của ông Thiệp trong mấy ngày gần đây. Hoa báo cáo diễn biến hoạt động theo từng ngày. Thực ra, cũng chẳng có gì nhiều để nói, vì họ toàn lênh đênh trên biển Hạ Long. Ông dặn cô để ý việc giao dịch của ông Thiệp qua điện thoại và đặc biệt chú ý trong mấy ngày tới. Qua cách nói, cô đoán trận đánh mới sắp mở màn. Người cô căng ra, vì chưa hiểu sẽ có điều gì xảy đến. Thâm tâm, cô không muốn có bất cứ chuyện gì dính dáng đến anh em nhà Hùng. Trong ứng xử với cô, ông Thiệp tỏ ra rất độ

lượng và hào phóng. Điều ấy khiến Hoa có cảm giác ông ta đã coi cô như vợ của Hùng. Đáp lại, cô cũng thấy mình như đã sẵn sàng cho việc làm dâu con của gia tộc họ Vũ.

Tính đến thời điểm này, chưa ai cho cô biết ông Thiệp có liên quan gì đến vụ án.

Một hồi chuông điện thoại bỗng đổ dài, kéo Hoa trở lại thực tại. Từ ghế trước, ông Thiệp ngoái lại nhìn. Hoa liền giả bộ nhắm mắt, đầu gục vào vai Hùng. Tay tài xế hỏi nhỏ:

- Sếp có cần xuống xe không ạ?

- Cứ chạy tiếp đi!

Ông Thiệp mở hộp tài liệu trên xe, lấy ra chiếc điện thoại để xem số máy gọi đến. Đó là chiếc điện thoại 8800 mà Hoa chưa thấy ông ta sử dụng bao giờ. Có tiếng đàn ông vọng ra khá rõ:

- Chuẩn bị xong xuôi rồi sếp. Em cho xuất phát nhé.

- Ừ, cẩn thận đấy! - Ông Thiệp nói như ậm ừ trong cổ.

Lúc đó vừa đúng 22 giờ ngày rằm Trung thu...

Trong sân bỗng nhốn nháo. Ánh đèn pin loang loáng. Có tiếng quát khá to: “Chúng mày đâu, xuất phát!”. Bước chân huỳnh huych tiến ra phía cổng. Hiện lên trước mắt là đoàn người đi hàng một. Có khoảng hai mươi tay

súng vây quanh năm thẳng gửi hàng. Những chiếc ba lô bộ đội căng phồng, nhấp nhô ở giữa đội hình. Có hai tên vọt lên trước một đoạn, như để thám thính động tĩnh.

Khi tiếng bước chân đã thôi lịch bịch trên nền đất, bên trong trang trại đèn điện tắt phụt, trả lại cái tĩnh lặng chết người cho rừng đại ngàn.

Vặn volume bộ đàm ở mức nhỏ nhất, Đại tá Hà nói khẽ:

- Số 2 báo cáo: rắn đã rời hang.

- Số 1 nghe rõ.

Nửa giờ sau...

Nhóm tội phạm hiện rõ dần qua ống nhòm đêm. Hẻm núi này cấu tạo đúng như một cái nơm cá. Chỉ một đường vào và một đường ra. Hai bên taluy dựng đứng như lời nhắc nhở đừng mơ tưởng có thể vượt qua hai bên thành máng. Ở nơi đáy giỏ, một hàng rào bùng nhùng bằng sợi thép gai đã bịt kín lối thoát. Chưa hết, hai khẩu đại liên gắn càng đang chia cái nòng gồm ghiếc của nó vào thẳng trận địa. Tại các mô đất cao, những lùm cây đã tảo ra chiếm lĩnh. Góc bắn theo hình dải quạt, đảm bảo không tên nào nằm ngoài tầm đạn. Ngoài ra, có một tổ bốn người đã nằm im cho nhóm tội phạm đi qua từ lúc này. Việc của họ là thu gom nốt những đứa sống lười chạy giật trở lại. Thượng tá Thường vặn núm âm thanh cực đại trên chiếc loa pin.

Mồ hôi rịn ra trên báng súng. Tiếng bậm bịch mỗi lúc một gần. Chỉ dăm phút nữa, cá sẽ nằm gọn trong lưới...

- Chúng mày, đi sát vào! - Giọng thẳng nhóm trưởng quát đồng bọn đã nghe rõ mồn một. Kìa, từng bóng người đã hiện ra dưới trăng. Bước chân phăm phăm tiến dần vào sâu trong hẻm núi. Đón chúng vẫn là cái yên ắng trong đêm thanh.

- Tất cả đứng im. Bỏ súng xuống đất. Chống cự vô ích!

Tiếng loa oang oang, xé toạc không gian tĩnh lặng.

- Đầu hàng đi. Thằng nào chống cự, bắn bỏ!

Cả bọn đứng như trời trồng trong giây lát rồi bắt đầu nháo nhác. Những chiếc ba lô rời lưng vất ngổn ngang dưới đất. Mấy thằng co giò chạy ngược trở lại. Vài tên khác thì nằm úp xuống đất, súng AK tháo khỏi vai, hướng nòng lên trên trời núi.

- Hạ vũ khí đầu hàng đi!

Tiếng loa chưa dứt, cả thung lũng bỗng sôi sục tiếng súng. Những tràng đạn rời nòng như quai lúa.

- Đại liên, bắn! - tiếng loa quát to.

Tức thì, hai dòng lửa phụt xối xả từ cuối hẻm núi về nơi đang hỗn loạn, nhưng theo hướng chệch lên trên. "Cục, cục, cục, cục..." chuỗi nổ danh chắc, rền vang cất lên, ngay lập tức đã làm chủ trận địa. Những họng AK cầm

tịt. Khói mịt mù trong thung. Sau hai phút bắn thị uy, đại liên ngừng lại, nhường lời cho tiếng loa:

- Chúng tao đã cảnh cáo. Thăng nào chống cự, bắn chết không tha. Khôn hồn bỏ súng đầu hàng!

Đáp lại là sự im lặng. Có thể, những kẻ liều lĩnh nhất cũng đã “tè ra quần”, sau tràng đạn đại liên sát sạt trên đầu vừa qua.

- Đầu hàng thì không chết. Không còn đường thoát đâu! - Thượng tá Thường cứ thủng thẳng ra lệnh. Kinh nghiệm của ông là ngay từ phút đầu phải chứng minh uy lực bằng đòn phủ đầu, để đè bẹp ý chí kháng cự của tội phạm. Sau đó, dẫn dụ chúng thực hiện theo chỉ lệnh của mình.

Có mấy thằng lớp ngóp đứng dậy, hai tay ôm đầu, miệng hô to:

- Đừng bắn, chúng tôi xin hàng.

Phản ứng lây lan nhanh chóng. Khấp hểm dậy tiếng xin tha mạng. Thượng tá Thường căng mắt quan sát, đề phòng bọn chúng tráo trở, vờ súng bắn lại quân ta khi xông ra bắt.

- Tất cả đứng lên, xếp hàng một đi đến thành núi bên phải.

- Được rồi. Đứng cách một mét, hai chân dang rộng, đổ người về trước, chống hai tay ra trước. Thế, thế... đứng rồi!

- Anh em, xuống thu súng, bắt giữ tội phạm!

Các trinh sát ủa xuống như một cơn lốc. Chưa đầy một phút, hai mươi lăm thằng tội phạm đã bị khóa nghiến, trong đó có Huy “mỗ” - kẻ phụ trách cuộc vận chuyển ma túy lần này và là chủ chiếc điện thoại đuôi 919 ngày nào.

Thượng tá Thường nói như reo trong bộ đàm:

- Số 1 an toàn. Nhắc lại, số 1 đã an toàn.

- Số 2 nghe rõ. Làm đây. - Đại tá Hà tiếp lời.

Những lùm cây rung rung rồi vươn mình đứng dậy, nhẹ nhàng bám gót ông Hà tiến dần vào khu nhà tranh. Tuấn ộp sát vị chỉ huy. Tay anh lăm lăm khẩu AK báng gập sẵn sàng nhả đạn. Đang di chuyển, chợt ông Hà dẫm phải cành cây khô. Một tiếng “cạch” phát ra khá to, ngay khi ông đứng ở vị trí trống trải trước dãy nhà. Ông già giật mình. Đứng sững lại. Đúng lúc đó, đàn chó thức giấc. Cả bầy như điên dại lao vào ông Hà, cất tiếng sủa ầm ĩ. Một con mau mắn nhảy chồm lên cắn vào tay ông, làm khẩu súng ngấn văng xuống đất. Cướp cò, một tiếng nổ “pằng” chát chúa, dội vào vách núi...

Tình huống tệ hại đột xuất ngoài mọi dự liệu. Trong nhà đã loạn xoạch tiếng lên đạn.

- Tản ra! Tản ra ngay! - Tuấn hét to rồi lao thẳng vào đàn chó đang bu quanh ông Hà, định giật ông chạy thoát khỏi tầm đạn. Khi anh còn cách ông Hà một sải, một quãng lửa bỗng chụp lên hai người...

Tiếng súng hỗn loạn. Sau phút bị động, các trinh sát nhanh chóng tận dụng địa hình, địa vật bên ngoài làm các ổ hỏa lực. Hơn hai chục khẩu AK đồng loạt xả đạn vào trong dãy nhà tranh. Tiếng nổ âm trời, đạn xuyên thun thút qua những bức vách liếp. Lửa đạn bén vào tre nứa, dây dó đã bùng lên những đốm lửa đỏ.

Có tiếng la hét, gào rú của đàn ông, đàn bà... rồi im bật. Tiếng súng trong nhà cũng cầm đột ngột, hết như khi nó bất thần khai hỏa. Cái im ắng đầy chết chóc trở lại với rừng.

- Xông vào trong nhà! - Có tiếng hô, nghe giọng còn rất trẻ.

Những ánh đèn pin loang loáng. Trong dãy nhà tranh bên tay trái, xác chín tên thợ nằm rải rác. Có thằng vẫn đang giãy giãy. Nhiều đứa tay vẫn khư khư ôm khẩu AK. Lựu đạn còn vương vãi xung quanh chỗ nằm, cuộc bắn trả quyết liệt đến mức làm chúng không kịp rút chốt ném ra. Trên chiếc giường ghép ở giữa nhà, bốn xác đàn bà trần truồng đã nằm cong queo, máu vẫn xối xả chảy xuống nền. Thì ra chúng đang liên hoan xác thịt tập thể.

Ở khoảng trống giữa sân, hai thân người nằm đè lên nhau. Các trinh sát ủa lại. Đầu Đại tá Hà nát bấy, máu đầm đìa bộ quân phục, loang đỏ mặt sân chỗ ông nằm. Tuấn cũng đã bất động trên vũng máu.

- A lô, a lô. Bên mình có thương vong. Cấp cứu, cấp cứu! - Một chiến sỹ trẻ gỡ chiếc bộ đàm trên tay ông Hà, nói như gào.

- Sao, sao? Chúng tôi vào ngay!

Hai mươi phút sau, đoàn xe ô tô ầm ầm lao đến khu trang trại. Chiếc xe cứu thương bật đèn lập lòe dẫn đầu, phanh kít trước chỗ hai người đang nằm. Tướng Thành nháy vội xuống, lao đến bên họ. Ông gào lạc giọng:

- Trời ơi, anh Hà, cậu Tuấn! Sao lại thế này?!

Vị tướng già lay lay hai thi thể bất động, bỗng ông òa lên như một đứa trẻ. Tiếng khóc của ông nghe rất khan, như là xé ruột:

- Anh ơi, xong trận này anh nghỉ hưu mà anh ơi!

Tướng Hiếu đi xe thứ hai, hốt hải chạy đến. Đám bác sỹ khẩn trương tay cáng, xúm vào bế thốc họ đưa lên xe. Chiếc xe cấp cứu hú còi khẩn cấp, thoát nhanh khỏi khu trang trại. Thượng tá Thường tiếp quản trận địa. Ông đồng dặc ra lệnh:

- Dập lửa! Giữ nguyên hiện trường chờ sáng mai khám nghiệm! Kiểm tra xem có thằng nào đang trốn không! Tìm hầm bí mật.

Đoàn xe chở hai vị tướng cũng bám đuôi xe cấp cứu, chạy thẳng về bệnh viện huyện T.D.

Đường xấu, mỗi lúc xe vào ổ gà, máu lại trào ra từ đầu ông Hà. Đường đạn đã khoét những lỗ thủng bằng miệng bát con, trống hoác ở vùng sọ não.

Vết đạn sượt qua đã bóc một mảng thịt ở cổ Tuấn. Động mạch vẫn sùi máu phì phì, thấm ướt sưng số băng gạc đang đắp tạm để cầm máu khẩn cấp.

Trong lúc họ hối hả chạy về huyện lỵ, thì từ thành phố một kíp bác sỹ ngoại khoa ở Bệnh viện Đa khoa tỉnh cũng đã lên đường trên chiếc xe mổ dã chiến, theo lệnh của ông Chủ tịch tỉnh.

Vụ đầu súng kinh hoàng cũng đã được cấp báo đến Bộ trưởng Bộ Công an. Giờ này, đoàn công tác đặc biệt đã bắt đầu rời khỏi Hà Nội.

Chương 11

Công an huyện T.D rầm

rập cả đêm. Những chiếc xe chở quân chạy tới, chạy lui. Bọn tội phạm bị bắt về được tách riêng ngay. Mỗi tên có hai lính cơ động canh giữ. Trước cổng trụ sở, một trung đội vũ trang súng ống lăm lăm tạo khoảng cách an toàn với khu làm việc.

Huy “mỗ” nhìn phờ phạc, máu vẫn rịn ra từ những vết cào xước trên mặt. Bộ dạng gã thật thảm hại, quần áo rách nát, hai tay bị khóa ra đằng trước. Ngồi trước mặt gã trong buồng hỏi cung là tướng Thành. Hai điều tra viên kỳ cựu đứng sau lưng ông.

Mất ngủ đỏ, ông cất giọng hỏi tên tội phạm:

- Huy, mày vận chuyển lô hàng này cho ai? Thăng nào đứng sau vụ này?

- Nói! Pháp luật khoan hồng với người thành khẩn khai báo, ăn năn hối cải!

- ...

Huy cúi gầm mặt, không chịu mở miệng trước những câu hỏi của tướng Thành.

- Để tao cho mày xem cái này. Nhận ra lão chứ?

Ông rút ra tập ảnh đập xuống trước mặt Huy “mổ”. Gã từ từ ngược mắt lên, hai cổ tay đeo khóa cầm từng tấm ảnh giơ lên xem. Cặp mắt người đàn ông trong ảnh bỗng như xoáy vào gã. Mặt tên tội phạm bỗng chuyển màu chàm đỏ.

- Thế nào? Nói! - Tướng Thành bất thành linh vỗ tay xuống bàn đánh rầm. Nghẹt thở...

- Dạ, dạ, cán bộ biết hết rồi ạ?

Huy “mổ” buột miệng phụt ra làm tướng Thành ngồi phịch xuống. Thì ra thế...

- Chính xác lão chứ?

- Dạ đúng ạ!

- Có nhầm với ai không?

- Không nhầm ạ!

- Thế cái máy điện thoại lắp sim đuôi 919 để đâu rồi? - Vị tướng bất ngờ dùng câu hỏi thẳng để dồn gã vào thế bị động. Thực ra, ông chưa có gì để gấn Huy

vào số máy này. Chỉ là “tung cờ đo gió”, nhưng xem chừng chiêu này tỏ ra hiệu quả tức thì. Huy trợn tròn mắt nhìn tướng Thành. Chạm phải cái nhìn náy lửa, đầy uy vũ của vị tướng, gã cụp vội mắt xuống, lúng búng trong cổ họng.

- Để ở đâu? Nói? Chúng tao không hỏi để biết, mà hỏi xem mày thành khẩn đến đâu!

- Dạ, ông Trùm cầm ném xuống biển rồi ạ.

- Ném bao giờ?

- Dạ, ngay khi các ông bắt được bọn thằng Toàn “khỉ đốm”.

- Trong số chúng mày, còn ai khác biết mặt thằng Trùm?

- Dạ, còn thằng Hải “móm”. Thằng này làm ăn bên Lào, vừa rồi ông Trùm điều về để lo việc sản xuất ạ.

- Nó đang ở đâu?

- Dạ, nó bị bắt cùng cháu đêm qua, thằng khai tên đều là Dũng đấy ạ.

- Bọn mày quái thật. Thế thằng Trùm của mày có anh em, vợ con nào không?

- Dạ, ông ấy có người em là bác sỹ.

- Bác sỹ tên là gì? Ở đâu?

- Thưa, tên Hùng, làm ở Bệnh viện Nhi.

- Trước đây mày đã gọi cho thằng Hùng mấy lần. Có việc gì thế?

- Dạ, khi đó con trai cháu bị ốm. Cháu có xin ông Trùm số của anh Hùng, để nhờ giúp đỡ.

- Thằng Hùng có tham gia vào việc sản xuất, buôn bán ma túy không?

- Dạ anh ấy không biết gì đâu ạ.

- Tao hỏi mày câu cuối cùng. Thằng Trùm tên thật là gì?

- Dạ ông ấy tên là Thiệp, tức Thiệp “rồ”, hiện ông ấy là...là...

- Thôi đủ rồi! Lão ấy hay gọi cho mày bằng số máy nào?

- Dạ, là số đêm qua cháu gọi lúc 10 giờ đấy ạ. Cán bộ cứ xem máy của cháu là biết.

Tướng Thành đứng dậy, quay lại bảo các điều tra viên:

- Lập biên bản nhận dạng thằng Trùm. Cho nó viết tự khai và hỏi cung chi tiết. Này, thằng Hải “móm” đang ở đâu? Dẫn tôi sang đấy ngay!

- Hải “móm” đứng dậy! - Tướng Thành quát to khi vừa bước đến cửa phòng.

- Dạ, cháu chào cán bộ!

Tên tội phạm bị tướng Thành điểm đúng huyết, đúng bật lên chào.

- Tiên sư mày! Có thích “văn vở” tên đều nữa không? hả?

- ...

- Làm việc cho lão Thiệp “rồ” từ bao giờ?

Hải “móm” trợn tròn mắt nhìn người cán bộ mới bước vào phòng đã đánh gục y từ phút đầu.

- Không nhớ mặt sếp hả? Xem ảnh đi.

- Dạ, dạ... gã trai run run đón tấm ảnh Thiệp “rồ” trên tay. Khuôn mặt nhợt nhạt của thằng nghiện bỗng trở nên xám ngoét. “Thì ra, cóm biết tất cả rồi.” - Nó nhủ thầm.

- Thế nào? Mày gặp lão này lần gần nhất là khi nào? Gặp ở đâu?

- Dạ, cách đây mấy tháng, ông ấy gọi cháu từ Lào về để phụ trách việc sản xuất lô hàng này ạ. Cháu gặp ông ấy ở Hà Nội.

- Lão này có anh em gì không?

- Dạ cháu không biết chính xác, chỉ nghe bọn nó kể là ông ấy có người em làm bác sỹ.

- Bác sỹ hả? Làm ở đâu?

- Chỗ hay chữa bệnh trẻ con.

- Số máy lão Thiệp hay gọi cho mày thế nào?

- Dạ, cháu lưu trong danh bạ đấy ạ, tên là “sếp T”.

Ông Thành cầm chiếc điện thoại của Hải, mở danh bạ ra xem rồi nở nụ cười nhạt.

Tướng Thành chân đi, miệng nói với người đồng cấp ở N.A:

- Đã có hai lời khai và nhận dạng, xác định lão Thiệp là chủ mưu vụ này. Đủ căn cứ bắt rồi. Anh ra lệnh hay tôi?

Sau một đêm căng thẳng, khuôn mặt hai ông tướng già lộ rõ vẻ mệt mỏi. Trong lúc tướng Thành trực tiếp đấu tranh với các đối tượng, thì tướng Hiếu đôn đáo lo việc cấp cứu cho hai cán bộ bị thương nặng. Ông Hà khá nguy kịch. Khả năng sống sót rất thấp. Vết thương ở cổ Tuấn cũng nghiêm trọng không kém, gây đứt động mạch. Nhưng được thủ thuật hàn vá kịp thời, nên đã cầm máu. Cả hai vẫn đang được điều trị tích cực trên chiếc xe mổ dã chiến.

- Anh ra lệnh đi. Vì chuyên án này là của các anh. Chúng tôi phối hợp thôi.

- Chúng tôi mà làm lệnh thì dễ bị lộ lọt, vì nội bộ có vi rút. Anh cứ giúp tôi, cho PC47 trong này phát sinh tố tưng đi.

- Mà này, bắt lão ấy không đơn giản và mất nhiều thời gian đấy. Quan hệ của lão như rừng, cũng toàn chỗ có thể lợc. Tài liệu chứng cứ chưa chắc chắn mà động đến là rất mệt đấy! Tôi e sẽ có chỗ can thiệp, chất vấn gây sức ép lên hoạt động của chúng ta. Đằng sau mỗi nhân vật kinh tế luôn là những thế lực chính trị mà...

- Căng nhỉ! Tôi sợ không bắt ngay lão ấy mà té mất thì chết. Hay ta bắt lão trong trường hợp quả tang. Vì có tính liên tục của thời gian. Hành vi vận chuyển ma túy đang diễn ra thì ta bắt mà. Hẳn là kẻ chủ mưu cầm đầu, ta vận dụng tính chất quả tang theo hành vi của người thực hành.

- Theo tôi, bắt quả tang không thuyết phục lắm. Anh nên gọi báo cáo trực tiếp Bộ trưởng đi, đề nghị Bộ hỗ trợ địa phương. Còn ở đây, tôi sẽ cho anh em tiếp tục củng cố chứng cứ, giám định vật chứng rồi làm thủ tục luôn.

Tin ông Hà và Tuấn bị bắn trọng thương loang về L.C một cách ngẫu nhiên. Một cô y tá trên đó tình cờ gọi điện hỏi thăm anh bạn làm ở Bệnh viện đa khoa N.A. Anh này thật thà kể luôn việc đang cấp cứu cho mấy ông Công an L.C bị bắn. Cô gái lại có người làm trong Công an tỉnh. Cứ thế, tin đồn loang nhanh chóng

mặt. Từ tiếng xì xào ở các phòng ban, có người đã gọi điện cho Thượng tá Tuất để xác định thực hư câu chuyện. Nhận điện, ông Tuất giật mình. Miệng thì ậm ờ tỏ ra bí mật, nhưng trong đầu đã bật ra bao câu hỏi. “Quái lạ, ông Hà lấy lý do nghỉ chữa bệnh, hóa ra đi N.A làm án. Mà vụ này là vụ nào nhỉ? Sao không thấy nhắc đến bao giờ”. Ông tức tốc giở sổ thụ lý án để kiểm tra. Trống trơn. Sổ theo dõi chuyên án cũng không thấy ghi thông tin gì. Với một “bạc già” trong nghề trinh sát, lão luyện traten mạc như ông, luôn có óc phán đoán nhạy bén. Ông chợt nghĩ, hay là người ta đang che giấu ông chuyện gì đó. Mà tại sao phải giấu? Nếu ông Hà đã giả ốm để đi đánh án, thì đám lính vắng nhà kia chưa chắc đã phải là đi tập huấn. Vị Thượng tá cười nhạt. Ông bấm máy gọi cho Trung - cậu thiếu úy mới về đơn vị hai năm:

- Trung à, tình hình sếp Hà thế nào rồi?
- Dạ, đang cấp cứu chú ạ. Có vẻ khá nặng.
- Chết thật, sếp bị sao?
- Dạ, bị trúng đạn vào đầu.
- Thế cơ à? Bên mình có mấy người bị thương?
- Có cả anh Tuấn “đen” nữa ạ.

- Ô, Tuấn “đen” á? Tưởng nó... - Ông Tuất suyt nữa thì buột miệng nói hết câu “tưởng nó đã chuyển sang Phòng Hồ sơ”.

- Tội quá. Thế cháu cùng mấy anh em vào đây?

- Dạ, 5 anh em ạ. Có cả bác Thành Giám đốc ạ.

- Ô?! - Ông Tuất kinh ngạc thốt lên. Một vụ đánh bắt mà đích thân Thiếu tướng Giám đốc dẫn quân đi, ắt phải là vụ cực kỳ lớn và phức tạp. Ông hít sâu hai hơi cho giọng trở lại bình thản, rồi hỏi tiếp.

- Vụ đấy lớn thế à? Bắt ở đâu? Thu được khá không?

- Dạ, phá xướng sản xuất ma túy ở T.D chú ạ. Bắt mấy chục thằng, thu được nhiều ma túy lắm.

- Là vụ nào thế nhỉ?

- Chú còn nhớ vụ 500 bánh bắt cuối năm ngoái không? Đây là phần mở rộng.

- Ai làm vụ này?

- Dạ, vẫn anh Tuấn “đen” ạ.

- Trời...! Thôi cháu làm việc đi nhé, tình hình thế nào báo chú biết ngay.

Ông Tuất ngồi phịch xuống ghế. “Đi hỏi già, về nhà hỏi trẻ” - câu xưa các cụ cấm có sai. Trong lúc ông đi Singapore hội thảo, ở nhà người ta đã biên soạn màn kịch này. Nhưng tại sao lại phải làm thế? Ông Tuất bắt đầu xâu chuỗi các sự kiện lại. Đầu tiên là việc tướng Thành bỏ dở cuộc họp khi xem cái gì đấy trên điện thoại thằng Tuấn; việc nói ngừng mở rộng chuyên án 500 bánh; chuyện Bộ lấy án về điều

tra... đến cả chuyện thăng Tuấn, con Hoa bị điều động sang đơn vị khác. Còn nhớ khi nghe tin chuyển chúng nó đi, ông hơi ngạc nhiên vì hai đứa đang được giao trình sát nội tuyến cơ mà... Nhưng về sau, do nhiều việc, lại nghĩ “bọn tép riu” đâu đáng phải bận tâm, nên ông cũng quên luôn. “Thì ra, chúng vẫn trong đơn vị này. Một màn kịch quá hoàn hảo! Nhưng người ta làm thế để làm gì? Vì sao phải che mắt mình? Hay là... ông Thiệp... Thôi chết rồi!... Có thể lắm... Thảo nào ông ấy quan tâm đến vụ này!”. Càng nghĩ, ông Tuất càng cảm thấy cơn ớn lạnh chạy ngược sống lưng. “Lão ấy mà có chuyện, chưa biết chừng cháy thành vạ lây...”.

Ngắm ngời một hồi, ông Tuất rút điện thoại ra cầm lăm lăm trên tay, lật đặt tra danh bạ. Chỉ một cái ấn phím, giao dịch sẽ được kết nối... nhưng ông lại hạ máy xuống, dứt vội vào túi quần rồi vội vã quay trở vào thay bộ Cảnh phục. Vài phút sau, ông bước khỏi căn phòng làm việc, rảo bước đi xuống sân lấy xe ô tô rồi nổ máy lao vút đi...

Xế trưa hôm đó, máy của Huy “mổ” đổ chuông. Tướng Thành chau mày toan tính rồi bước sang buồng hỏi cung gặp Huy:

- Bây giờ, mày gọi lại cho lão Thiệp, nói là hàng đã tập kết ở đường biên Việt - Lào đúng kế hoạch. Đợi tối sẽ chuyển đi. Nói đúng thế cho chú. Việc mày hợp tác sẽ được tính là lập công chuộc tội. Đồng ý không?

- Dạ, chú để cháu gọi.

- Giọng nói cứ bình thường như mọi lần chúng mày trao đổi với nhau. Phải nói đúng câu chú vừa dặn đấy.

Ông quay sang các cán bộ giúp việc:

- Đưa nó ra sân, nổ máy xe, bấm còi đi.

Tướng Thành đi trước, Huy “mồ” đi giữa bốn điều tra viên. Đến khu sân bóng chuyền gần đường cái, ông bảo dừng lại. Máy người lính dắt xe đến, nổ máy đề ga rồi bấm còi inh ỏi. TẬP âm đã nhiều, lại có tiếng gió vù vù, tướng Thành bật loa ngoài, ấn gọi lại số của Thiệp rồi giờ ra trước mặt Huy “mồ”:

- Sếp vừa gọi em ạ?

- Sao mày không nghe máy. Tình hình thế nào?

- Em vừa đi vệ sinh. Đêm qua hàng đã tập kết ở biên rồi. Tối nay em cho chuyển sang bên kia.

- Ủ, có chuyện gì không?

- Dạ không ạ, mọi người đều khỏe.

- Ủ, hàng ngày nhớ điện cho tao.

- Em biết rồi.

Ông Thành gật đầu hài lòng. Cuộc điện thoại trên giúp ông câu giờ, để có đủ thời gian cho những công việc khác.

Nhân viên ở Chi nhánh Tập đoàn Đại Phát nhìn thấy Hoa đều đứng dậy lễ phép chào hỏi. Ngày cô mới đến nhận việc, nhìn cách cư xử của ông Thiệp đối với cô, đám phụ nữ bắt đầu có chuyện để xì xầm bàn tán. Người thì quả quyết cô là bồ nhí của sếp, kẻ cãi không phải, vì ông Thiệp xem ra rất nể trọng cô ta. Vị trí công việc của Hoa là thư ký Chủ tịch Hội đồng quản trị, giám sát hoạt động chi nhánh miền Bắc của Tập đoàn. Cô tháp tùng ông chủ trong các buổi gặp quan trọng với đối tác, thường xuyên được ông hỏi ý kiến trong nhiều việc khác nhau. Tại các cuộc họp, Hoa không chỉ ghi chép, mà còn được phát biểu, đưa ra những đánh giá, phản biện cùng các kế hoạch kinh doanh. Tuy không nói ra, nhưng ông Thiệp có vẻ tâm đắc với nhiều ý kiến của cô. Một hôm, nhân lúc cao hứng ông ta bật mí trước ban lãnh đạo rằng đó là vợ sắp cưới của em trai mình. Từ đấy, mọi dò xét, dị nghị, bình phẩm xẹp ngay lập tức. Khi đã minh định được vị trí của cô trong gia tộc họ Vũ, người ta chẳng đại gì mà dây vào người có quyền sinh, quyền sát với công ăn việc làm của họ. Tai bay vạ gió, thiếu gì người đã chết vì vạ miệng.

Hôm nay Hoa đến công ty đúng giờ. Cô trang điểm nhẹ nhàng và mặc bộ sườn xám quý phái, nom lộng lẫy như đoá hải đường ngậm giọt sương mai. Tầm 9 giờ thì ông Thiệp đến cơ quan, thái độ nhẹ nhõm, vui vẻ. Ông bảo Hoa chuẩn bị hợp đồng rồi cùng mình đi gặp đối tác.

Chiếc Phantom siêu sang lướt nhẹ ra cổng. Lần nào cũng vậy, nếu đi ký kết hợp đồng cùng với Hoa, ông luôn cho lái xe ở nhà, để tự mình chở người em dâu tương lai trên chiếc xe lộng lẫy. Hoa ngồi ở ghế phụ, cùng ông bàn bạc công việc. Cô gái thông minh và dí dỏm khiến ông chủ thấy tràn căng năng lượng trong công việc. Xe đang bon nhanh, chợt có tiếng chuông từ chiếc máy điện thoại Vertu nạm ngọc mà ông Thiệp thường dùng. Ông Thiệp chẳng nhìn số gọi đến, bấm nghe rồi đưa lên tai. Ở khoảng cách gần, Hoa nghe rõ mồn một:

- Anh à. Em đây, em dùng số khác. Đêm trước bọn phòng em đánh phá xưởng ma túy ở T.D. Bắt được nhiều lắm...

- Sao, sao cơ? - Ông Thiệp lắp bắp hỏi lại, giọng như lạc đi.

- Bọn nó qua mặt em, vừa tổ chức bắt mở rộng chuyên án 500 bánh đọt trước... Anh có liên quan đúng không? Nên lánh đi đâu đấy một thời gian... mà con Hoa...?

- A lo, a lo. Chờ chút, chờ anh chút...

Ông Thiệp luống cuống tấp xe vào bên lề đường rồi phanh kít lại. Tay trái đẩy cửa, ông bước nhanh ra ngoài. Chiếc điện thoại nam ngọc vẫn ốp sát vào mang tai...

Hoa cảm thấy bồn chồn. Thì ra án đã nổ. Dạo này cô say tình mới, việc mới nên ít có lúc nào nghĩ đến công việc xưa. Mà giọng nói người vừa rồi nghe thật quen. Chết rồi! Ông Tuất. Nghĩ đến đây, Hoa bỗng lạnh người. Nếu sếp Tuất có quan hệ với ông Thiệp, thì chắc chắn cô sẽ bị lộ vớ. Mà vừa rồi, cô nghe như ông Tuất có nhắc đến từ “Hoa”...

Trời ạ, tình huống éo le ngoài mọi dự kiến. Chiếc ghế bọc nhung êm ái bên dưới thoát biến thành chậu than. Vô thức, Hoa tháo đai an toàn, như là muốn thoát ra khỏi chiếc xe. Nhưng có gì đó đã đến đúng lúc, ngăn cô lại. “Mình có quyết định chuyển công tác sang đơn vị khác lâu rồi. Chắc gì ông Tuất đã nhớ, lại đang gấp gáp thế này thì còn đầu óc nào mà nghĩ đến mình. Vả lại, mình vẫn là Thủy từ đầu đến giờ cơ mà... Thôi, cứ để yên xem sự thể thế nào.” - Hoa nhủ thầm rồi thắt lại dây an toàn. Tay cô mở ví rút ra chiếc gương và thỏi son, điềm nhiên tô lại đôi môi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chừng mười phút sau ông Thiệp quay lại, nét mặt hơi tái. Thoảng có chút gì bối rối khi bắt gặp ánh mắt Hoa đang nhìn mình như dò hỏi, ông cúi xuống nhả phanh tay rồi nổ máy cho xe chạy tiếp. Từ lúc này, cái nhìn của

ông như đóng đinh về phía trước, dăm dăm nhưng không lộ ra điều gì để đoán. Nhìn bàn tay ông đang xoay trên vòng lái, Hoa thấy mồ hôi đang rịn ra. Để phá tan bầu không khí ngột ngạt, Hoa hít một hơi thật sâu, thở ra từ từ rồi hỏi một câu tỉnh queo:

- Đối tác gọi hả anh?

Ông Thiệp hơi sững lại, vài giây sau mới bật lên tiếng “ừ” khe khẽ trong cổ họng. Có thể, ông phải dừng lại để nghĩ xem Hoa đã nghe được gì ở mẫu đối thoại đầu tiên đó.

- Về thôi, có việc gấp!

Ông Thiệp nói rồi vội vã vòng xe quay lại. Trên đường về, ông bốc máy gọi Hùng:

- Chú đang ở đâu?

- Em ở cơ quan.

- Bỏ công việc đấy, đi taxi ra đầu cầu Thăng Long đón anh.

- Có việc gì thế?

- Nhanh lên, làm đúng như anh bảo. À, quên, cầm theo hộ chiếu nhé.

- Ờ, sao lại thế?

- Không hỏi nhiều.

Gọi cho Hùng xong, Thiệp quay sang hỏi Hoa, giọng hơi sáng:

- Cô có mang theo hộ chiếu đấy không?

Hoa thoáng ngạc nhiên, Thiệp không còn giữ được vẻ điềm tĩnh khi trước. Nét mặt căng thẳng, hành động xem chừng đã nôn nóng, gấp gáp. Trong câu hỏi vừa rồi, Thiệp đã thay đổi cách xưng hô và không còn êm tai như thường lệ. Hoa hiểu, ông ta đang trốn chạy. Vấn đề khiến cô lo lắng là Thiệp liệu đã biết gì về mình.

- Dạ, em để ở nhà anh ạ.

Thiệp “rõ” hừ một tiếng rồi cho xe chạy thẳng vào khu Đô thị mới Ciputra. Gã đỗ chiếc xe cẩu cạnh ở cạnh một căn hộ, bảo Hoa đứng đợi một lát. Mười phút sau, có hai thằng lạ mặt đi taxi đến. Thiệp xách chiếc cặp to từ trong nhà chạy ra rồi kéo Hoa lên xe. Ra đến đầu cầu Thăng Long, Hùng cũng vừa kịp đến nơi. Trông anh ta ngơ ngác đến tội nghiệp. Lôi cậu em vào trong xe, Thiệp nói nhỏ:

- Không hỏi gì cả! Lên sân bay Nội Bài ngay.

Trước đó hai giờ...

Thông qua đường dây bảo mật, tướng Thành gọi điện báo cáo Bộ trưởng về kết quả đấu tranh chuyên án và đề xuất kế hoạch tiếp theo.

- Báo cáo Bộ trưởng, để ngăn chặn đối tượng đào tẩu ra nước ngoài, trong khi chờ củng cố chứng cứ và phát

sinh tố tụng, tôi đề xuất cho triển khai ngay biện pháp cấm xuất cảnh, thông báo đến tất cả các sân bay, nhà ga quốc tế và các đồn biên phòng cửa khẩu.

- Đồng ý. Các đồng chí cho triển khai ngay các biện pháp khẩn cấp, tạm thời. Một mặt cho quân giám sát 24/24 tất cả các địa điểm mà lão Thiệp có thể lui tới.

- Báo cáo, rõ!

Người tiếp theo ông Thành bốc máy gọi chính là Hoa, nhưng máy đã tắt. Ruột gan ông rối bời, đây là lúc cần có cô nhất, để xác định tên Thiệp đang ở đâu.

Sân bay quốc tế Nội Bài tấp nập khách vào ra. Thiệp “rõ” đeo chiếc kính đen to bản, ngồi thu lu ở một góc khuất. Chuyến bay đi Mỹ còn nửa giờ nữa thì cất cánh. Hai thằng đàn em đang vào làm thủ tục check in cho anh em Hùng. Chợt có tiếng phát thanh viên:

- Hãng hàng không quốc gia Việt Nam kính mời hành khách Vũ Đức Thiệp - số ghế 34C trên chuyến bay VN 731 vào phòng an ninh để giải quyết thủ tục.

Một tốp an ninh hàng không bỗng thấp thoáng ngoài sảnh phòng chờ. Thiệp bật dậy như một chiếc lò xo. Vẻ hoảng loạn hiện rõ trên nét mặt. Cả bảo Hùng và Hoa:

- Ta ra ngoài thôi!

Cả bọn lại lếch thếch kéo nhau ra ngoài đón taxi. Hai thằng đàn em hốt hải rảo cẳng bám theo phía sau. Trông chúng dẻo dác như những con chuột chạy cùng đường. Thiệp rút điện thoại gọi cho ai đó khá lâu, gã đứng ở một góc xa. Khi quay lại, chỉ thấy tay cộc lốc:

- Lên Lạng Sơn.

Trên xe, lòng Hoa ngổn ngang tơ vò. Cô muốn đi theo Hùng đến cùng trời, cuối đất. Tình yêu này, có thể là mù quáng, có thể mang lại bất hạnh cho cuộc đời cô, nhưng nó mạnh mẽ đến kỳ lạ, cho cô cái khả năng đạp lên mọi thứ ràng buộc, để được sống với nó. Cô vẫn có niềm tin, rồi hai đứa sẽ sang giàu, quần quýt bên nhau ở phương trời lạ. Bệnh viện ấy đã xây sắp xong, Hùng sẽ tiếp quản làm giám đốc, sẽ có cô ở bên để hỗ trợ, quán xuyến trông coi. Rồi họ sẽ có những đứa con đẹp như tranh... Nhưng còn Thiệp "rồ". Giờ phút này, gã đã lộ nguyên hình là tay trùm ma túy. Kẻ đã sản xuất hàng tấn heroin, tàn phá bao nhiêu cuộc đời. Đi theo hắn, Hoa sẽ đứng trước một tương lai mờ mịt. Số phận của những kẻ đào tẩu, không thể tốt đẹp. Bởi cái giản dị nhất là tự do, gã cũng không thể có được nữa. Hoa biết, một con cá cõ bự như Thiệp, sao thoát khỏi những cuộc tầm nã gắt gao toàn cầu. Gã sẽ bị truy đuổi cho đến lúc xuống mồ. Chắc chắn, lệnh bắt sẽ có trong nay mai, và rồi nếu gã kịp vọt ra nước ngoài, thì Interpol quốc tế vẫn

sẽ lần tìm ra, theo yêu cầu của phía Việt Nam. Tiếng Thiệp quát làm Hoa giật bắn mình:

- Thủy, đưa điện thoại đây.

Chí ít, gã vẫn gọi mình là Thủy, nghĩa là chưa lộ thân phận. Hoa cố giữ cho giọng thật tự nhiên, khẽ khàng hỏi:

- Có việc gì đấy anh?

- Tôi bảo cô đưa điện thoại đây!

Hoa miễn cưỡng đưa ra chiếc điện thoại mà cô thường dùng khi làm việc cho Thiệp. Chiếc thứ hai, ơn trời, chưa bao giờ Hoa để lộ ra. Nó đã tắt trong chiếc ví nhỏ cô đang ôm trên đùi.

Thiệp giật lấy chiếc điện thoại trên tay Hoa, trước ánh mắt ngơ ngác của Hùng. Mọi chuyện diễn biến đến chóng mặt. Anh chàng tội nghiệp chỉ lắp bắp như muốn hỏi điều gì đó. Nhìn bộ dạng đó, Hoa hiểu anh chưa hề hay biết gì về những việc làm mờ ám của ông anh, nên quá lạ lẫm trước những việc đang diễn ra trước mắt. Như giải thích về động tác vừa rồi, Thiệp dịu giọng:

- Tất cả chúng mày đều phải tắt điện thoại và đưa hết máy cho tao. Từ lúc này trở đi, không ai được tự ý liên hệ đi đâu, nếu tao chưa cho phép. Tình hình đang rất căng.

- Có việc gì đấy anh. Em thấy lo quá! - Hùng thật thà hỏi lại.

- Mày không nên biết làm gì. Cứ đi theo anh. Đêm nay ta sẽ ở Lạng Sơn. Mai mình sang bên kia, sẽ có người đưa ta qua Pháp hoặc Mỹ.

- Nhưng em chưa muốn đi, em còn đang dở dang nhiều việc bên này! - Hùng cự lại.

- Đồ ngu. Mày không ở lại được nữa. Vài ngày nữa mày sẽ thấy, nếu ở lại người ta sẽ làm khó dễ cho mày. Sang kia làm lại từ đầu. Tao còn cái bệnh viện đang xây, còn nhiều khoản đầu tư khác nữa.

- Em có làm gì đâu mà người ta hỏi đến em?

- Mày ngu lắm! Đó là việc tao làm, nhưng vì tao là anh của mày, thì mày không tránh khỏi liên lụy. Thôi đi với anh. Sang đấy còn nhiều cơ hội cho mày.

Cảm xúc nặng nề bao trùm. Hùng quay sang Hoa hỏi nhỏ:

- Em đi với anh chứ?

- Em tiễn anh thôi, chứ em làm sao bỏ quê hương mà đi được.

- Thủy, từ giờ cô phải đi theo chúng tôi! - Từ ghế phụ, lão Thiệp đột ngột ra lệnh. Giọng lạnh lùng và cương quyết.

- Anh xin em, đi với anh. Anh không thể sống thiếu em được. Sang bên đó, mình rau cháo nuôi nhau, anh không để em phải khổ đâu. - Hùng nài nỉ trong

tiếng nấc nghẹn nơi cổ. Hoa sực nhớ, đã có lần Hùng nói sẽ chết nếu mất nhau hay bị cô phản bội. Lúc ấy, cô thoáng nghĩ “anh này sến như trong phim”, nhưng càng yêu, Hoa mới nhận ra điều Hùng nói có lẽ là thật. Và rằng, bên trong cái vỏ mạnh mẽ, khỏe khoắn kia, lại là một tâm hồn đa cảm, mong manh dễ vỡ. Yêu nhau, anh gán cho cô những phẩm chất tốt đẹp nhất có được của người đàn bà. Lòng tin ở anh xây dựng trên sự ngưỡng tượng ấy. Và cũng vì yêu anh, mà cô không muốn thần tượng đó bị sụp đổ, không bao giờ muốn thôi đẹp trong mắt anh.

Giờ đây, tiếng lòng cô cũng đã đồng điệu. Nhưng chính lúc ấy, lý trí lại bật ra những tiếng cảnh ngăn.

Xung đột đến đỉnh điểm, làm bật lên tiếng khóc bất ngờ, như xả áp. Tiếng Hoa khóc nghe tức tưởi, ai oán mà thật lòng. Tiếng khóc ấy đến từ nỗi giằng xé bên trong. Cô không còn đủ thời gian để có một lựa chọn đúng. Hoặc là cô sẽ vĩnh viễn mất anh, hoặc sẽ bên anh trong đoạn trường sắp đến.

Tiếng khóc chuyển sang dấm dứt, khi cô gắng tìm câu trả lời cho nỗi niềm chất chứa trong đầu: “Không, em không thể mất anh. Nhưng nếu đi theo, đời em sẽ lênh đênh cánh bèo mặt nước. Hay mình bỏ trốn khỏi tay lão Thiệp, vì anh chẳng tội lỗi gì. Nhưng khi trốn rồi, thì liệu mình còn có thể đến với nhau được không, bởi với công

việc của em, em không thể lấy làm chồng một người có anh trai là tên tội phạm đặc biệt nguy hiểm...". Những giọt nước mắt cứ lăn chã rơi xuống đùi Hùng. Cô đâu biết, chính vì những giọt nước mắt này, mà cô đã thoát khỏi cái chết trong gang tấc sau đó...

Thiệp "rõ" ngồi yên lặng ở ghế trên, cặp kính to bản sùm sụp che kín mặt lão. Tất cả chuyện ở ghế dưới, lão không bỏ sót chi tiết nào. Hồi lâu, như sức tỉnh, Thiệp quay xuống hỏi hai thằng đàn em:

- Chúng mày mang theo mấy khẩu? Có cầm đủ 1 triệu đô đây không? Đưa cặp đây. Từ lúc này chúng mày phải hết sức cảnh giác. Mai tao qua biên giới rồi, hai đứa ở lại xem động tĩnh thế nào, thu dọn tất cả những thứ còn "bừa bộn" nhé. Yên ổn rồi thì chúng mày lên L.C "bo" cho thằng Tuất hậu hậu một chút. Công của nó lớn đấy. Tao đi rồi, chúng mày dần dần tìm cách chuyển tiền vào các tài khoản nước ngoài cho tao. Thu xếp xong mọi việc thì cũng té đi, ở lại rất nguy hiểm. Có gì tao sẽ liên lạc sau.

Chương cuối

Nhiều đoạn đường, khu

phố ở Hà Nội, Hải Phòng, Đà Nẵng, Khánh Hòa, Gia Lai, Kon Tum, Đắk Lắk... Đột nhiên bị phong tỏa. Những chiếc xe đặc chủng, xe chở quân tạo ra những bức tường chắn ở các đầu đường. Cảnh sát cơ động vũ trang chỉnh tề, căng dây chốt chặn mọi lối ra vào. Lệnh khám xét khẩn cấp trụ sở chính, các chi nhánh, cơ sở sản xuất và kinh doanh, thương mại... thuộc Tập đoàn Đại Phát đã chính thức phát ra.

Một đoàn xe cảnh sát hú còi khẩn cấp rầm rầm lao đến trụ sở chi nhánh Tập đoàn tại Hà Nội. Trung đội Cảnh sát đặc nhiệm ào vào trong như một cơn lốc. Tất cả nhân viên đứng dậy, nhìn những vị khách vừa đến với vẻ sợ sệt, tò mò. Tướng Thành trong quân phục nghiêm trang, rẽ đám lính đi vào thẳng trong nhà yêu cầu gặp viên giám đốc. Anh ta run rẩy rót chén nước mời khách.

- Không có nhiều thời gian, tôi hỏi anh: ông Thiệp hiện đang ở đâu? - Tướng Thành nghiêm giọng hỏi.

- Dạ, sáng nay ông ấy có đến cơ quan, sau đó cùng cô Thủy đi gặp đối tác, đến giờ vẫn chưa thấy về.

- Thủy nào?

- Vợ sắp cưới của anh Hùng - em trai ông Thiệp ạ.

Ông Thành thoáng chau mày: “Không có lẽ đó là cái Hoa. Thôi chuyện này sẽ làm rõ sau”.

- Ông Thiệp, cô Thủy đang dùng số máy nào?

Lệnh khám xét được công bố. Các điều tra viên nhanh chóng tỏa đi các phòng khám theo chiến thuật “cuốn chiếu”. Đại diện Viện kiểm sát tối cao đi theo họ để giám sát mọi hoạt động. Tại phòng làm việc trên tầng 5 của Thiệp “rõ”, lộ diện một quyển sổ ghi chép các khoản tiền biếu xén.

Tướng Thành mở sổ, mắt quét nhanh từ trên xuống dưới. Đến giữa sổ, mắt ông chợt dừng lại, nhìn chăm chăm vào một dòng chữ...

Xẩm tối, cả bọn đã đến Tân Thanh. Một chiếc xe tải nhỏ đợi cả bọn ở bên đường. Thiệp giục mọi người khẩn trương leo lên thùng chiếc xe tải phủ bạt. Từ lúc lên xe, Thiệp tuyệt nhiên chưa nói gì với Hoa về việc vượt biên.

Có vẻ như gã cũng đang phân vân điều gì đó. Trước đây, Thiệp nhiều lần mời Hoa đi nước ngoài cùng với Hùng, thế nhưng hôm nay, lúc ở trên xe thấy Hùng tha thiết rủ Hoa cùng vượt biên, lão lại giữ thái độ im lặng khó hiểu.

Xe đi trên con đường sỏi đá, gồ ghề chừng một tiếng thì dừng lại. Họ đã ở trong một rừng cây khá rậm rạp. Người dẫn đường tay xách con dao phát phăm phăm đi trước phát cây mở lối, cả bọn lầm lũi theo sau. Đi miết, rồi trước mặt họ là một cái hang sâu hun hút. Thiệp hè cả bọn leo lên. Í ạch mãi rồi cũng đến được cửa hang. Thiệp bảo người dẫn đường:

- Cho tao gửi lời cảm ơn ông ấy nhé. Sang bên kia có gì tao sẽ điện. Bây giờ mày về đi.

- Đằng sau cái hang này là đất Trung Quốc rồi. Các anh cứ ngủ ở đây một tối. Dân xách hàng thuê thỉnh thoảng cũng vào đây ngủ. Cần thận có rắn đấy. Gạo nước tôi để sẵn trong đấy rồi. Nước uống thì xuống cái khe dưới kia mà lấy. Ở đây yên tâm, không có biên phòng đâu. Sáng mai, tôi sẽ lên dẫn ông sang bên kia biên giới.

Nói xong, kẻ dẫn đường rào bước rồi biến nhanh sau những lùm cây um tùm.

Cái hang khá rộng rãi, lại chỉ có một cửa vào. Đi sâu vào trong, đã có sẵn những chiếc sạp tre của dân buôn lậu để đó làm chỗ trú chân đợi hàng. Có một cái bếp kiềng và mấy cái nồi nhôm mồi meo vắt ngổn ngang xung quanh.

Cả bọn mở cái bao tải, lấy ra mấy phong lương khô cho vào mồm nhai trệu trạo. Lão Thiệp nhìn trân trân vào ngọn lửa đang nhảy múa trong thành hang. Mặt hầm hầm tức tối. Bất gặp nét mặt ấy, cả bọn tản ra ngoài. Hùng và Hoa loay hoay sửa soạn chỗ ngủ, hai thằng đàn em mở túi du lịch lấy ra hai khẩu AK khoác lên vai rồi lượn ra cửa hang cảnh giới. Thiệp “rồ” cũng rút trong ống hành lý ra một khẩu P64 đen nhánh. Bất ngờ Thiệp gọi:

- Thủy, ra đây tao bảo!

Hoa đứng dậy tiến lại phía Thiệp. Bất đồ, gã đứng vụt dậy, lên đạn đánh “rốp” rồi chia thẳng khẩu súng vào mặt Hoa:

- Nói thật đi, mày là Thủy hay Hoa?

Ánh mắt Thiệp “rồ” vằn lên như có lửa. Hoa đứng sững, nhìn trân trân vào nòng súng. Tuyệt vọng.

- Tao đã biết mày là cớm. Chúng mày đã đẩy tao vào cảnh này. Đời tao thế là tiêu tan rồi. Mày muốn nói gì trước khi chết không?

-...

- Tao cho mày được nói câu cuối cùng.

- Ông đã biết cả rồi ư? Ông muốn làm gì thì tùy. Tôi chỉ tiếc là anh Hùng đã uống công thương yêu, tin cậy một người anh như ông.

- Mày...! Câm mồm ngay, tao bắn phọt óc bây giờ.

Không hiểu sao Hoa có thể cười được lúc này, nhưng đó là một nụ cười khinh khi, ngạo nghễ. Cô tiếp:

- Anh Hùng là người con trai thiện tâm, lẽ ra cuộc đời anh ấy sẽ bình lặng. Nhưng chính ông đã hủy hoại tương lai của anh ấy. Lòng tham của ông khôn cùng, ông đập lên cuộc đời để có những đồng tiền dơ dáy. Và rồi lúc này, ông đã mang cả cuộc đời, sự nghiệp của người em máu mủ với ông cùng xuống mồ. Ông không xứng đáng là anh của một người tốt như vậy. Còn với tôi. Đúng, tôi là công an. Tôi có nhiệm vụ theo dõi ông, để lột bộ mặt nạ ông đã đeo bấy lâu. Nhưng tôi không có đủ bản lĩnh, đã để bản năng dẫn dắt, nên mới thật lòng yêu thương em của ông. Tôi đã phản bội niềm tin của đồng đội, của những người thân yêu nhất. Tôi đã sai, và nếu phải nhận viên đạn này vào đầu, thì nó cũng xứng đáng thôi. Chỉ tiếc một điều...

- Mày tiếc sao?

- Tiếc là tôi không còn được bên anh ấy để lo toan như một người vợ.

Nòng súng từ từ hạ xuống, thật khó nhọc, lão cất lời dứt quãng:

- Lẽ ra, mày phải chết. Giết một đứa như mày, đối với tao không phải nghĩ một giây. Nhưng tao sẽ tha cho mày, với một điều kiện...

- Ông nói đi!

- Có lẽ mày nói đúng. Sai lầm của tao đã hủy hoại đời nó. Vậy thì mày phải giúp tao trông nom nó trong suốt cuộc đời còn lại. Hương hỏa nhà tao chỉ còn mình nó. Chúng mày phải có đứa nối dõi. Đời tao, thế này là hết. Kể từ hôm nay, tao sẽ phải sống chui, sống lủi, sống mà chẳng biết điều gì đang đợi chờ mình ở phía trước.

- Chuyện ấy tôi làm được...

- Mày phải làm chuyện ấy ngay đêm nay, trái ý tao thì đừng có trách sủng đạn vô tình...

Chuyên án đặc biệt truy tìm tên trùm ma túy Vũ Đức Thiệp đã kéo vào trận hơn năm trăm cảnh sát ở các tỉnh dọc biên giới. Biện pháp kỹ thuật dẫn các trinh sát lên đến sân bay Nội Bài thì cụt tin. Sau thời điểm này, các đối tượng tắt máy. Hàng trăm điều tra viên đã rà soát tất cả các hãng taxi chở khách hoạt động ở sân bay, để xác định ai là người đã chuyên chở chở tốp khách đó.

Bụng dạ tướng Thành như có lửa đốt. Có quá nhiều việc cần giải quyết sau vụ án này. Những sai phạm nghiêm trọng của cán bộ dưới quyền, buộc ông phải có biện pháp mạnh tay. Bộ phận kỹ thuật đã được ông giao phối hợp với nhà mạng phục hồi nguyên văn cuộc đàm thoại sáng nay đến mấy tên Thiệp. Số tiền ghi trong

cuốn sổ kia cũng nhất thiết phải được làm rõ. Dù có phải truy tố đồng đội, dù năm nay mất hết thi đua... thì cũng phải kiên quyết làm. Nếu không, ai sẽ trả lời về những giọt máu mà anh Hà, cậu Tuấn rồi bao đồng đội khác đã đổ xuống. Không thể để sâu một tồn tại ở trong lực lượng này.

Vấn đề hiện nay là cái Hoa đang ở đâu? Liệu có phải nó đã bị thủ tiêu, hay bị bắt cóc làm con tin để chúng đảm bảo an toàn cho cuộc vượt biên mạo hiểm đó. Có khi nào nó tự nguyện đi theo bọn này không nhỉ? Nếu thế thì chết ông! Câu nói lúc sáng nó là vợ chưa cưới của thằng Hùng khiến ông thấy lo lo. Chuyện này ông đã lường trước và cảnh báo mà. Ngay từ đầu khi Ban chuyên án đề xuất dùng nó vào nhiệm vụ trinh sát nội tuyến, ông đã rất ngần ngại. Nhưng đó là “vạn bất đắc dĩ”. Mà cái Hoa cũng đã chứng tỏ việc sử dụng vai nữ tiếp cận đối tượng là hoàn toàn đúng đắn. Không có những thông tin mà nó chuyển về, chưa chắc đến giờ đã làm rõ được con cá to ở tầng nước sâu ấy. Ông rất biết, trong làm án chỉ có tương đối, không thể nào tránh được một trăm phần trăm rủi ro. Cứ bo bo giữ mình sợ sai, sợ kỷ luật, sợ mất thành tích, sợ hỏng sự nghiệp cá nhân... thì rút cuộc, sao dám nhắc chân lên để đi. Có làm có sai. Thực tế là như vậy. Vấn đề là phải luôn có ý thức kiểm soát cái sai ấy đừng đi quá xa, đừng quá nghiêm trọng, và tìm cách khống chế, ngăn chặn quy mô, tính chất của hậu quả.

Đã gần hết ngày, các tổ công tác báo về vẫn chưa có tăm hơi gì về Thiệp “rõ”. Gã đã “lặn không sủi tăm”. Rất xứng đáng là một tên trùm. Gã có quá nhiều các mối quan hệ, lại giàu có, dư sức tạo ra cho mình những bức rào chắn, để thoát ra nước ngoài một cách an toàn.

Mọi nỗ lực liên lạc với Hoa đều vô vọng. Ông Thành canh cánh nỗi lo cô bị thủ tiêu. Làm được án mà thương vong quá nhiều, thì cũng không có gì làm vui mừng. Máu đồng đội, máu lính tráng là máu của ông. Họ thương tích, ông đau đớn. Đi lên từ người lính, ông biết của, biết công, biết trân trọng những cống hiến, xả thân của lính. Thâm tâm ông, chỉ muốn giờ này được ở bên giường bệnh ông Hà, cậu Tuấn. Họ đã vì Ngành, vì đơn vị, vì sự nghiệp chung mà xả thân vào nơi mũi tên, hòn đạn. Giờ phút nguy kịch, cận kề hấp hối, ông chỉ muốn dành tất cả tình yêu thương, sự tri ân, lòng cảm mến cho họ... mong họ vượt qua thời khắc này. Vậy mà, công việc chuyên án ngập đầu. Hai người giúp việc đắc lực nhất của ông đã nằm đấy, ông phải thay họ làm tất cả những việc còn lại...

Gần 1 giờ sáng, có một tin nhắn điện thoại đến máy tướng Thành. Ông tung chăn vùng dậy, vội lấy bộ đàm...

Đêm thu giữa rừng biên ải...

Đống lửa dần tàn. Hùng ôm chặt người yêu trên chiếc sạp làm bằng những thân nứa đập dập. Hang đá tỏa

cái lạnh ngấm vào da thịt. Họ đều không ngủ. Ngày mai là một cuộc sống mới, những biến cố đang chờ họ phía trước. Đến lúc này, Hoa vẫn chưa biết mình nên làm gì. Cái cô có duy nhất bây giờ, là hơi ấm tỏa ra từ cơ thể người đàn ông cường tráng mà cô đã bén hơi. Cánh tay cô như dải lụa ấp ngang ngực người trai ấy. Họ yên lặng, nghe tim thốn thốn. Cứ thế, đêm sẽ dần trôi về sáng... Cả hai chưa định đoạt được tương lai của mình. Đi hay ở? Chỉ hai chữ thôi, nhưng đó là sự giằng xé. Hoa nhìn trần trần lên vòm hang đen ngòm. Ánh lửa leo lét, lụi dần. Hùng cũng đang nhìn người yêu không chớp mắt... Chỉ vài tiếng nữa thôi, khi ánh bình minh lên, có thể cuộc đời sẽ nghiệt ngã giằng cô ra khỏi vòng tay anh, rồi đẩy họ về những phương trời xa lạ không có nhau. Âm ảnh mơ hồ khiến anh sợ hãi. Cảm giác mất người thương yêu mỗi lúc một rõ cùng với chuyển động của thời gian. Gắn gũi bao nhiêu, nỗi sợ chia xa càng lớn bấy nhiêu. Cảm giác về một tương lai vô định, bấp bênh khiến Hùng bàng hoàng. Đó là một thử thách mà anh - một nhà khoa học không dễ vượt qua. Không! Không thể mất tình yêu này. Anh muốn tất cả họ thuộc về nhau, mãi mãi. Ngày mai, dẫu có mệnh hệ gì, thì còn chút bóng tối đêm nay, họ phải tận dụng để dành cho nhau niềm hạnh phúc trọn vẹn trong kiếp nhân sinh...

Đột ngột, Hùng đẩy Hoa nằm ngửa ra rồi hấp tấp chồm phủ lên trên. Sức nặng của người đàn ông khiến cô không thể giãy giụa. Hoa chỉ nói “đừng

anh", nhưng Hùng lạ lẫm, như thể họ chuẩn bị mất nhau vĩnh viễn, nên gấp gáp chiếm đoạt. Trong suốt thời gian bên Hùng, anh chưa bao giờ đòi hỏi hay vượt qua giới hạn đi quá những nụ hôn... Câu chuyện với lão Thiệp và hình ảnh hòng súng đen ngòm dí thẳng vào trán khi nãy vẫn chưa tan trong tâm thức, khiến cử chỉ giãy giụa của Hoa yếu ớt dần. Trong cô vừa có sự sợ hãi, vừa bị thúc đẩy bởi cảm giác yêu đương... Phản ứng tự vệ mang bản năng giống cái lịm đi, nhường chỗ cho cử chỉ hưởng ứng khi hai bờ môi khô khốc gặp lại nhau, cuốn quýt răng lưỡi. Rồi Hoa rung mình khi Hùng luồn tay xuống dưới mân mê. Một thoáng thôi, nhưng người đàn bà trong cô đã được đánh thức. Ánh mắt họ nhìn nhau đã long lanh, ham muốn, tiếng thở của Hoa nghe đã nặng nặng khi bàn tay của Hùng cứ mơn man, đẩy miên bú mớm căng ra, thây nẩy. Những tiếng thở dốc bắt đầu. Nhịp điệu tình yêu từ những khe khàng, mơn trớn ban đầu, dần trở lên bạo liệt. Khi vùng rậm rạp tiếp chạm, đất trời tan biến, hang đá tan biến, thời gian ngưng đọng... chỉ còn những nhịp yêu lúc khoan nhặt, khi hối hả rồi bùng nổ, căng cứng, vỡ òa cảm xúc. Sinh khí trời đất tứa ra, dầm dề.

Họ nằm vật xuống cạnh nhau. Anh đã ở trong cô, lần đầu và vĩnh viễn. Hùng nhìn cô hàm ơn. Những nụ hôn lại tới tấp lên mắt, lên môi, lên bầu vú còn chưa dịu lại sau cơn xúc cảm...

Gà rừng đã gáy canh Một. Hang sâu yên ắng lạ kỳ. Lão Thiệp đã co quắp bên đông lửa tàn. Khẩu P64 vẫn nắm trong tay. Ngoài cái sạp tre nơi cửa hang, hai thằng đàn em ngồi ôm súng, miệng há hốc sau một ngày cực nhọc...

Hoa lén mở chiếc ví, lấy ra chiếc điện thoại công tác. Cô luồn vào chần cho bột độ sáng màn hình, tìm trong danh bạ một số máy và hý hoáy bấm...

Mọi việc chỉ diễn ra trong khoảng hai phút.

Trời tảng sáng. Tiếng gà rừng le te như đánh thức cuộc sống trong hang. Hoa cấu vào tay Hùng. Anh chàng mơ màng rồi sức tỉnh, lồm cồm bò dậy để mặc vội bộ quần áo. Cả hai nhìn nhau cười rúc rích. Ở giữa hang, đồng củi đã cháy to. Lão Thiệp ngồi trầm tư như một cái bóng. Hình của lão in vào thành hang lồi lõm, trông méo mó như biến thể của quỷ. Hai tên bảo vệ cũng đã tỉnh ngủ, mò vào bếp kiểm chút hơi ấm. Cả bọn đang đợi tên dẫn đường quay lại để bắt đầu hành trình vượt biên. Vùng này xưa là trận địa mìn, giờ vẫn còn vương sót lại. Những cái chết vẫn đang mai phục trong lòng đất, chờ những cú sảy chân, lạc bước. Nghe nói bên kia đường biên, các tổ biên phòng Trung Quốc vẫn mật phục bên những lối mòn... Nếu không có người chỉ dẫn quen thuộc, mọi sự sẽ rất rầy rà. Bởi vậy, lão Thiệp không dám tự ý mò mẫm.

Hoa kéo Hùng ra khỏi hang, rử xuống bờ suối lấy nước rửa mặt. Dòng suối mát lạnh như kem. Họ cùng ào xuống, khỏa

nước lên mặt. Cặp giò thon thả trắng ngần của Hoa như khối ngọc tạc xuống làn nước xanh trong veo tận đáy. Đang nghịch nước, chợt Hùng thấy ở không xa có giò lan rừng đang trở hoa. Những cánh lan mỏng tang, vàng óng ả đung đưa trong gió sớm, như gọi Hùng tìm đến để mang về cho Hoa một sự bất ngờ. Phải loay hoay mãi, anh chàng mới gỡ được giò hoa ở lưng chừng cây, reo lên vui vẻ rồi chạy trở lại dòng suối.

Đúng lúc ấy, từ đầu vọt ra hai bóng người cao lớn như hộ pháp. Một cú xoạc chân khiến Hùng vấp ngã vấp mặt xuống đất. Họ chồm đến nhanh như chớp, bẻ tay anh ra sau rồi dẫn trở về bờ suối. Thấy người yêu bị xích tay, Hoa chạy đến giải thích cho đồng nghiệp hiểu đã bắt lầm người.

Khu rừng bỗng xôn xao. Chim chóc giật mình bay xào xạc trên các tầng lá. Tiếng loa gọi hàng cất lên đột ngột. Trường âm thanh va đập vào vách đá rồi dội lại, như một điệp khúc của núi rừng. Hoa nhận ra giọng của tướng Thành. Ông trực tiếp đốc chiến trận này.

- Vũ Đức Thiệp và đồng bọn, các ông đã bị bao vây. Yêu cầu ra khỏi hang, hạ vũ khí đầu hàng.

Tiếng loa không có lời đáp trả.

- Yêu cầu ông Thiệp chấp hành. Chống cự sẽ bị tiêu diệt!

Một tràng đạn AK bùng lên, quất thẳng về phía phát ra tiếng loa.

- Các anh đã hết đường thoát, nếu không buông súng, chúng tôi sẽ bắn!

Lại thêm những chùm đạn quất từ trong hang ra ngoài, nghe đầy hoảng loạn...

- Tấn công! - Khẩu lệnh phát ra đanh gọn.

Những tràng đạn lập tức chụp lửa vào cửa hang. Từ bên trong vẫn lẹt đẹt tiếng súng đáp trả. Một tổ đặc nhiệm vận động đã tiến sát hai bên cửa.

- Ném lựu đạn! - Tướng Thành quát to trong loa.

Tức thì những quả cầu lăn lông lốc vào trong. “Âm, âm, âm” - ba tiếng nổ dữ dội âm âm trong lòng hang. Mất vài phút khói mới tủa ra đến cửa.

- Xung phong!

- Xung phong...!

Chiến sỹ ta ập vào cửa hang như những luồng điện. Lại rộ lên những tiếng súng chát chúa trong đó...

Vài phút sau, trận địa im bặt. Đợi thêm một lát rồi cánh đặc nhiệm lễ mễ kéo ra đủ ba xác chết.

Thiệp “rồ” đã nằm còng queo, người găm đầy lỗ đạn. Hai tên đàn em vẫn mở mắt trừng trừng nhưng đầu đã ngẹo sang một bên.

Ba cái xác được đưa xuống núi, đi qua khu bờ suối nơi Hùng và Hoa đang đứng. Nhìn thấy xác Thiệp, Hùng bỗng rú lên đau đớn. Anh lao đến bên cạnh, lay lay đầu rồi ngửa mặt gào thảm thiết mấy tiếng. Hai chiến sỹ đẩy Hùng ngã sang một bên để tiếp tục khênh cái xác đi. Bất đồ, Hùng lao theo,

túm vào bao súng ngắn trên người chàng lính đó, giật phăng khẩu K54 rồi chìa thẳng vào đầu Hoa, mồm hét:

- Các ông, lùi lại hết!

Tình huống quá bất ngờ. Hoa bị khống chế chỉ cách chỗ tướng Thành vài mét. Ông hô lớn:

- Tất cả lùi lại ngay!

Vòng tròn mở rộng ra. Hùng quàng một tay qua cổ Hoa, tay kia kề súng vào mang tai cô, cả hai lùi dần xuống doi cát giữa suối. Khi còn lại hai người, Hùng thét lên đau đớn:

- Em, em đã bán đứng họ! Em đã giết anh trai anh, sao em lại làm thế? Sao em phản bội anh?!

- ...

- Nói đi, sao em phản bội anh? Trời ơi!

Hùng tiếp tục gào rú trong cơn kích động. Mặt Hoa cũng tái mét. Cô ngồi sụp xuống chân Hùng rồi òa khóc nức nở. Cho đến lúc này, có lẽ Hùng vẫn chưa biết về việc làm của anh trai mình. Cách đấy một đoạn, những tay súng bắn tỉa đã tìm điểm ngắm trên ngực trái của người bác sỹ.

- Không! Anh không giết em được. Anh không giết được tình yêu. Anh nói rồi, em mà phản bội thì anh sẽ chết. Anh chết đây!

Họng súng được chuyển từ mang tai Hoa, sang Hùng. Vừa kề súng vào đầu mình, Hùng vừa lảm nhảm, mê sảng:

- Cảm ơn em đã cho anh được yêu. Anh đi đây, để tình yêu ấy ở lại, còn mãi với em!

- Không, không được! Em xin mình, Hùng ơi! Mình là người nối dõi của dòng họ Vũ. Mình không được chết! - Hoa hét bằng tất cả sự sợ hãi.

“Pằng” - Tiếng nổ khô khốc, đơn độc cất lên.

Một dòng máu phụt từ thái dương của Hùng theo chiều đạn đi, văng cả vào mặt Hoa. Cô rú lên một tiếng khủng khiếp rồi ngất lịm...

Sau cái chết dữ dội của Hùng, Hoa trở thành một cô người khác. Quay về Công an tỉnh trong tâm trạng, cô lâm lũi cúi đầu trước những cái nhìn vừa như khinh bỉ, chê bai, lại như cảm cảnh, thương hại. Tướng Thành đến thăm Hoa, đặt bàn tay lên vai cô trong giây lát, rồi lặng lẽ ra về.

Buổi lễ mừng công được tổ chức trọng thể tại hội trường Công an tỉnh. Di ảnh của Đại tá Trần Trọng Hà đặt trang trọng dưới lá cờ Tổ quốc. Cạnh lưu hương nghi ngút là bảng danh hiệu “Anh hùng lực lượng vũ trang nhân dân” của cá nhân ông. Cũng tại buổi lễ, tướng Thành trình trọng công bố quyết định thăng cấp bậc hàm trước niên hạn cho Tuấn “đen”, từ Đại úy lên Thiếu tá. Đồng thời, đặc cách bổ nhiệm anh giữ chức vụ Phó trưởng phòng PC47. Khi ấy, Tuấn vẫn vắng mặt. Vết thương tuy đã đỡ dần, nhưng còn giữ anh lại giường bệnh thêm ít lâu nữa.

Với chiến công triệt phá tập đoàn tội phạm xuyên quốc gia, thu giữ 1.000 bánh heroin cùng công cụ gây án, nhiều tập thể và cá nhân cán bộ chiến sỹ được khen thưởng.

Hoa ngồi lặng lẽ ở cuối hội trường. Khi người dẫn chương trình xướng tên cô lên nhận bằng khen, Hoa vụt bỏ chạy ra ngoài... để lại sau lưng những cái nhìn sâu cay...

Ngày hôm sau, Hội đồng kỷ luật Công an tỉnh bắt tay vào làm việc. Tại cuộc họp, trước những chứng cứ xác đáng về sai phạm của Thượng tá Tuất, các thành viên biểu quyết nhất trí khởi tố vụ án “Nhận hối lộ” và “Làm lộ bí mật nhà nước”. Ngay sau cuộc họp, thủ tục tước danh hiệu Công an nhân dân được triển khai. Cùng ngày, Thủ trưởng Cơ quan Cảnh sát điều tra cũng đã ký quyết định khởi tố vụ án, khởi tố bị can và lệnh bắt tạm giam đối với vị lãnh đạo biến chất này.

Tuấn xuất viện và trở lại đơn vị.

Từ hôm đi làm, anh vẫn giữ một thái độ bình thường với Hoa. Họ tuyệt nhiên không dả động tới những gì đã có, hay chuyện đã xảy ra từ vài tháng trước.

Cho đến một hôm, đã hết giờ làm việc buổi chiều, Hoa lững thững đi bộ ra cổng thì gặp Tuấn. Họ sánh đôi trong cảm lặng. Đột nhiên Tuấn hỏi:

- Tại sao đêm ấy em lại báo tin cho sếp về nơi trốn của anh em Hùng?

- Phải chăng, em đi theo họ không phải vì nhiệm vụ. Nhưng khi thấy tương lai mờ mịt, em đã bán đứng họ. Em có lương tâm không? Tôi thấy... ghê tởm!

Vài tháng sau cuộc nói chuyện ấy, Hoa đột ngột làm đơn xin xuất ngũ. Nghe đâu, cô cùng gia đình chuyển về một tỉnh vùng trung du...

Mưa đã tạnh hẳn, những giọt nắng sớm đã phủ xuống vùng chè mênh mông một màu vàng sánh tựa mật ong. Nắng hào phóng và tinh khiết, báo hiệu cơn mưa sùi sùi đêm qua đã dứt và một ngày mới lại bắt đầu với tràn căng năng lượng. Những cánh chim chìa vôi khỏe khoắn lao vút lên không trung, bỏ lại phía sau những tiếng riu ràn hồ hởi...

Rũ bùn đất bê bết quanh người, bà mẹ xếp hành lý trở lại ba lô rồi thận trọng bế con đứng dậy. Chị nhìn lại góc cọ đềm qua với ánh mắt biết ơn. Bé vẫn lim dim giấc nồng, sau lúc tu kiệt cả bầu sữa. Nhìn khuôn mặt còn đỏ hồng như thiên thần, bà mẹ khẽ mỉm cười:

- Cha bố anh! Chỉ được cái háu ăn. Mà đặt tên em là Vũ gì mình nhỉ?

Trại sáng tác Cửa Lò, tháng 4/2015